Jessica Steele

Cred în tine

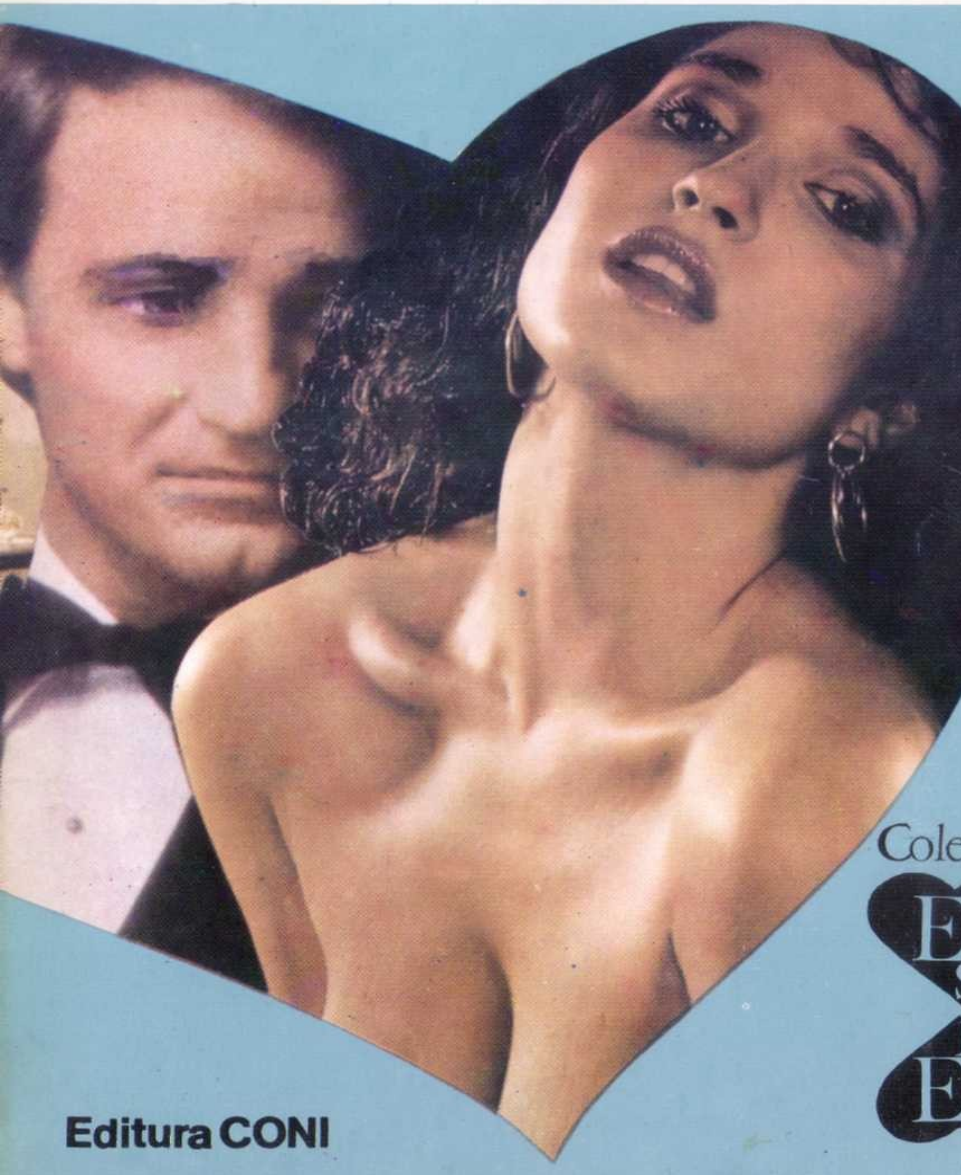

Cole

Editura CONI

Jessica Steele

Cred în tine

Distrust Her Shadow

În româneşte de: Maria Cososchi

BUCUREȘTI,1994

Colecţia *„EL şi EA”*
– 27 –

CAPITOLUL I

Miss Agnes Mary Emsworth, pe care Diana o numea mai simplu Emmy, nu-i era o rudă apropiată. Cu toate acestea, pentru Diana, ea reprezenta familia. Toată familia.

Amândouă îşi savurau în linişte micul dejun în acea vineri din luna martie.

— Nu lucrezi azi, draga mea? întrebă bătrâna doamnă.

Cu câteva luni în urmă, Diana crezuse că aceasta nu-şi va mai serba niciodată a optzeci şi doua aniversare… Privirea ei exprima o mare tandreţe ori de câte ori se punea pe această bătrânică încântătoare care fusese doica mamei ei. Emmy părea să-şi fi recăpătat forţele şi culoarea; scăpase în sfârşit de această bronşită sâcâitoare.

Totuşi, Diana se feri să-i repete ceea ce-i spusese toată săptămâna: că prietena ei, Jane Davis, directoarea agenţiei interimare „Intérims Adaptables”, nu avea nimic de lucru pentru ea, până luni dimineaţă.

— Nu, Emmy, răspunse ea cu blândeţe. Ce-ai avea chef să faci?

— Merg la clubul meu în după-amiaza aceasta.

Uf! suspină în sinea ei Diana, uşurată: Emmy nu mai suferea deci de o pierdere de memorie. Îşi amintise că azi, vineri, trebuia să se întâlnească cu colegele ei, foste dădace şi foste guvernante care se adunau săptămânal în jurul unei ceşti de ceai.

— Uitasem, mărturisi Diana, uşor ruşinată.

Emmy ar fi avut deci tot interesul să se odih-nească în cursul dimineţii… dar pentru nimic în lume Diana nu i-ar fi dat sfaturi. Căci, în ciuda vârstei avansate şi a sănătăţii ei fragile, Emmy era foarte independentă.

— Cred că o să mă apuc de studiile mele de franceză, anunţă Diana.

Apoi, luând un aer complet nevinovat, ea adăugă:

— N-ai vrea să rămai acasă în dimineaţa aceasta să mă ajuţi, din întâmplare?

— Ba da, bineînţeles, draga mea! exclamă bătrâna doamnă cu un surâs călduros. Totuşi, înainte de asta, vom goli masa.

Ele se ocupau de vase, când Emmy puse din nou întrebarea crucială:

— Vei avea de lucru mâine, crezi?

Diana accepta deseori să lucreze sâmbăta şi uneori chiar duminica. Sfârşitul de lună era greu şi acum, că Emmy se simţea bine, ea o prevenise pe Jane că era gata să accepte orice. Din nefericire, agenţia interimară era încă la început şi lucrările se numărau pe degetele unei mâini.

— Nu, Emmy, nu înainte de luni, răspunse ea blând, îndreptându-se spre etajera unde erau aranjate cărţile de gramatică franceză.

Se cufundă, fără să mai aştepte, în lecţie, şi când ridică capul, după o jumătate de oră, pentru a arunca o privire în direcţia bătrânei doamne, un surâs i se întipări pe buze: Emmy aţipise în fotoliul ei.

Diana lăsă stiloul. De ce atâtea eforturi? se întrebă ea pentru a nu se ştie câta oară. Nu progresa deloc… De altfel, agenţia ar fi putut să-i propună într-o zi un post de secretară bilingvă.

Dacă judeca după situaţia actuală, era puţin probabil ca lucrul acesta să se întâmple prea curând.

Alungând aceste gânduri pesimiste, Diana puse din nou mâna pe stilou. Dar pagina cu vocabularul

rămânea cu disperare goală de sens… Îşi aminti de ziua în care îl anunţase pe tatăl ei că avea de gând să se înscrie la o şcoală de secretariat.

— E inutil! obiectase acesta cu vehemenţă. De ce să-ţi baţi capul să înveţi tot felul de lucruri? Nu va trebui să lucrezi niciodată cât voi trăi eu!

Era adevărat. Totuşi, acum patru ani ea trebuise să pătrundă într-un birou, care nu era cel al tatălui său… Inima i se strânse de durere, în timp ce-şi amintea acest moment îngrozitor, în care Emmy şi ea aflaseră vestea despre accident; părinţii Dianei muriseră într-un accident de cale ferată, în străinătate. Bătrâna guvernantă şi micuţa orfană se consolaseră atunci una pe alta, în durerea lor.

Emmy trăise întotdeauna la ei; tatăl ei o primise cu braţele deschise când se căsătorise cu mama Dianei.

Moartea părinţilor o tulburase enorm pe Diana, dar ea nu era la capătul necazurilor ei. Dacă ar fi trăit tatăl ei, era absolut convinsă că ar fi rezolvat dificultăţile ei financiare. El nu ar fi plecat niciodată în concediu fără să ia câteva măsuri de prevedere… Din nefericire, la moartea lui, Diana a descoperit că mica întreprindere de tâmplărie era în pragul falimentului. Ea fusese obligată chiar să vândă casa lor frumoasă pentru a plăti toate datoriile…

Având o sănătate mai bună pe vremea aceea, Emmy aprobase ideea Dianei de a se stabili la Londra, unde ofertele de serviciu erau mai numeroase şi salariile mai substanţiale. Nici o clipă nu le venise ideea să se despartă.

Astfel, ele au sosit în Capitală unde au găsit un mic apartament la parter şi unde Diana a ocupat un post de secretară. În primii ani totul a decurs bine. Până în ziua în care Emmy a avut probleme cu sănătatea.

La început, patronii Dianei s-au arătat înţe-legători: îşi luase concediu să se ocupe de bătrâna ei doică. Dar

trebuind să lipsească o după-amiază ici, o după-amiază colo, apoi o zi, apoi două şi câteodată mai mult de o săptămână, fata sfârşi prin a-şi pierde postul. De mai multe ori i s-a întâmplat să audă aceeaşi frază politicoasă, dar fermă: „suntem obligaţi, din păcate, să vă mulţumim…”

Oh! Emmy nu ştia nimic. Diana o asigura că ea era cea care-şi părăsea serviciul de bună voie, căci nu-i mai plăcea ceea ce făcea…

Esenţialul era s-o încurajeze pe prietena ei: Emmy se temea de spitale şi sanatorii şi Diana era ferm hotărâtă să se ocupe personal de ea, până la sfârşit… Asta, nu a împiedicat-o să fie neliniştită; într-adevăr, cum să-şi câştige existenţa dacă ea era concediată o dată la şase luni?

Atunci, Diana a întâlnit o fostă colegă de şcoală, Jane Davis… Jane Dexter, înainte de a face o căsătorie nefericită. Având, ca şi ea, douăzeci şi doi de ani, Jane părea să aibă, totuşi, o anumită experienţă de viaţă. Într-adevăr, avea deja la activ o căsătorie, un divorţ şi singura sa bucurie… un băieţel de trei ani, Edward.

În faţa unei ceşti de cafea, Jane îi explicase Dianei că fiind lămurită în privinţa „iubirii”, nu dorea decât să devină o femeie de afaceri. Îşi investise deja capitalurile în cumpărarea unei agenţii de interimariat…

— Dar tu? Ce-ai mai făcut? o întrebase ea apoi. Emmy e bine? Lucrezi?

Pe moment, nu, mărturisise Diana, înainte de a-i descrie situaţia aproape fără ieşire în care se găsea. Jane se grăbise s-o angajeze, spre marea ei uşurare şi bucurie căci asta era, pentru Diana, soluţia ideală!

Totuşi, începuturile, acestei mici societăţi nu erau prea grozave şi propunerile erau rare. Oare va avea Diana o altă ofertă de lucru, după săptămâna pe care

o va efectua de luni încolo într-un birou de dactilografiat?

Telefonul sună şi Emmy se trezi brusc.

— Răspund eu, spuse Diana care era deja în picioare.

Imediat ce va închide, va merge să-şi facă o cafea. Dar deja, bătrâna doamnă se îndrepta spre bucătărie. Hotărât lucru, Emmy îi ghicea cele mai ascunse gânduri.

— Diana? Eu sunt, Jane. Ascultă… Poţi merge să livrezi în locul meu o scrisoare la Bambury, te rog? Am primit-o chiar acum şi se pare că este urgentă.

Diana se gândi o clipă. Emmy era bine de mai multe săptămâni, ieşea după-amiază, deci nu trebuia să se neliniştească pentru ea.

— Dacă Miss Emsworth este bolnavă, pot s-o sun pe Myra, adăugă Jane pe un ton, indulgent.

— Nu, nu, accept.

— Perfect! Te aştept peste o jumătate de oră.

Diana se duse după platoul cu cafea şi îl puse pe masa joasă din salon. Nu avea prea mult timp s-o bea dacă voia să fie punctuală la întâlnire…

— Era Jane, la telefon.

— Ah! Ce mai face băieţelul ei? Nu a mai fost cu el pe la noi de secole!

Jane şi Edward trecuseră cu o săptămână în urmă dar Diana rămase mută în această privinţă.

— Are trei ani acum, e mare! Emmy, trebuie să plec. Mă întorc odată cu tine diseară.

— Cina va fi gata! o asigură bătrâna doamnă, radioasă… Niciodată nu am văzut la un copil, nişte ochi albaştri atât de frumoşi! Şi părul negru! Dar e prea drept… Al tău a fost, întotdeauna ondulat… Ai un păr atât de frumos, Diana…

— Nu mai pot să stau, Emmy. Doamna Bricknell vine să te ia?

— La ora două. Nu mănânci acasă?

— Nu, îmi pare rău. Mănâncă tu ce a mai rămas din puiul de ieri seară, de acord?

Emmy încuviinţă şi o conduse până la uşă, cum făcea de fiecare dată.

— Pe curând! spuse Diana înainte de a se grăbi spre maşină.

Ajunse la agenţie în treizeci şi trei de minute fix, după ce primise telefonul Janei.

— Nu am avut timp să mă schimb, sunt prezentabilă?

— Ca de obicei, răspunse Jane, întinzându-i un plic lung, maroniu. Am scris totul pe el. Este destul de simplu de fapt. Trebuie să dai această misivă unui oarecare domn Littlejohn. El o aşteaptă.

— Trebuie să fie importantă, dacă sunt gata să apeleze la serviciile unei agenţii ca a noastră ca s-o primească rapid. Tu ştii ce conţine?

— Oh! Trebuie să fie un document confidenţial de care au nevoie pentru o conferinţă, în după-amiaza aceasta… Mă întreb dacă ne vor contacta din nou pentru a angaja secretare, într-una din zilele acestea.

A adus-o un oarecare Townsend şi a plătit anticipat, rolul nostru constând, pe moment, în livrarea acestui pachet la termenul prevăzut.

— Nu ai nimic pentru mine in afară de postul acela de dactilografă, de luni?

— Îmi pare rău, Diana, suspină Jane, s-ar crede că-ţi subestimezi meritele, dar nu e adevărat, crede-mă. E atât de greu acum, pentru agenţie…

— Nu te îngrijora din cauza mea! Totul se va aranja în curând, sunt sigură de asta!

— Sper!

În ciuda stării maşinii ei, un lux indispensabil, Diana sosi la Bambury într-un timp record. Pierdu câteva minute să caute hotelul dar, găsindu-l, îşi parcă

maşina în faţa intrării, îşi luă poşeta şi intră în clădire cu un pas suplu şi vioi.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Littlejohn, vă rog.

Recepţionara îi indică numărul camerei şi se întoarse imediat să răspundă la telefon.

Diana ar fi preferat ca domnul Littlejohn în chestiune să coboare să-şi ia comisionul... Dar fără îndoială, conferinţa începuse deja. La cotitura unui labirint de coridoare, ea descoperi în fine uşa pe care o căuta. Compunându-şi un surâs, respiră adânc şi ciocăni în uşă.

Îi deschise un om înalt şi puternic... Semăna mai mult cu un boxer decât cu un tânăr cadru dinamic...

— Domnul Littlejohn? întrebă ea, surâzând... Aduc această scrisoare de la...

Nu putu să-şi termine fraza. Necunoscutul îşi încruntă sprâncenele. Cu o mişcare puternică, o ridică de la sol, o propulsă în cameră şi închise uşa în spatele ei.

Surâsul Dianei dispăru. Cu gura căscată, îl privi pe omul care o măsura, ameninţător. O străbătu un sentiment indescriptibil de panică. I se uscase gâtul... Ce se întâmpla?

Ceva nu era în ordine. Nu era deloc în ordine...

— Ce... C...

— Niciodată nu a spus că va fi o fată! urlă brusc asaltatorul ei.

— Eu... eu sunt aici pentru a-l întâlni pe domnul L... Littlejohn, spuse ea cu un curaj pe care nu-l simţea, căutând ieşirea.

O a doua gorilă îşi făcu apariţia.

— Unde e scrisoarea?

Paralizată, Diana nu putu scoate o silabă. Se dădu înapoi cu paşi mici până la fereastră.

— Ce... Vreţi să-mi explicaţi?...

— Ea vrea s-o facă pe dura, Georges! răcni unul dintre cei doi bărbaţi.

Probabil văzuse prea multe filme cu gangsteri!

Dar realitatea crudă o izbi brusc. Ei nu glumeau. Erau serioşi, grozav de serioşi. Stomacul i se crispă şi ea făcu ochii mari, în timp ce ei avansau spre ea.

O mână enormă i se puse pe gât… Atunci, slavă domnului, Diana leşină.

* * *

Începea să-şi vină în fire. Îşi ridică pleoapele prea grele. Trei bărbaţi erau prezenţi în încăpere, dar ei nu-i era frică, căci spiritul ei înota încă printre ceţurile inconştienţei. Nu mai ştia unde se află şi pentru ce…

Cineva îi dădu un pahar cu apă şi îi ordonă să înghită o tabletă. Ea ascultă fără să protesteze, pentru că era prea slăbită pentru a-şi pune întrebări.

— O să meargă… Va adormi.

Vocea era gravă, catifelată, liniştitoare. Diana închise ochii. Să doarmă? Ce bună idee… Să doarmă! Să doarmă!

* * *

Această durere de cap care-i făcea tâmplele să-i zvâcnească… Diana scoase un geamăt şi deschise ochii, îi închise, îi deschise din nou… Unde era? Nu ştia. În orice caz nu era la ea acasă. Nu era patul ei.

Poate avusese un coşmar?

Asta ar explica de ce-i mai era încă frică. Întinse mâna să aprindă veioza, dar nu avea nici o putere. O vânătaie… Avea o vânătaie enormă la braţ. Şi ea o vedea, ceea ce însemna că încăperea nu era în întuneric, cum crezuse când se trezise…

Pe ce era întinsă? Cu vârful degetelor, exploră salteaua. Piele… O canapea de piele? Nici una din cunoştinţele ei nu avea o canapea de piele!

Ea întoarse capul. O lumină o orbi, obligând-o să închidă din nou ochii. Aşteptă câteva secunde ca durerea pătrunzătoare care-i străbătea fruntea să se atenueze, apoi îşi ridică încetişor pleoapele…

Un birou… O veioză pusă pe el… Îşi ţinu respiraţia. O siluetă întunecată, în spatele mesei. Cineva o privise dormind! Îl cunoştea oare pe acest cineva?

Un geamăt răguşit îi scăpă fără să vrea şi bărbatul o auzi, probabil, în această tăcere. O văzuse cu siguranţă mişcându-şi braţul; cu toate acestea el nu se mişcă. Părea absorbit în lectura unui dosar. Fără să-şi scape hârtiile din ochi, spuse:

— Ah, Miss Alexander, eşti în sfârşit printre noi!

Vocea era cea a unui personaj cultivat şi curtenitor, dar ea nu se simţi deloc în siguranţă.

— Cine eşti? Unde… unde sunt? Amintirile o asaltară brusc şi frica îi crescu.

Camera de hotel, mâna păroasă…

Necunoscutul îşi strânse documentele şi se ridică. Imens! Era gigantic! Era cu siguranţă gorila care o trăsese cu forţa în camera de hotel!

Nu… Se apropia de ea. Era mare, tot atât de mare ca celălalt bărbat, dar mai puţin impozant. Era obosită şi nu avea decât o dorinţă: să doarmă! Nu!

Nu era momentul să se lase cuprinsă de somn! Nici măcar nu ştia unde se află! Cât putea fi ceasul? De cât timp era aici?

Bărbatul se aşeză pe un fotoliu lângă ea.

— Cine eşti? întrebă ea.

Privirea Dianei întârzie pe mâinile acestui individ ciudat. Se rănise. Bâtându-se? Tot ce era posibil, dar ea nu avea putere să reflecteze. Degetele lui, lungi şi suple, traduceau o mare sensibilitate. În această privinţă se înşelase amarnic; doar agresivitatea domina la el; ca dovadă, riposta sa seacă…

— Vrei să spui că nu ştii cine sunt? Părea convins de contrariu.

Perplexă, Diana îl privi cu atenţie. Nu… Cu cât îl privea cu atât avea certitudinea că nu l-a mai văzut niciodată înainte.

Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, îşi spuse ea. Cu trăsăturile ferme, el părea mai hotărât… O gură severă, una dintre acelea care nu ştiau să surâdă… O bărbie fermă, pătrată, voluntară, un nas acvilin… Şi această privire! În prezent era absolut convinsă că nu l-a mai văzut niciodată! Lucrase pentru mulţi oameni, dar niciodată pentru el. Şi-ar fi amintit ochii aceştia negri, pătrunzători.

— Eu… eu nu… te cunosc, se bâlbâi ea, regretând că nu se exprimase cu fermitate.

Dar era slăbită, atât de slăbită şi atât de vulnerabilă!

Această declaraţie bâlbâită nu trezi nici un comentariu din partea necunoscutului. El se mulţumi să rămână acolo, în faţa ei şi să-i studieze faţa; ea era, Diana era absolut convinsă, mult mai palidă ca de obicei.

Pe moment, totuşi, ea era prea obosită pentru a încerca să-l împiedice. Fără îndoială va sfârşi prin a se sătura şi a-i furniza câteva explicaţii.

Totuşi, minutele se scurgeau şi el nu înceta s-o privească.

…O tresărire de furie puse stăpânire pe tânăra fată; senzaţia de letargie a cărei victimă era, se risipea.

Drept cine se credea el? De ce se distra trimîţându-şi gorilele? Căci era scris pe faţa lui că el era şeful. În ce scop, deci, se distra el trimiţându-şi gorilele pe urmele tinerelor femei nevinovate?

Diana nu avea o încredere mai mare în el decât în oamenii săi. Îşi amintea acum, modul în care se aruncaseră asupra ei, ameninţători. Cel care o privea

acum de sus nu ar fi avut nevoie de ajutorul lor pentru a o brusca, dacă l-ar fi tentat această idee; ea nu era în stare să se apere!

— De… de unde ştii cum mă cheamă? întrebă ea după un îndelungat timp de tăcere.

În definitiv, nu i se ceruse să-şi dovedească identitatea!

— Permisul de conducere era în poşeta du-mitale, răspunse el sec.

Aparent, el nu încerca nici cel mai mic sen-timent de ruşine la gândul că-i scotocise printre lucruri…!

Diana înghiţi cu greu. Ce alte informaţii putuse revela acel document oficial? O simplă scădere i-ar dezvălui vârsta şi… şi… O frică intensă îi strânse brusc gâtul… Emmy! Adresa lor era scrisă clar pe această hârtie! Aceşti trei indivizi erau nişte escroci! „Oh, Dumnezeule!” De-ar lăsa-o pe Emmy în pace! Diana nu ştia ce voiau de la ea, dar… Nu se mai putu abţine şi puse întrebarea care o tracasa:

— Dumneata… Nu ai fost la mine acasă?

— Nu văd de ce aş fi făcut-o, din moment ce eşti aici în faţa mea, îi răspunse el cu răceală. Dacă cineva e neliniştit din cauza dumitale, va şti probabil unde să te găsească.

Ciudată remarcă. În timp ce ea se străduia să-i descifreze semnificaţia, el reluă, cu agresivitate:

— Adresa menţionată în permisul de con-ducere… acolo trăieşti cu Stoddard?

Stoddard? Numele acesta nu-i spunea nimic. Nu întâlnise această persoană niciodată, dar nu lucrul acesta era cel mai important. Esenţialul era să se asigure că bandiţii nu se apropiaseră de Emmy.

— Trăiesc singură, afirmă ea. Mormăitul pe care-l primi drept răspuns, nu clarifică cu nimic misterul şi Diana regretă că-şi menţionase casa. În nici un caz nu trebuia să-i dea impresia că ascundea ceva. Ce

proastă era! De ce nu rămăsese mută! Evident, această durere nu o ajuta cu nimic, era incapabilă să gândească coerent… Dorind să schimbe subiectul, se hotărî să-l provoace.

— Este perfect ilegal să…

— Ilegal? o întrerupse el cu o voce tranşantă. Şi şantajul, ce este? după părerea dumitale… o joacă de adolescente?

— Şantajul?

Necunoscutul surâse sceptic… nu, cinic, în faţa expresiei ei aiurite.

— Te bălăceşti în situaţii sordide! strigă el. Nu o fă pe nevinovata cu mine, Miss Alexander. Cunosc bine femeile, să ştii.

În această privinţă, ea nu avea nici o îndoială! Aparţinea acelei categorii de bărbaţi seducători care se înconjoară în mod constant de o armată de metrese pulpoase şi sofisticate! Totuşi, ea se feri să-şi exprime gândurile cu voce tare.

Voia să se întoarcă acasă. Voia s-o găsească pe draga ei Emmy.

— Eşti băgată în povestea asta până în gât, continuă el, dispreţuitor. Numai că, de data aceasta, te-ai întâlnit cu un bărbat care va avea grijă să te pedepsească aşa cum meriţi!

Inima Dianei se strânse. Era terorizată. De altfel, frica nu o părăsise niciodată, probabil, de la începutul acestei aventuri, exceptând poate când dormea…

El vorbea serios, ameninţările sale erau pe cât de grave pe atât de sincere. Cum să-şi dovedească nevinovăţia, când oboseala începea din nou s-o copleşească?

— Ascultă, domnule… eh…

El o privi drept în ochi, dar nu-şi dădu os-teneala să se prezinte. Diana îşi umezi buzele.

— Ascultă, reluă ea, nu înţeleg nimic din ceea ce se întâmplă aici. Niciodată, în toată viaţa mea, nu am şantajat pe nimeni!

El nu credea nici un cuvânt, era vizibil. Timp de o clipă, Diana se întrebă, ce s-ar fi putut extorca de la acest bărbat, dar nu era momentul să aprofundeze ancheta, pentru că trebuia să-şi dovedească nevinovăţia!

— Şantajul, conchise ea, este odios! Este inadmisibil.

Ochii săi verzi-albăstrui se fixaseră asupra lui şi ea aştepta să citească în privirea lui vreun semn de indulgenţă. Expresia răpitorului ei nu se schimbă absolut deloc.

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Draga mea, vei sfârşi cu siguranţă prin a mărturisi adevărul, o anunţă el privind-o de sus. De asta poţi fi sigură.

O străbătu un fior de teroare.

— Dar nu am nimic de spus! strigă ea dis-perată.

Migrena devenise atât de puternică încât abia îşi amintea de ce se dusese la acel hotel. Cu pleoapele închise, îşi duse o mână ia tâmple.

— Oh, mă doare! gemu ea.

Îl auzi mişcându-se.

Deschise ochii din nou şi tresări văzându-l ridicându-se în faţa ei, apoi aplecându-se.

— Nu mă a… atinge! urlă ea, pradă unei spaime indescriptibile.

El o contempla, nemişcat, cu buzele strânse, cu un aer sumbru.

— Nu mişca, îi ordonă el. Merg să-ţi caut nişte tablete.

Spre imensa surpriză a Dianei, el plecă. Ea îl ascultă la început dar apoi îşi dădu seama că nu mai era la hotel ci într-o casă.

Îşi încreţi sprâncenele. De ce nu ceruse el unui servitor să-i aducă aspirină? „Nu mişca” spusese… Ce nebună era! Pierduse momente preţioase punându-şi întrebări prosteşti în loc să fugă!

Să fugă! Bineînţeles! El lăsase uşa larg deschisă.

Cu o mişcare rapidă, fata se sculă şi puse picioarele pe pământ. Apoi se ridică, gata să alerge: Totuşi, spre marea ei stupefacţie şi disperare, descoperi că picioarele nu o ţineau. Se prăbuşi jalnic pe canapea.

CAPITOLUL II

Străduindu-se să-şi stăpânească hohotele de plâns, Diana încerca în zadar să se ridice, când necunoscutul năvăli în încăpere.

El văzu imediat pateticul rezultat al tentativei sale şi-i aruncă o privire severă. Punând paharul de apă pe care îl ţinea în mână, pe birou, veni spre ea. Două braţe solide o apucară şi o puseră pe picioare. Diana înghiţi în sec, incapabilă să scoată vreun sunet.

— Ti-am spus să nu mişti, mormăi el.

— Eu… nu pot să merg! explodă ea, îngrozită. De ce? Ce mi-ai dat?

— Nimic, răspunse el laconic. Cel puţin… nu încă… Trebuia să bănuiesc că complicea lui Stoddard este o femeie.

Stoddard… Stoddard… Cine era ăsta?

— Te-ai lovit la cap când ai căzut, atunci când ai leşinat, explică el. Eşti încă sub efectul medicamentelor administrate de medicul hotelului.

Leşinase? Nu-şi mai amintea nimic! După toate, nu era de mirare că i se întâmplase şi asta. Probabil că cei trei escroci fuseseră im-presionaţi de-şi dăduseră osteneala să cheme pe unu! dintre medici…

Îşi va recăpăta în curând forţele, imediat ce medicamentele îşi vor pierde efectul soporific.

Acest gând o reconfortă, şi teroarea sa cedă locul unei mânii surde.

— Mă întreb de ce s-au dus după ajutor, replică ea. Nu credeam că gorilele de această spe…

— Gorile? sunt gărzile de corp în care am cea mai mare încredere, o asigură el.

— Ha! râse ea. Gărzile de corp se distrează deseori să maltrateze tinere femei nevinovate?

— Nu au fost violenţi cu dumneata! primiseră ordine precise în acest sens. Ţineam să te pedepsesc personal.

— Vrei să spui că o să… mă baţi?

El o privi ironic, înainte de a admite:

— Într-adevăr, asta era intenţia mea.

— Şi… ţi-ai schimbat părerea?

— Vrei aspirinele astea, da sau nu? Tăcută, ea le acceptă şi bău toată apa.

— Ce vei face cu mine, acum?

În loc să se aşeze din nou în fotoliul său, el se sprijini de birou, cu braţele încrucişate pe piept. Încruntat, o privi o vreme fără să scoată un cuvânt. La capătul nervilor, în pragul isteriei, gata să-şi urle nevinovăţia, Diana aşteptă continuarea evenimentelor.

— Care sunt sugestiile dumitale? Ce-aş putea face cu complicea unui şantajist?

— Eu nu sunt…

Ea tăcu; el se agita, agasat şi ea înţelese că el nu o va crede niciodată.

— Bineînţeles, şantajistul este Stoddard…

— Ah! ţi-ai recăpătat memoria, în sfârşit! continuă, te rog!

— Ascultă, nu este totuşi greşeala mea dacă am un ghemotoc de vată în locul creierului!

— Cu alte cuvinte, suferi de amnezie? răspunse el glumeţ…

— Nu! Anumite imagini sunt foarte clare… de exemplu îmi amintesc perfect că am fost sechestrată într-o cameră de hotel de două gorile, gata să mă facă zob. Dar… degeaba mă străduiesc, nu ştiu de ce mă aflam acolo.

— Domnul Littlejohn…

— Adineauri îmi vorbeai de un anume Stoddard!… Ah, da… Domnul Littlnjohn… Trebuia… Asta e! exclamă ea uşurată Venisem să predau un plic…

Ea era atât de liniştită încât reuşi să surâdă: nu avea nici un amestec în această treabă de şantaj! Venise din partea agenţiei pentru a depune o scrisoare pentru domnul Littlejohn.

— De ce zâmbeşti? Pentru că Stoddard trebuia să intre în posesia a douăzeci de mii de lire sterline în dimineaţa aceasta. Fii liniştită, i-am pregătit o mică surpriză pe care nu o va uita prea repede.

— Surpriză pe care ai de gând să i-o faci şi complicei lui, presupun? replică ea, cu stomacul contractat… Dar eu nu sunt complicea lui Stoddard! Nu-l cunosc pe omul acesta, nu l-am întâlnit niciodată! Eu lucrez la „Intérims Adaptables” şi cum azi nu aveam de lucru, când un domn…

— Cine? Ce?

— O să-ţi spun tot, dacă îmi dai voie! protestă ea. Acest domn… Cum se numea el?

— Smith, poate? râse el.

— Nu, nu era Smith, era… era… Îmi amintesc îndată.

— Între timp îţi propun să continui minunata dumitale poveste cu zâne.

— Acesta este adevărul! Te asigur! Jane Davis, directoarea agenţiei, mi-a telefonat azi dimineaţă. Un bărbat îi lăsase o scrisoare care trebuia transmisă unui oarecare Littlejohn, într-un hotel din… din Bambury.

Eforturile ei nu serveau la nimic, ca dovadă expresia sceptică a interlocutorului său.

Pradă unei agitaţii extreme, ea îşi dădu pe spate o şuviţă de păr negru în timp ce privirea i se opri pe mâneca bluzei sale care era sfâşiată pe o lungime de

vreo cincisprezece centimetri. Împietrită ca o statuie, ea contempla dezastrul.

— Bineînţeles, ai martori…

Ea îşi înfrână o exclamaţie de bucurie: într-o clipă temnicerul său, se va încurca în scuze!

— Telefonează la agenţie! îl încurajă ea, după ce-i comunică numărul. Pe de o parte vei descoperi că aceasta există pur şi simplu; pe de altă parte, Jane Davis îţi va povesti în ce împrejurări m-a trimis la acel hotel din Bambur!

Ea se aştepta ca el să se repeadă în direcţia telefonului, dar decepţia îi fu cruntă. El nu se clinti nici măcar cu un deget! Entuziasmul ei se evaporă. Cine era bărbatul ăsta? Ce voia de la ea? Ce se întâmpla?

— De ce nu o suni?

Un surâs îi înflori pe buze… un surâs sinistru şi ameninţător.

— Agenţia este deschisă şi noaptea? Diana îl privi fără să înţeleagă. Pentru a-i da o vagă idee despre ce voia să insinueze, el binevoi să-şi consulte ceasul.

— Este patru şi zece… dimineaţa, anunţă el laconic.

Patru şi zece dimineaţa! Biata Emmy! Cu siguranţă era bolnavă de spaimă! Emmy… A-nunţase poliţia, care ceruse explicaţii Janei. Jane vorbise despre Bambury şi…

Îşi întrerupse singură şirul gândurilor. În cazul în care poliţia nu se pregătea să intervină dintr-un moment în altul, ea trebuia să-l convingă pe acest bărbat de nevinovăţia ei. Trebuia să se întoarcă neapărat acasă, s-o liniştească pe Emmy!

— Jane cuplează întotdeauna robotul! reluă ea in grabă. Formează numărul pe care ţi l-am dat şi înregistrarea îţi va da coordonatele Janei Davis.

El înălţă o sprânceană, ceea ce o forţă pe Diana să continue incoerent.

— Deseori, dacă ea trebuie să plece, dă adresa mea, sau pe cea a unei colege… Dar… dar sunt sigură că o vei găsi acasă, căci nu a făcut nici o aluzie la eventuale proiecte de…

— De ce nu mi-ai dat de la început numărul ei personal? o întrerupse el, exasperat.

— Nu puteam ghici cât e ceasul! De altfel, n-o să crezi niciodată că există o agenţie ca aceasta, dacă nu vei auzi anunţul: „Aici Intérims Adaptables”.

— În această privinţă ai, fără îndoială, dreptate. Pretinzi deci că furnizaţi funcţionari la orice oră din zi şi din noapte, nu-i aşa?

— Ne mândrim că putem efectua orice lucrare, oriunde şi la orice oră, răspunse ea sec, furioasă să constate cât de cinic şi dispreţuitor era.

— După mine, asta înseamnă mai ales, că vă lipsesc comenzile.

Orice urmă de batjocură i se ştersese şi Diana fixă această privire neagră şi pătrunzătoare… Oare o credea el până la urmă? Îi rămânea măcar această speranţă. Dacă ea continua să-i vorbească despre agenţie, el va sfârşi prin a înţelege că ea nu inventa nimic, nu? El va ridica receptorul şi va afla atunci că ea îi spusese adevărul chiar de la început. Jane va confirma…

— În acest sezon, e întotdeauna greu! începu ea, agăţându-se de aceste speranţe.

— Agenţia riscă să dea faliment dacă situaţia nu se îmbunătăţeşte în scurtă vreme, nu-i aşa?

Aşa era, dar Diana refuză să mărturisească.

— Ei… mai mult sau mai puţin, se bâlbâi ea. În general, Jane îşi ia toate măsurile de prevedere înainte de a ne trimite la lucru. Nu s-a prea informat azi, căci pe moment, noi acceptăm orice.

Dianei îi părea rău oarecum pentru lipsa ei de menajamente la adresa prietenei sale, dar trebuia să-l convingă cu orice preţ de sinceritatea ei.

Această declaraţie fu urmată de o tăcere de plumb; necunoscutul o contempla, nemişcat, impasibil. Ce traducea această privire, atât de neagră şi atât de strălucitoare?

— Te rog, telefonează-i! îl imploră ea. Jane îţi va spune…

Ea tăcu: el, se deplasase.

O senzaţie de uşurare intensă o invadă: el se îndrepta spre cealaltă parte a biroului şi apucă aparatul. Diana surâse… necazurile ei se apropiau de sfârşit. Efectul produs de medicamente începea să dispară. El asculta apelul… Mulţumită Domnului scăpase de pedeapsa pe care el se gândea să i-o administreze.

Ea riscă o nouă ocheadă în direcţia lui, dar de data aceasta îşi încreţi fruntea. Înregistrarea robotului continua şi el aflase cu siguranţă coordonatele Janei Davis, totuşi el nu nota nimic pe blocnotesul său!

Poate avea o memorie excepţională! Da, cu siguranţă asta era! Dar… inima fetei se strânse: el o fixa cu cruzime.

— Ce… Ce este?

Va scăpa ea vreodată de accentul ăsta temător din voce?

El apropie telefonul şi i-l întinse ca să poată auzi cum sună… O dată, de două ori, de trei ori… nici un robot nu întrerupea soneria!

— Ai greşit compunând numărul! îl asigură ea. Robotul este mereu cuplat. Mereu!

El închise cu o mişcare lentă, prea lentă şi prea măsurată, ceea ce o făcu să insiste:

— Cu siguranţă ai greşit numărul! Jane este neliniştită din cauza lipsei propunerilor; ea nu uită niciodată…

— Poate preferi să-l formezi chiar dumneata, spuse el, cu răceală. Nu te vei supăra dacă te voi supraveghea peste umărul dumitale?

Diana nu-l băgă în seamă. Putea să-şi permită. Nu fu deloc mirată să constate că-i tremura mâna. Îi trebuia cel puţin o săptămână ca să-şi revină din această oribilă aventură!

Data viitoare, când Jane va avea de trimis o scrisoare unui client nu avea decât să i se a-dreseze Myrei. Myra era călită, ei nu-i era frică de nimic, era destul de puternică să înfrunte toate obstacolele, chiar pe cele mai neaşteptate!

O dată, de două ori, de trei… Sunetul răsuna cu cruzime în urechea Dianei… Patru… Cinci… Ea deschise ochii mari, stupefiată…

— Cred că am format greşit numărul, bâigui ea.

Se pregătea să-l mai formeze o dată când receptorul îi fu smuls cu brutalitate, aterizând cu un zgomot asurzitor pe birou.

— N-ai greşit nimic! strigă el.

Apoi, după ce făcu o pauză imperceptibilă, reluă:

— Ei, Miss Alexander? Ce-o să mai inventezi acum?

— Adică cum?

— Micuţul dumitale creier diabolic funcţionează cu toată viteza şi fără oprire. Plănuieşti un alt mod de acţiune, presupun?

— Eu… nu te-am minţit! protestă ea, distrusă în faţa acestui eşec. Nu înţeleg, cinstit vorbind, nu înţeleg nimic! Agenţia joacă un rol preponderent în viaţa Janei! N-a putut neglija să…

— Te repeţi, draga mea, îi răspunse el.

— Lasă-mă să plec, îl imploră ea. Îţi promit să lămuresc această problemă. Chiar mâine, Jane o să te sune. Eu… o să-i spun să vină să discute cu dumneata!

— Suntem deja mâine.

— Lasă-mă să plec! îl rugă ea din nou, ştiind bine că-şi pierdea timpul şi energia.

Rămase de marmură, niciodată nu va reuşi să-l îmbuneze! îi scăpă un suspin.

— Spune-mi cel puţin unde suntem…

— Când vei mărturisi tot.

— Dar nu am nimic de…

Cuvintele i se stinseră pe buze: era inutil, eforturile ei erau zadarnice. El se săturase de ea şi de aşa zisele ei minciuni; va fi de neînduplecat! El o dispreţuia pentru că o bănuia că a participat la un complot pentru a, câştiga bani cu uşurinţă.

— Ce… ce vei face cu mine? întrebă ea ghicind dinainte că pedeapsa de care credea că scăpase îi va fi aplicată în totalitate.

Modul în care necunoscutul o privea, de sus în jos, nu o liniştea deloc. Cu gâtul uscat, ea constată că el se interesa mai ales de partea dezgolită a umărului ei. Tăcerea dura, insuportabilă, când el spuse în fine cu o voce periculos de calmă:

— Pentru început, vom merge să ne culcăm. Cu gura căscată, împietrită pe loc, Diana nu putu scoate nici un sunet timp de cel puţin două secunde. Apoi înregistrând şocul acestei noutăţi, ea se ghemui pe canapea cât mai departe posibil.

— Nu, strigă ea, străduindu-se în zadar să-şi ascundă bucata de piele dezgolită. Nu…

Zări un rânjet necruţător şi îl simţi ca o insultă! Părea să spună că ea îl dezgusta. În această privinţă ea avea dreptate, căci el îi confirmă repede bănuielile.

— Nu mă voi murdări atingându-te, Miss Alexander, spuse el cu brutalitate.

Apoi, redevenit serios, îi ordonă cu înverşunare:

— În picioare!

Ea nu-l atrăgea fizic, i-o spusese clar, totuşi Diana rămase în alertă.

— Prefer să rămân aici, replică ea.

— Nu sunt un om răbdător, scrâşni el, cu dinţii strânşi.

Diana află în curând că nu avea de ales: ea nu va dormi pe acest divan în seara aceasta… scoase un strigăt de groază în timp ce el o apucă de ambele braţe şi o obligă să se ridice. Ea fu atât de surprinsă de vivacitatea gesturilor sale, încât fu incapabilă să se opună.

Inima i se zbătea în piept dându-i reflexe în coaste şi ea să lăsă târâtă împotriva voinţei ei, spre coridor.

El aprinse becul în hol, inundându-l cu o lumină orbitoare şi începu să urce scara.

Cu o respiraţie regulată, abia îngreunată de povara pe care o purta, bărbatul urcă la primul etaj. Diana nu încercă să se apere: trebuia să-şi păstreze energia cu orice preţ pentru ultima luptă care se va da în cameră. Căci ea nu avea nici o încredere in promisiunile lui.

Cu cotul, el apăsă pe întrerupător şi Diana se crispă. Roate ar fi făcut mai bine să încerce o scăpare când încă mai era la parter. Nu… Ar fi fost inutil… El ar fi prins-o înainte ca ea să facă trei metri.

Tremurând, îşi dădu seama că el se oprise. Ea îi susţinu privirea neagră fără să clipească, dar nu citi nici cea mai mică urmă de indulgenţă.

Întorcând capul, văzu patul. La ce bun? suspină ea disperată. Nu-i folosea la nimic să lupte, căci el ar fi fost mereu învingător. Bineînţeles, în momentul crucial va muşca, va zgâria, îl va lovi cu pumnii, ştiind că partida era pierdută dinainte. Nu avea altă soluţie. Încercase prin toate mijloacele să-l convingă de

nevinovăţia ei în această afacere… Ce-i mai rămânea, acum?

Deodată, îi veni ideea că acest individ era o fiinţă umană cu defectele sale dar şi cu câteva calităţi poate. El avea o oarecare sensibilitate, altfel nu s-ar fi dus să-i aducă aspirină niciodată… Acesta să fie răspunsul la problema ei? Trebuia să facă apel la compasiunea lui, la emoţia lui? …Crezu că se apropie de ea. Nu avea timp de pierdut cu reflecţiile!

— Eu… eu sunt virgină.

Această declaraţie care suna mai curând a implorare, căzu într-o tăcere de gheaţă.

Diana se forţă să-l privească drept în ochi, fără o singură bătaie de gene, pentru a-şi dovedi sinceritatea.

El părea să ezite, dar expresia feţei lui era de nepătruns.

— Nu ţin să fiu primul. Mă vei ierta, sper? Apoi punând-o pe pământ, fără să-i lase mâna, îi arătă o uşă.

— Baia este acolo. Te aştept aici. Nu trage zăvorul.

Învinsă, obosită, Diana pătrunse cuminte în baie şi se aşeză pe marginea căzii. Trebuia neapărat să conceapă un nou plan de scăpare! Dar era obosită… atât de obosită…

Câteva minute mai târziu, după ce şi-a stropit faţa cu apă rece, auzi o lovitură seacă în uşă.

— E în ordine?

— Vin.

Prosopul îi căzu din mână şi ea se aplecă automat să-l ridice. Necunoscutul apăru chiar în momentul în care ea aluneca încet pe podea.

Totul se învârtea în jurul ei, când obiectele reveniră din nou la poziţia orizontală, ea descoperi că era întinsă pe oat. Două mâini eficace îi scoteau pantofii… Ele se pregăteau să-i descheie cureaua blugilor.

— Nu! strigă Diana.

— Cum vrei, mormăi el, dând din umeri, după ce se ridică. Te poţi descurca singură?

— Bineînţeles!

— Ţi-e… foame?

— Aş vrea mai degrabă să ieşi de aici. Aş vrea să dorm.

Spunând acestea, ea îşi înfundă capul în pernă.

Sperând să-l facă să înţeleagă că ea dorea să fie lăsată în pace.

Tăcerea se prelungi. Doamne! De-ar pleca, se rugă ea… Nu mai pot. Ea îl auzi mişcându-se, auzi zgomotul uşii care se deschidea şi se închidea. Uf!… Şi apoi auzi cheia întorcându-se în broască.

Prizonieră! Era sechestrată de un necunoscut uriaş, arogant şi agresiv! Un cinic fără inimă, un bărbat care avea puţin respect pentru femei dar care, cu intermitenţe, avusese câteva gesturi de omenie…

Un hohot o făcu să se cutremure şi cu dosul mâinii îşi şterse lacrimile care îi alunecau pe obraji. Era epuizată!

* * *

Când se trezi, era deja în plină zi. Deschise ochii şi examină camera cu tavanul înalt, mobilată cu o mobilă veche, şlefuită cu grijă. În-tr-o clipă retrăi coşmarul din ajun. De ce nu acţionase ea mai bine? S-a comportat ca o sărmana creatură patetică, fără forţă şi fără caracter! Slăbiciunea ei se datora fără îndoială medicamentelor administrate de medic. Da, asta era, se încurajă ea.

În timp ce o invadau amintirile, fu străbătută de un fior. Îi mărturisise ea oare că era fecioară? El nu crezuse, evident; de altfel el nu se interesa de ea sub acest aspect, şi ea ar fi trebuit să-şi cruţe umilinţa unei astfel de mărturisiri!

Bine, în noaptea aceasta avusese o atitudine de şcolăriţă terorizată. Nu se va mai întâmpla. Azi se simţea mai bine şi îi va arăta cine era ea în realitate!

Dând la o parte cuvertura, puse piciorul gol pe covor şi-şi dădu seama că mai avea blugii şi cămaşa sfâşiată. Atâta pagubă pentru bluză! Esenţialul era să ştie dacă, în dimineaţa aceasta picioarele ei vor accepta s-o ţină…

Făcu un pas, apoi doi… Da… Rămânea în echilibru… Medicamentele nu mai produceau nici un efect asupra ei. Ea era din nou Diana Alexander, o tânără femeie solidă şi voluntară.

Şi Emmy? Această bătrânică care trebuise să-şi petreacă singură o seară întreagă! În ce stare o fi după o noapte lungă de groază? Diana hotărî că o va avertiza mai târziu, după ce şi-a făcut toaleta.

Ea se refugie în baie, având grijă să fixeze un scaun sub mânerul uşii… în cazul în care temnicerul ei ar încerca să intre fără să fie invitat.

Se cufundă într-o baie caldă, se îmbrăcă, apoi se spălă pe dinţi cu o perie nefolosită încă, pe care o găsi în dulăpiorul farmaceutic. Neavând nici un obiect cu care să-şi descurce buclele brune, ea reveni în cameră, fluturând scaunul în faţa ei.

— Te pregăteşti să îmblânzeşti lei în cuşca lor?

Ea ridică ochii şi-l descoperi pe cel ce o răpise, instalat confortabil într-un fotoliu în faţa patului.

— Aveţi şi piepteni în clădire? îl întrebă ea cu ostilitate.

— Ai unul în poşetă, răspunse el, amintindu-i astfel că scotocise printre lucrurile ei.

— Ştiu, dar cum nu mi-am recuperat p… Tăcu, căci el îi arătă poşeta cu degetul pe jos, la piciorul patului.

— E tot ce ai de făcut aici! Poţi ieşi, acum! strigă ea, furioasă.

Deschise poşeta: plicul pe care i-l încredinţase Jane nu mai era. De fapt, nici nu se aştepta să-l mai găsească… Restul era la loc, tubul de ruj de buze, portmoneul, stiloul, blocnotesul… pieptenul…

Pentru a-i dovedi acestui individ odios că prezenţa sa îi era perfect indiferentă, începu să-şi pieptene energic părul.

Totuşi îşi dădu seama cât de rău îşi masca emoţia… Tremura ca o frunză… El se sculase, se apropiase şi o observa cu atenţie fără să spună un cuvânt.

Exasperată, ea respiră adânc.

Ascultă-mă bine, domnule… Cât timp te vei distra ţinându-mă aici?

— Ce, casa mea nu-ţi place? o ironiză el. Ea îi răspunse, supărată:

— Am nevoie de haine curate.

— Şi eu am nevoie de câteva explicaţii.

Ea era într-un impas. El era gata să creadă ce era mai rău, s-o considere un monstru. Cum se putea ea apăra? Ce „explicaţii” putea să-i dea în afară de cele pe cale i le dăduse noaptea trecută? Prin ce metodă să-l convingă că spunea adevărul? Contase pe robotul societăţii „Intérims Adaptables”… degeaba! De ce? De ce pentru prima oară de când se asociaseră, Jane Davis plecase fără să-l cupleze?

— Deci ai hotărât să nu-mi destănui nimic, reluă bărbatul, care o măsura de sus în jos, cu o sclipire ironică în ochii lui de culoare închisă.

Ei poftim! gândi ea cu amărăciune. Ajunseseră din nou de unde plecaseră. Nu o crezuse în ajun, nu o va crede nici azi.

— Mi-e foame.

— În cazul ăsta, avem tot interesul să coborâm în bucătărie, nu-i aşa? răspunse el batjocoritor.

Strecurându-şi un braţ sub cotul ei, o târî pe culoar fără să-i lase vreo şansă să-şi schimbe părerea.

CAPITOLUL III

Dianei îi veni rău coborând scara. Îşi aminti scena din ajun, când făcuseră traseul în sens invers; pentru a-şi feri ochii de lumina orbitoare a becului, ea închisese ochii şi-şi ascunsese capul la pieptul pazniculuiei. Acum încercând să-şi tragă braţul din strânsoarea lui, nu se putea împiedica să nu admire acest decor somptuos.

Balustrada, foarte veche, era din stejar sculptat. Toţi pereţii erau acoperiţi cu panouri de lemn şi sub picioarele lor se desfăşura un covor gros, roşu sângeriu. Numai el valora probabil douăzeci de mii de lire, preţul cerut de acest... acest... Stoddard...

Ajungând în vestibul, bărbatul care o ţinea bine de mână, făcu la dreapta. Trecură prin faţa mai multor uşi, toate închise. Unde era încăperea în care se trezise, în ajun, întinsă pe o canapea de piele?

Ei erau acum în pragul bucătăriei: o încăpere imensă, echipată cu cea mai moderna aparatură. Interesul Dianei fu trezit mai ales de uşi... Trebuia să fie vreo ieşire pe acolo... spre curte. Numai dacă ea ar reuşi să...

O voce seacă ii reaminti că temnicerul ei ştia să-i citească gândurile:

— Uşa este închisă cu cheia. Ferestrele sunt blocate şi ele, asta în caz că vei avea intenţia să fugi...

Ea îl fulgeră cu privirea. Nu era el puţin cam prea sigur de el? Căci ea nu va mai fi multă vreme prizoniera lui. Aparent, erau singuri în casă. Acest

individ nu putea s-o supravegheze totuşi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

Cu toate acestea, ea voia să aibă confirmarea lui.

— La ce oră sosesc servitorii dumitale? întrebă ea, simulând cea mai mare naivitate, în timp ce el punea o tigaie pe foc.

El o privi o clipă pe furiş.

— Ei locuiesc aici.

— Le-ai dat liber?

— Da, pentru mai multe zile, răspunse el.

Diana se cutremură de furie, această precizare îi permitea să deducă că slujbaşii vor reveni când îi va contacta el.

— Şi soţia dumitale? îl întrebă ea brusc, plină de speranţă.

Într-adevăr, aflând că soţul ei sechestrează o fată nevinovată, soţia cu pricina va pleda în favoarea victimei.

Un surâs ipocrit îi apăru pe buze:

— Nu am soţie.

— Nu mă miră! replica ea, înaintând câţiva paşi ca să inspecteze ouăle. Ai spart gălbenuşul, adăugă ea.

— Ceai sau cafea? mormăi el.

— Mă laşi să aleg?…

— Cafea, hotărî el, ignorându-i sarcasmul.

Diana era destul de înfometată pentru a renunţa la principii şi a accepta să mănânce la masă cu „gazda” ei. Nu mâncase nimic, de când plecase de acasă, de la micul dejun. De altfel, trebuia să-şi recapete forţele, dacă voia să scape fugind.

Zărind un ceas, îşi dădu seama că era aproape ora douăsprezece.

— Pot să ştiu ce vei face cu mine? reluă ea după ce mâncase totul cu poftă.

Ea se simţi plină de curaj, revigorată. Din nefericire, nu dură… Privirea i se opri pe mâinile interlocutorului.

— Vei îndrăzni… vei îndrăzni să loveşti o femeie, nu-i aşa? bâigui ea. Ţi-am spus adevărul, de ce nu mă crezi?

— Poate ai un alt număr de telefon pentru mine, în dimineaţa asta? râse el.

— Nu mai înţeleg nimic. Jane cuplează întotdeauna…

— Taci din gură, ordonă el ridicându-se brusc de la masă.

Era prea de tot. Ea nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Ţi-am spus adevărul! urlă ea; dându-şi scaunul la o parte, gata să se repeadă la el.

Imperturbabil, vizibil neimpresionat de această izbucnire, el o examină de sus în jos, sceptic şi dispreţuitor. Diana fu descurajată. Nu era momentul să abandoneze partida. În ce stare era Emmy acum? Dumnezeu singur ştia. Totuşi ea nu îndrăzni să-i mărturisească că era grăbită să se întoarcă acasă la bătrâna doamnă. El ar trimite gorilele înainte şi biata Emmy, înspăimântată, ar risca o criză de inimă! Stăpânindu-şi frica, Diana căută o altă metodă:

— Îmi pare rău, pentru toate aceste pro-bleme…

El preferă să se facă că nu aude, spre imensa ei descurajare. Nici nu-şi dădu osteneala s-o privească când ea aduse vasele şi le puse în chiuvetă. Totuşi nu pierduse. Nu încă… Ea continuă să golească masa.

— Şantajul este o tactică revoltătoare, afirmă ea. Dar cu toată sinceritatea, nu ştiu cine este Stoddard şi nici ce conţinea această scrisoare, datorită căreia el spera să te escrocheze…

Cuvintele i se stinseră pe buze; expresia duşmanului ei trăda o oarecare surprindere.

— Ceea ce eu…

El o privi cu intensitate, apoi tăcu, subţiindu-şi buzele şi aplecându-se în faţa ei pentru a apuca carafa cu suc de portocale.

Diana se întreba ce-l putuse descumpăni brusc. Totuşi hotărî foarte repede, că era momentul să acţioneze, nu să tergiverseze. Avea impresia netă că-l deconcertase. Ea insistă: — Ascultă, domnule…

El nu catadicsi să-şi dezvăluie numele.

— Ascultă, repetă ea străduindu-se să nu-şi arate enervarea, telefonează la poliţie să vină un comisar să mă întrebe.

Ea nu avea nimic de ascuns. Această sugestie trebuia să-l liniştească.

— Ştii foarte bine de ce nu voi da curs acestei iniţiative.

— Nu, nu ştiu! răspunse ea.

— Nu cred să fii atât de proastă, totuşi! Diana înghiţi în sec, în timp ce privirea lui întunecată întârzia pe umărul ei pe care nu mai încercase să şi-l acopere. Apoi o privi cu duritate.

— Şantajul reuşeşte întotdeauna pentru că cel care-l practică ştie că victima sa va fi gata să plătească orice sumă în schimbul tăcerii sale.

— Deci mă bănuieşti că ţi-am cerut să contactezi poliţia pentru că ştiam că nu poţi s-o faci?

El nu răspunse. Oricum, ea cunoştea deja răspunsul lui la această întrebare. Se descurcase foarte bine fără ajutorul poliţiei până acum, nu? Stoddard nu va mai încerca multă vreme să glumească în felul acesta…

Obişnuită să o ajute pe Emmy la vase, Diana luă mecanic o cârpă şi începu să şteargă farfuriile. Nu vorbeau nici unul, nici altul. Asupra lor plana o tăcere întreruptă doar de zăngănitul tacâmurilor.

— Dumneata… eşti celebru? îndrăzni ea, în sfârşit să-l întrebe.

Ar fi fost posibil. Această vilă, aceste mobile de valoare, modul în care Stoddard putea să-i pretindă douăzeci de mii de lire fără să-l deranjeze peste măsură... toate aceste elemente contribuiau la crearea acestei impresii.

— În anumite cercuri.

— Vrei să eviţi deci orice publicitate scandaloasă. Ai fi stânjenit dacă presa ar pune mâna pe o afacere prea puţin strălucită pentru dumneata.

— E o aluzie la faptul că te-am răpit?

Nu, nu asta voise ea să spună. Se gândea la ce-ar fi putut să-l determine pe Stoddard să exercite asupra lui un şantaj odios. Totuşi nu avu timp să-i explice, căci el o apucă violent de braţe şi o scutură cu putere, cu o licărire sălbatică în ochi.

— Dacă-ţi vine ideea să vinzi unui ziarist acest episod, vei regreta toată viaţa, ţi-o promit eu!

— Nu e asta! protestă ea. ...Au! Mă doare! Am fost maltratată ieri, nu-ţi ajunge?

Spre marea ei surprindere, el o eliberă pe loc.

— Maltratată? Le-am ordonat să nu te atingă!

Într-adevăr, avusese intenţia să se ocupe personal, îşi aminti ea. Suflecându-şi mâneca cămăşii, ea îi arătă o vânătaie enormă pe antebraţ.

— De unde am asta, după părerea dumitale?

— Dacă am înţeles bine, nu a fost uşor să te pună în maşină ca să te aducă aici.

Spre marea mirare a Dianei el atinse aproape tandru pielea ei învineţită. Apoi, întorcându-se brusc, îşi continuă treburile domestice. Diana se mustră în sinea ei. Ea se lăsa antrenată de imaginaţia ei nebună! Tandreţe! Ce ridicol! Ea se înşela, luată pe neaşteptate de atitudinea lui brusc îmblânzită.

Hotărât lucru, acest bărbat avea darul s-o păcălească! Ba o ameninţa cu cele mai grele pedepse, ba o lăsa şi părea asaltat de remuşcări...

Ea întinse cârpa de bucătărie, urmărindu-l cu privirea cum aranjează ceştile şi farfurioarele la locul lor. Da, era un personaj ciudat… În orice caz, nu avea aparenţa unui individ obişnuit cu o viaţă calmă şi paşnică la el acasă.

Diana se întrebă atunci dacă era o fire meticuloasă şi îngrijită sau dacă el îşi dădea osteneala să aranjeze totul la locul lui pentru a evita bănuielile servitorilor săi la reîntoarcerea acestora. Ţinea oare să le ascundă că „primeşte” în absenţa lor?

Obosită de aceste gânduri inutile, ea întoarse capul spre fereastră. Curtea! Era o soluţie. Dar un sentiment de decepţie o invadă în scurtă vreme. Căci ea nu zărea decât o grădină. Unde era? În ce regiune? Ea putea fi la kilometri depărtare de Londra, în Scoţia chiar!

— Domnule… începu ea.

Dar la ce-ar folosi să-l întrebe? El nu-i va spune nimic. El aştepta continuarea fără să surâdă, atent…

— Cum te cheamă?

El vedea bine că ea era gata să explodeze, totuşi rămase impasibil şi tăcut.

— Oh! Du-te la naiba, murmură ea. O să te strig domnul Şmecherie!

El surâse într-un elan de sinceritate şi Diana fu descumpănită încă o dată. Astfel, el era sensibil la cea mai mică încercare de umor a ei… Şi acest surâs îl făcea mai uman. Avea dinţi superbi, constată ea fără să vrea.

— Spune-mi Nicolas.

— Domnul Nicolas?

Nu era deci atât de celebru pe cât părea, niciodată în viaţa ei nu auzise vorbindu-se de un domn Nicolas.

— Nicolas e destul! Din motive pe care nu şi le explica, Diana surâse. Din păcate, Nicolas redeveni grav.

— Eşti gata să mărturiseşti că, în timp ce Stoddard venea să-şi recupereze banii, dumneata, complicea lui, te ocupai să livrezi marfa?

Diana se crispă. Ea îl detesta. Bărbatul acesta era machiavelic! Se străduise să-i abată atenţia pentru a-şi putea duce mai bine ancheta, luând-o din scurt!

— Şi dacă ăsta ar fi cazul? îl sfidă ea cu ciudă. Dacă aş fi într-adevăr complicea lui? Nu sunt, bineînţeles, dar… Nu ştiu ce vrei de la mine. Mai la urmă ai pus mâna pe scrisoare, nu? Sau… mai eşti încă ameninţat?

— Vino cu mine, bombăni el, îndepărtându-se pentru a o lăsa să treacă în faţa lui pe coridor.

Unul lângă altul, ei străbătură culoarul până la a treia uşă. Era biroul în care se trezise noaptea precedentă… sau mai curând, în dimineaţa aceasta.

Neavând de ales, Diana îl urmă în această încăpere. Cu urechea la pândă ea îl văzu ridicând receptorul, ea simulă totuşi că nu o interesează, preferând să se îndrepte spre uşa care dădea spre grădină. Nici o altă locuinţă nu se vedea din acest loc.

Ea îl auzi spunând „da” de mai multe ori, apoi „ţi-am spus de o sută de ori că mă ocup eu de tot”, „da”, „nu”, „da”… Această conversaţie nu avea nici un sens!

În depărtare, ea zări un boschet. Dacă reuşea să fugă, ar fi o ascunzătoare ideală…

— Nu era un complice ci o complice. Diana tresări. Interlocutorul lui Nicolas ştia deci că el era victima unui şantaj. Oh, până la urmă de ce să se mai mire? Nimic mai normal, fiind vorba de un mesaj scris de o persoană şi adresat alteia. Amanta lui i-o fi trimis o scrisoare compromiţătoare? Ăsta să fie fondul problemei? Nicolas poate n-o fi fost însurat, dar nici nu aparţinea categoriei celibatarilor înrăiţi… Amica lui o fi fost măritată?

— Nu am luat nici o hotărâre, continuă el, întrerupând şirul ideilor ei. Invitata mea nu s-a gândit la haine de schimb. Încearcă să-i găseşti. Ea nu se teme să se amestece într-o escrocherie murdară, dar pare reticentă la ideea de a-şi îmbrăca aceeaşi cămaşă două zile la rând. Curios, nu?… După părerea mea, i s-ar potrivi un treizeci şi opt.

Ajungând la această concluzie, el puse telefonul în furcă.

Diana căută în zadar o ripostă. Ce îndrăzneală! Dar el avea dreptate… ea purta numărul treizeci şi opt. Aprecierea era exactă…

— Încearcă să suni la „Intérims Adaptables”! îl încuraja ea, cu ochii fixaţi pe aparat. Jane trece deseori pe la agenţie sâmbătă dimineaţă.

În loc s-o asculte, el o gratifică cu o privire superioară, apoi ocoli biroul, se aşeză şi-şi luă stiloul. Doar nu voia să se apuce să lucreze. Copleşită, ea îl văzu deschizând un dosar.

— Şi eu ce să fac? El ridică capul.

— Dumneata, ce?

— Ce trebuie să fac, acum?

— Nu ştii să-ţi găseşti singură o ocupaţie?

— Aş… aş putea merge să mă plimb.

— Ia un scaun şi stai liniştită.

— O să mă plictisesc.

El avu acel surâs care nu era de fapt unul.

— Vom fi doi, deci.

Ea îl fulgeră cu privirea, rănită adânc. Totuşi, ea ştia că la cea mai mică încercare de fugă el o va prinde. Ea se instală pe un divan. Minutele se scurgeau. Trecuse deja o jumătate de oră. Tot felul de gânduri îi treceau prin cap. Ea remarcă câteva şuviţe argintii care striau părul negru al temnicerului ei, determinând-o să se întrebe despre natura profundă a acestui individ.

Tăcerea se adâncea şi Diana începea să se simtă neliniştită, când auzi afară un zgomot de motor. Dintr-un salt se ridică, plină de speranţă. Venea cineva! Poate o vor asculta, în fine!

Ar fi fost prea frumos. Nicolas se ridică şi el. Apropiindu-se de ea, o apucă de mână şi o conduse ferm la primul etaj.

La jumătatea scărilor, împinsă de un impuls brusc, ea se agăţă de balustradă.

Nicolas înjură nepoliticos şi cu o mişcare îndemânatică, indiferent la protestele ei, o încărcă pe umăr ca pe o păpuşă de cârpă.

— Specie de... Specie de...!

Ea nu putu spune mai mult căci era deja in camera ei.

— E tot ce meriţi, mormăi el.

El adăugă, văzând că ea îşi freacă încheieturile mâinilor:

— Nu aveam intenţia să... Rămâi aici fără să mişti şi mai ales nu te apropia de fereastră!

— Ce? Te temi să nu mă zărească amanta dumitale? Să nu dezvălui ştirea unui ziar de senzaţie?

Ea roşi imediat şi se dădu înapoi speriată de aerul său ameninţător.

— Un singur cuvânt despre toate acestea şi... Mulţumeşte-te să te comporţi cum trebuie, conchise el sec înainte de a ieşi.

Cheia se întorcea deja în broască când ea strigă:

— Dacă crezi că voi sta departe de fereastră, te înşeli!

Ea nu primi nici un răspuns; ar fi putut să-şi cruţe această izbucnire...

Nesupunerea nu-i va aduce nici o satisfacţie. Ea observă o maşină sport roşie, goală. La urma urmelor, ce o interesa? N-o interesa identitatea metreselor

acestui personaj insuportabil. De altfel, venise momentul să acţioneze pozitiv.

Fereastra se deschise cu o oarecare uşurinţă. Asta era calea libertăţii, sub forma unui balcon cu câţiva metri mai jos. Bineînţeles că era curată nebunie! De la balcon la pământ trebuia să întreprindă un alt salt prodigios. Nu va avea niciodată curajul să-l facă.

Diana se dădu înapoi dar nu închise fereastra căci era ferm hotărâtă să scoată capul pe ea, îndată ce vizitatorul lui Nicolas va pleca. Dacă era o femeie, cum bănuia, aceasta va înţelege imediat că Diana e nevinovată!

Îşi petrecu următoarele zece minute blestemând necunoscuţi ca Stoddard; apoi se întrebă în ce stare, numitul Stoddard s-o fi sculat în dimineaţa aceasta după pedeapsa aplicată de Nicolas Tiranul.

Zgomotul unui motor îi întrerupse şirul gân-durilor şi ea se repezi spre fereastră. Ce proastă fusese să nu rămână pe loc! Iubita lui Nicolas nu zăbovise deloc… Acum era inutil să urle ca să-i atragă atenţia; strigătele ar fi fost acoperite de zgomotul motorului. Ea nu putu identifica nici persoana de la volan. Zări doar o coamă blondă, zburând în vânt, în timp ce vehiculul se îndepărta în viteză.

Vexată, furioasă, Diana închise fereastra cu un gest brutal şi se îndreptă spre pat unde se prăvăli. Apoi se întinse cu mâinile încrucişate sub ceafă.

Se aştepta să-l vadă pe Nicolas apărând dintr-un moment în altul. Trecuseră deja cinci minute şi zgomotul cheii introduse în broască nu se auzea… Cu siguranţă, el era prea tulburat de scurta apariţie a prietenei sale pentru a se gândi la prizoniera sa.

Dezamăgită, Diana se lăsă pradă fertilei sale imaginaţii, avu viziunea înspăimântătoare a cadavrului ei zăcând în această cameră, după…

Tresări. Un zgomot de paşi pe culoar, un clincănit la uşă… Nicolas intră cu un pachet în mână.

Afectând o poziţie nepăsătoare, în timp ce fierbea interior, Diana zâmbi ironic.

— Şi eu care te bănuiam că vrei să mă violezi! Preferi blondele, nu-i aşa? Săgeata aceasta nu-l amuză deloc. Nu avusese de gând să-l facă să râdă dar nici să primească o privire încărcată de ameninţări în chip de răspuns.

— Ai recunoscut-o? Da? insistă el, pe când ea continua să tacă.

Ah, da… Diana Alexander, aşa-zisa complice a şantajistului Stoddard, ar fi trebuit probabil să cunoască numele acelei creaturi…

— Continui să-i aperi reputaţia? îndrăzni ea să spună.

— Ai recunoscut-o? strigă el.

Această explozie o făcu să tremure de spaimă. El îi fixase mâinile de fiecare parte a corpului şi părea că reuşeşte cu greu să se stăpânească.

— N… nu, se bâlbâi ea, în grabă.

El păru că se destinde dar Diana rămase neîncrezătoare: nu avea nici o încredere în el.

Tremura din toate încheieturile când el îi întinse pachetul.

— Ai trei minute să te schimbi, mârâi el. Avem de vorbit, amândoi.

Spunând acestea, dispăru. Aceste ultime cuvinte, îi răsunau în urechi. Cu gâtul uscat, cu inima bătându-i nebuneşte ea îşi îmbrăcă blugii prea scurţi şi cămaşa prea largă, scoase din pachetul adus de el.

Un sentiment de disperare intensă o străbătu. Să vorbească? Despre ce? Nu o crezuse până acum, de ce ar crede-o de acum înainte? în pragul unei crize de nervi, pradă unei stări indescriptibile de panică, ea se repezi spre fereastră.

…Balconul nu era chiar aşa departe, până la urmă…

Trebuia să se calmeze cu orice preţ, să-şi stăpânească emoţiile! Nu, era imposibil… N-o să rămână acolo, pe pat, să aştepte cuminte întoarecerea temnicerului. Venise momentul să acţioneze.

Crezând că aude un zgomot la uşă, ea încalecă pervazul. Acum sau niciodată! Abia avea timp să tragă aer în piept înainte de a sări.

Diana nu va şti niciodată dacă ar fi fost capabilă să sară în balconul de dedesubt. Auzi în spatele ei un urlet de furie şi chiar în momentul în care se pregătea să sară, picioarele îi părăsiră marginea ferestrei, dar nu în sensul prevăzut.

Două mâini puternice se abătură asupra ei, zece degete se afundară în carnea ei şi ea se simţi trasă spre interior.

Acest asalt nu-i împrăştie deloc frica. Nu era conştientă decât de un lucru: Nicolas o apucase cu un braţ de talie şi cu celălalt îi strivea sânii.

Nu înţelese că el încerca doar s-o împiedice să fugă. Cu mintea în fierbere ea constată doar că eşuase, că era tot prizonieră. Şi nu era totul: Nicolas avea poate o preferinţă pentru blondele înalte, dar felul în care o ţinea lipită de el, trăda gustul său pentru brunete cu ochii verzi-albaştri…

„Trebuie să vorbim, amândoi…” Ce ipocrit! Ce monstru! Nu avusese niciodată intenţia să se limiteze la o conversaţie. Intenţiile sale erau cu totul altele.

Diana începu să se zbată cu sălbăticie.

CAPITOLUL IV

— Lasă-mă! urlă ea, dând din picioare în toate părţile şi scoţând strigăte isterice.

— Proastă mică! strigă Nicolas. Ai fi putut să mori!

Ea continuă să-l lovească cu picioarele, Pier-zându-şi echilibrul, el va sfârşi prin a-i da drumul, nu? Nu… Ea se înşelă încă o dată căci Nicolas o ţinea de cămaşă.

Diana ateriză cu zgomot într-un fotoliu. În-nebunită de spaimă, incapabilă să raţioneze, gândindu-se numai cum să scape cu orice preţ, nu-şi dădu seama că în bătălie el reuşise să-i smulgă bluza. Un singur lucru conta: uşa… Era larg deschisă!

Diana nu ajunse niciodată în prag. Nicolas o prinse la timp şi o imobiliză în faţa lui. Îngrozită, ea îi văzu privirea punându-se pe pieptul ei, abia acoperit de un sutien uşor.

— Nu, şopti ea… Nu…!

Cu o mişcare suplă, el o ridică de la pământ şi o puse pe pat. Dumnezeule, gândi ea…

Voia s-o violeze.

Mai târziu Diana înţelese că-şi pierduse raţiunea în momentul acela. Scoase un urlet. Apoi urmă tăcerea. O palmă o lăsă gâfâind.

— M-ai… m-ai lovit! îl acuză ea, cu durere. În pragul lacrimilor ea clipi de mai multe ori, apoi îl privi drept în ochi. Şi el părea şocat de gestul său!

Calmată, fără forţe, Diana îşi dădu seama că el nu ridicase niciodată mâna asupra unei femei… El nu avusese intenţia s-o lovească.

— Eu… era singura soluţie, mormăi el.

Şi, foarte uşor, aproape cu tandreţe, o luă în braţe şi o legănă încet.

— Diana…

Ea îi simţi buzele pe ale ei, mai puţin feroce decât ar fi crezut şi mai puţin agresive.

Era aproape ca şi cum el ar fi căutat să atenueze nefericirea lor reciprocă şi Dianei nici nu-i trecu prin cap să-l respingă. Nicolas se îndepărtă şi-şi cufundă privirea într-a sa, fără să scoată un cuvânt.

O flacără arzătoare îi pâlpâi în ochi şi gura lui întreprinse o lentă explorare a pielii ei albe… a umerilor, a cefii şi a sânilor. De ce nu-i rezista ea? se întrebă îngrozită de proprie ei pasivitate…

Îşi pierduse minţile! Şi iată, ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui Nicolas, pentru a-i savura mai bine sărutările!

O voce necunoscută o aduse brusc la realitate. Ea întoarse uşor capul şi se făcu stacojie.

— Ei bine, dragul meu Nicolas! exclamă un bărbat care se sprijinea, cu dezinvoltură, de tocul uşii… Nu-ţi stă în obicei să aduci femei în această casă. Să fie…?

— Blaise, ieşi de aici! ordonă Nicolas pe un ton sec. Şi închide uşa în urma ta.

— Scuzaţi-mă că v-am întrerupt! ripostă numitul Blaise, scuzându-se docil.

Roşie ca sfecla de ruşine şi umilire, Diana strânse din dinţi.

— Dă-te la o parte! şuieră ea.

El ascultă fără să protesteze. Diana se îndreptă. Ura pe care ar fi trebuit s-o simtă cu câteva minute în urmă, când el o îmbrăţişa împotriva voinţei ei, ieşi în sfârşit la iveală. Ea se citea în expresia mânioasă a feţei el. Se condamna pentru slăbiciunea ei şi îl detesta şi pe el că abuzase de aceasta.

— Nu-ţi place acest sutien? spuse ea cu venin în glas. Îl găseşti fără îndoială îndrăzneţ. Nu eu l-am ales, ci prietena dumitale!

— Ea s-a gândit… pe bună dreptate… că o femeie ca dumneata, capabilă să exercite un astfel de şantaj, va aprecia genul acesta de îmbrăcăminte.

Diana tresări… El se exprimase cu o notă de dezgust şi o considera ca pe o fată de moravuri uşoare.

— Eu nu…

Ea nu putu continua căci, ca şi cum ar fi fost ofensat de vederea ei, el bombăni:

— Acoperă-te!

Diana îşi căută cămaşa din ochi. De data aceasta, sugestia lui Nicolas părea bună. El fu cel care se aplecă pentru a o ridica şi a o arunca pe pat.

Diana nu pierdu nici o secundă, ea se înfăşură în ţesătura de bumbac şi o strânse în jurul ei; în bătălie, toţi nasturii zburaseră! El nu se apropie de pat; totuşi ea simţi că el o privea cu atenţie.

— Cine era această persoană? întrebă ea, incapabilă să suporte mai multă vreme acest examen tăcut şi dezaprobator.

Nicolas se plantă în faţa unei ferestre.

— Fratele meu, răspunse el, întorcându-i spatele. Vino aici.

De ce s-ar supune ea ordinelor lui? Se ridică totuşi ezitând, şi se opri la un metru în spatele lui.

— Ţi-am spus să vii aici.

El făcu stânga împrejur şi o apucă de mână. Ea se dădu înapoi, înspăimântată.

— Proastă mică! explodă el. Ceea ce s-a întâmplat a fost… un accident. Nu ştiam că se va întâmpla… Nu se va mai repeta, adăugă el cu severitate. Eu…

Cuvintele îi muriră pe buze. Diana nu se clintise.

— Ascultă-mă, reluă el străduindu-se să pară calm. Nu mă aşteptam să te descopăr pe punctul de a efectua un salt sinucigaş. Eu… Am fost luat prin surprindere, admise el. Trebuia să acţionez repede. Şi apoi, dumneata te-ai enervat, te-ai zbătut ca o sălbatică… Ai fi putut să te arunci din nou pe fereastră. Nu aveam altă soluţie decât să te menţin pe acest pat. Dacă aş fi reflectat aş fi ghicit că mă vei impresiona, oferindu-mi o privire înlăcrimată.

Era bătută în cap? Probabil! căci se auzi mărturisind cu vinovăţie:

— Am crezut că vrei să mă violezi.

Ea se încruntă, supărată pe ea însăşi. Părea că se scuză, totuşi nu avea nimic să-şi reproşeze!

Nicolas dădu din cap, descumpănit şi Diana ştiu că el nu a avut niciodată astfel de intenţii.

— Vino aici, repetă el.

Ea înaintă un pas şi urmări cu privirea vârful degetului său: el nu-i arăta balconul ci aleea, ia liziera peluzei. Acolo erau depozitaţi cu grijă nişte stâlpi de metal. Ei şi, îşi spuse ea, descumpănită.

— Acest balcon se prăbuşeşte. Săptămâna viitoare vor veni nişte muncitori să-l repare. Ei au adus deja bazele schelăriei.

Diana înghiţi în sec şi fu cuprinsă de un tremur de groază. Vedea acum ce înţelegea el prin „salt sinucigaş”! Dacă ea ar fi parcurs această etapă fără a se lovi… ceea ce ar fi fost de necrezut… duşumeaua ar fi cedat sub greutatea ei!

— Aş fi putut să-mi rup gâtul, nu-i aşa? murmură ea.

Totuşi, îşi veni repede în fire. De ce să se scuze? În fond, dacă ea încercase să fugă, era din cauza lui.

— Eram copleşită, explică ea, pe un ton mai hotărât. Voiam să mă întorc neapărat la Londra.

Tonul lui Nicolas se înăspri imediat.

— Eşti atât de grăbită să-l revezi pe scumpul tău Stoddard încât eşti gata să-ţi asumi orice risc? Nu încerca să re…

— Ţi-am spus deja că nu cunosc nici un domn Stoddard, îl întrerupse ea. N-am auzit niciodată vorbindu-se de el înainte de…

— Îl iubeşti? o întrerupse el. Era oare o nouă tactică?

— Nu-l cunosc, insistă ea cu vehemenţă. De câte ori trebuie să-ţi…

— Eşti îndrăgostită?

Diana făcu o pauză imperceptibilă. De ce-l interesa asta? Dar mânia ei creştea în acelaşi timp. Nicolas nu o va crede niciodată. La ce i-ar folosi să-i povestească viaţa? Nu avea deloc ocazia să iasă. Toate momentele de libertate şi le petrecea în compania bătrânei doamne.

— Eşti îndrăgostită, da sau nu?

— Asta nu te priveşte! ripostă ea. Acest răspuns nu-i plăcu.

Nu avea decât! Ea voia să se întoarcă acasă! Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de dezorientată. Ea voia să fie lângă Emmy, singura fiinţă din lume care o iubea. Ea fixă balconul, departe în jos.

— Nu cumva ai de gând să repeţi fapta de glorie?

— Şi dacă mi-aş rupe gâtul, te-ar deranja?

— Aş fi nemulţumit să se întâmple la mine.

— Lasă-mă să plec.

— Vei rămâne aici până voi hotărî ce să fac cu dumneata.

Diana scoase un suspin de exasperare.

— Vrei să stai liniştită?

— Drept cine mă iei?

— Îmi promiţi că nu vei încerca să fugi pe fereastră? Sau trebuie să te leg de pat?

— Ar fi prea nostim! răspunse ea ironic.

Totuşi, ea ghici că el nu va ieşi din încăpere până nu va obţine un răspuns. Ea ridică bărbia într-o mişcare sfidătoare.

— Nu o voi face pe acrobata cu o condiţie: păstrează-ţi mâinile acasă… Nu mă atinge, adăugă ea, roşind.

Reţinându-şi un surâs, el îi aruncă o ocheadă insolentă.

— Nu fi îngrijorată!

— Oh! Ieşi de aici! îngăimă ea, fixându-şi vârful încălţărilor pentru a evita privirea lui ironică.

Descumpănită, stânjenită, ea se aşează pe marginea patului.

— Ţin prea mult la viaţa mea pentru a mă distra să-i imit pe paraşutiştii fără paraşută! adăugă ea. Îţi propun să-mi depui pâine uscată şi o cană cu apă, la uşă. Cu cât te voi vedea mai puţin, cu atât mai bine mă voi simţi!

Răsună un trosnet puternic şi cheia se învârti în broască. Diana se întinse, reamintindu-şi toată scena, începând cu momentul în care Nicolas o invitase să se apropie de fereastră.

Îi salvase viaţa. Era indiscutabil. Totuşi, cum insista să o sechestreze, Diana îl găsi nedemn de mulţumirile ei. În schimb, ea trebui să admită că a avut dreptate s-o pălmuiască: era cel mai bun mijloc s-o calmeze. El a avut un aer profund şocat de propriul său gest. Cu atât mai rău pentru el! bombăni în sinea ei.

Până la urmă nu era greşeala ei, dacă el era implicat într-o aventură sordidă cu o femeie măritată. Legătura lui incitase un personaj misterios să-i stoarcă bani în schimbul unei scrisori compromiţătoare; era problema lui, nu? şi apoi… Cum îşi permisese s-o sărute când era îndrăgostit de blonda drăguţă?

Când voi să-şi analizeze reacţiile din timpul îmbrăţişărilor, Diana simţi că roşeşte. Îl detesta, îl ura! De asta era sigură… Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Blaise nu ar fi întrerupt sărutul lor? L-ar fi respins ea? Da, fără îndoială, se asigură ea… În acest caz, cum putuse să se lase tulburată în halul acesta?

Niciodată încă un bărbat nu ştiuse să trezească în ea o asemenea ardoare!

Înainte de moartea părinţilor ei, înainte de a veni să se instaleze la Londra cu Emmy, Diana flirtase cu câţiva băieţi. Dar nici unul dintre ei nu aţâţase flacăra ardorii ei…

Nu-l revăzu pe Nicolas decât după mai multe ore. În cursul după-amiezii aţipise, dar ştiu că el venise în cameră! căci, atunci când se trezi, găsi o cămaşă bărbătească călcată cu grijă şi împăturită, pe fotoliu.

Încă o dovadă de amabilitate, de omenie, gândi ea, mişcată fără să vrea. El înţelesese perfect că ea nu-şi putea petrece timpul strângându-şi cămaşa fără nasturi la piept.

Sau poate… se considera o fiinţă prea rafinată să suporte vederea unei fete în zdrenţe, în faţa lui? Şi-a uitat destul de multă vreme dezgustul ca s-o sărute, nu?

De ce oare amintirea acestui episod o chinuia atât? de ce nu putea să-şi alunge din minte acest incident? De ce-şi amintea fără încetare privirea îngrozita a lui Nicolas, în momentul în care o lovise? Oh! Să se ducă la naiba! Esenţialul era acum s-o liniştească pe Emmy. Trebuia să găsească neapărat un telefon!

Auzind un zgomot pe culoar, ea se ridică. Era înfometată… Nicolas îi aducea pâinea uscată şi cana cu apă cum îi sugerase ea? Ea îşi îndreptă umerii pentru a-l înfrunta mai bine când va intra.

— Ah! Te-ai sculat în sfârşit, exclamă el, aparent încântat.

— Îţi faci rondul din oră-n oră, nu-i aşa?

— Îndată ce vei fi gata, vom merge să mâncăm, răspunse el, ignorând întregul sarcasm cuprins în riposta sa.

Luă cămaşa de pe fotoliu şi i-o întinse. Diana se ridică cu buzele strânse. Ea ar fi aruncat cu plăcere acest veşmânt în capul lui, dar îşi reprimă această pornire, preferând să treacă prin faţa lui cu capul sus şi să intre în baie.

Ce înfăţişare! gândi ea câteva clipe mai târziu… Nişte blugi prea scurţi care îi ajungeau deasupra gleznelor şi această cămaşă imensă cu mânecile suflecate… Noroc că Nicolas nu-şi pusese un costum pentru cină!

— Nu-ţi va fi ruşine să mă primeşti la masa dumitale? întrebă ea când reveni în cameră.

— Eşti fermecătoare întotdeauna şi ştii asta, răspunse el.

Fără să vrea, acest compliment o flata.

— Fii atent la ce spui! Nu fi insolent cu mine, Nicolas.

Coborând scara, îşi aminti modul în care el îi spusese pe nume, după ce o pălmuise… Până atunci, ea era pentru el Miss Alexander. Cât despre ea, ea regreta că nu-i cunoştea numele. S-ar fi mulţumit cu plăcere să întreţină nişte relaţii distante şi politicoase! Începând de acum ea îi va vorbi cu „domnule”… va fi mult mai impersonal.

În vestibul, Diana văzu că uşa biroului era deschisă. Ea cunoştea decorul acestei încăperi în toate detaliile ei, totuşi un singur obiect îi sări în ochi, în timp ce Nicolas o conducea spre bucătărie… Telefonul! Acolo pe masă… el îi întindea braţele!

Într-un fel sau altul, trebuia să se aranjeze pentru a-l utiliza. Nicolas îi oferi un scaun, pe care ea îl

acceptă în timp ce se gândea la un plan de acţiune. Se va descurca orice-ar fi pentru a o suna pe Emmy.

O invadă un sentiment de tristeţe: din cauza acestei brute, Emmy, scumpa Emmy murea de groază! Mânia i se reflectă în voce pe când făcea constatarea că pe masă erau aranjate doar două tacâmuri.

— Unde este frăţiorul dumitale Blaise? El nu ne ţine companie? Refuză poate să se hrănească în sălaşul slugilor? insistă ea văzându-l cum îşi strânge dinţii. Ai fi preferat poate să mănânci în sufragerie cu el, nu? Îţi promit să fiu cuminte ca o poză şi să nu rup uşa de afară, minţi ea.

— Nu te cred!

Şi ea care încercase să-l vexeze! Un nou eşec! Atâta pagubă, ea va abandona! hotărî ea, observând că el îşi ascunde un surâs.

— Blaise a ieşit, anunţă Nicolas. Mă vei ierta sper, că te servesc în bucătărie. Aici se găsesc alimentele şi…

— Şi este peste puterile dumitale să le duci în sufragerie.

— Taci şi mănâncă!

Diana surâse. Reuşise să-l irite.

— Cu plăcere, frate mai mare, replică ea, fals, ascultătoare. Ce delicii îmi oferă în seara aceasta temnicerul meu?

— Ai simţul replicii, măcar atât. Şi nu-ţi lipseşte curajul.

— Sunt principalele noastre calităţi, ale şantajiştilor.

De data aceasta înţelese că a mers prea departe. Totuşi, Nicolas îşi stăpâni furia şi puse un castronel cu supă în faţa ei, în loc să i-l toarne în cap, aşa după cum se aştepta ea, mai mult sau mai puţin.

Recunoscătoare, Diana ascultă. Ea tăcu şi mâncă.

— Mi-ai spus că locuieşti singură, declară el brusc, cu ochii fixaţi pe paharul său de vin.

Diana ezită timp de o secundă. Era în gardă: în nici un caz nu trebuia să afle de existenţa dragii sale Emmy! Pentru nimic în lume nu-i va permite să o târască pe bătrâna doamnă în această sinistră afacere!

— Aşa e, confirmă ea cu dezinvoltură.

— Stoddard nu se gândeşte să se mute la dumneata?

Stoddard! Iar el! Ea îşi înfrână un urlet de disperare. Când va înţelege că ea nu-l cunoştea pe acest individ, că nu auzise vorbindu-se niciodată despre el, până azi?

— Dacă îl voi întâlni într-o zi pe acest Stoddard, îi voi transmite complimentele dumitale, răspunse ea sec, fulgerându-l cu privirea.

Apoi îşi plecă rapid pleoapele; Nicolas nu-şi mai contempla paharul cu vin, ci o privea cu insistenţă pe ea.

Abandonând acest subiect delicat, Nicolas folosi o nouă tactică; care consta în întrebări despre viaţa ei.

— Nu locuieşti deci cu părinţii?

— Au murit.

Nu s-ar fi grăbit să dea explicaţii dacă nu ar fi văzut expresia dubitativă a tiranului ei. El voia să ştie mai mult.

— Sunt morţi de patru ani, spuse ea pe un ton neutru.

Ea nu ţinea să vorbească despre asta: dispariţia lor era o amintire dureroasă. Avea nevoie de toate forţele ca să-şi înfrunte duşmanul, nu era momentul să-şi dezvăluie vulnerabilitatea.

— Aveai atunci optsprezece ani?

Ah! Calculase deci vârsta ei în funcţie de data naşterii trecută în permisul de conducere. Ea coborî capul în chip de consimţământ.

— Au murit împreună?

— Erau în vacanţă în străinătate. Un accident feroviar, tranşă ea, agasată de curiozitatea lui.

— Nu ai fraţi sau surori?

— Nu am familie.

— Eşti singură pe lume…?

Ea o avea pe Emmy, dar nu-i va spune.

— Da, murmură ea, gata să plângă.

— Ai prieteni, bineînţeles?

— Stau într-un apartament, nu într-o mănăstire!

— Cum ai ajuns să lucrezi pentru această agenţie?

— Eu… începu ea. Cum? Mă crezi? Crezi ce ţi-am spus în legătură cu agenţia? admiţi existenţă ei? strigă ea surescitată.

Dar Nicolas rămase impasibil şi entuziasmul său se risipi rapid.

— Sună din nou la acest număr, îl imploră ea. Jane a cuplat cu siguranţă robotul! Nu înţeleg cum a putut uita ieri seară! Suntem în pragul falimentului şi eu…

Dar se dezumflă brusc când îl auzi tăindu-i replica.

— Sunteţi atât de disperaţi încât sunteţi gata să acceptaţi orice, chiar şi escrocherii!

Diana se ridică. Nu-i mai era foame dar în caz contrar tot aşa ar fi reacţionat.

— Vreau să mă întorc în celula mea! strigă ea.

Aparent, şi Nicolas se săturase de compania ei.

— Nu te superi dacă te conduc, presupun? spuse el, făcând-o pe gazda distinsă.

Diana îl precedă cu un pas hotărât. Îi va trebui ore să spele toată această veselă singur! Cu atât mai rău pentru el! Totuşi, în hol ea încetini… Uşa biroului… Dumnezeule! De ce se enervase? Dacă ar fi ştiut să se

stăpânească, ar fi avut destul timp să folosească telefonul.

Ei treceau prin faţa uşii deschise, când ea se clătină. Nicolas era foarte aproape de ea.

— Nu te simţi bine? o întrebă el apucând-o de braţ.

Diana se sprijini de el, străduindu-se să-şi înmoaie toate membrele.

— Eu… am o ameţeală, şopti ea agăţându-se de pulovărul lui Nicolas.

Norocul era de partea ei! Mulţumită cerului, Nicolas era un om de acţiune. Fără să piardă un minut, o împinse în birou şi o instală într-un fotoliu.

Tremurând, Diana îşi prinse capul între genunchi. Dacă totul mergea bine, el va pune aceasta pe seama traumatismului pe care-l suferise în ajun… Scoase un geamăt şi se îndreptă cu efort.

— Eşti foarte roşie.

— Din cauză că sângele mi-a urcat la cap.

— Cum te simţi acum? Mai ai ameţeli?

— Nu. Mi-e… mi-e cald.

Era adevărat; totuşi, când îl văzu privind-o cu ochii bănuitori, îi fu frică.

— Vrei să deschid o fereastră? mormăi el.

Asta era, deci! Îşi închipuia că zărind o fereastră deschisă, ea se va grăbi să se repeadă afară. El se înşela: ea nu avea nici o intenţie să-şi reînnoiască faptele de dimineaţă! De altfel, la ce-ar servi? Nicolas ar fi mereu acolo s-o „salveze”.

— Poftim? întrebă ea umezindu-şi buzele, simulând că-i venea greu să se concentreze asupra conversaţiei. Aş putea avea un pahar cu apă? te rog! Nu… nu mişca, continuă ea, încercând să se ridice. Mă duc eu.

Cum era şi de aşteptat, el o obligă să se aşeze din nou. Uf! Diana îşi ascunse bucuria fixând covorul.

— Rămâi liniştită. Mă întorc imediat, o anunţă el, îmblânzit.

„Nu te grăbi!” fu gata să-i răspundă ea.

Fiecare secundă era vitală, ea se aruncă asupra telefonului, şi compuse numărul apartamentului său.

Emmy era probabil postată în faţa aparatului, căci ridică la al doilea semnal. Un val de lacrimi îi veni în ochi, când ii auzi vocea:

— Alo?

— Emmy? Eu sunt, Diana! Strigă ea înăbuşindu-şi hohotele.

— Ah, bună, draga mea! Nu trebuia să mă suni.

— Emmy, eu…

— Cum se simte Jane, draga mea? Biata Emmy! Suferea din nou de o confuzie mentală!

— E bine, îngerul meu, dar…

— Rămâi lângă ea, micuţa mea Diana.

— Emmy… Emmy dragă, dacă îţi telefonez, este pentru că risc să nu vin câteva zile, poate. Nu fi neliniştită pentru mine.

— Nu, înţeleg perfect!

Biata Emmy. Mai bine să nu-i spună nimic. Era complet ameţită.

— Pe curând, îngerul meu…

Scoase un strigăt, căci de nicăieri răsări un braţ care îi smulse cu violenţă receptorul şi îl repuse în furcă. O clipă mai târziu, Diana înfrunta privirea neagră, grea de ameninţări a lui Nicolas.

Paharul cu apă ateriză de bine, de rău pe birou şi Diana îşi ţinu respiraţia. Nicolas era turbat de furie.

CAPITOLUL V

— Mică vrăjitoare ipocrită! spuse el printre dinţi. Nu aveai ameţeli! Te simţeai perfect, nu-i aşa?

Într-adevăr… dar nu şi acum. O străbătu un val de furie când îşi dădu seama că bătea încă o dată în retragere.

— Da, mă simţeam bine, răspunse ea, hotărâtă să-i dovedească că avea caracter. Te-am minţit, dar e tot ce meriţi. Ţi-am spus de o sută de ori că sunt nevinovată şi mă sechestrezi aici împotriva voinţei mele. O să profit de cea mai mică ocazie ca să te păcălesc.

— Cui dădeai telefon?

— De ce nu la Poliţie? răspunse ea în bătaie de joc.

— Şi obişnuieşti să vorbeşti cu agenţii cu „iubitule”?

— Ce te interesează?

— Era Stoddard?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! suspină ea, de câte ori să-ţi spun că nu cunosc nici un Stoddard!

Şi atunci, ca prin miracol, îşi aminti numele bărbatului care era la originea întregii afaceri.

— Cel care a depus plicul la agenţie era un oarecare Townsend continua ea. Dar nu pe el l-am întâlnit, aşa că nu ştiu cine este, nu l-am văzut.

— Dădeai telefon unuia din prietenii dumitale, o acuză el… Preferi să întreţii mai multe aventuri amoroase deodată?

— Nu era unul dintre curtezanii mei.

— Şi obişnuieşti să spui tuturor bărbaţilor „Iubitule”?

— O să fiu mai puţin tandră cu dumneata, răspunse ea în vervă.

Se fulgerară din priviri, apoi Nicolas începu să vorbească pe un ton furios.

— Îmi spui sau nu cu cine ai vorbit?

— Nu.

Nicolas respiră adânc, ca şi cum încerca cu mare greutate să-şi stăpânească furia, apoi scoase un fel de mormăit.

— Dispari! Urcă în camera dumitale şi rămâi acolo.

Dianei nu-i plăcu deloc să fie concediată ca o şcolăriţă împrăştiată. Era ridicol să mai discute, ştia, totuşi nu se putu împiedica să nu-i arunce o ultimă săgeată.

— Aş putea căpăta cheia, te rog? Detest să se intre când dorm.

— Nu dumneata eşti cea care trebuie să for-muleze pretenţii, obiectă el, brusc mieros şi suav ca şi cum şi-ar fi amintit de îmbrăţişarea lor.

Diana îşi umezi buzele.

Nu avea caracter, constată ea cu amărăciune. Era gata să cedeze.

— Tocmai că… mi-ar plăcea să mă închid pe dinăuntru. Nu ţin să reprezint o tentaţie… Nu ţi-ai ierta-o niciodată dacă…

— Urcă în camera dumitale, Diana. Dacă nu-ţi ceri scuze imediat, dumneata vei fi cea care vei avea remuşcări.

Se exprimase cu o voce gravă, ameninţătoare şi Diana, îngrozită, se întoarse. Era la mâna lui şi nu era în stare să se apere.

În camera sa, groaza i se risipi peste vreo zece minute de gândire. Totuşi, continua să nu aibă încredere în Nicolas şi ştia că nu era vorba de laşitate din partea ei: instinctul de supravieţuire o sfătuia să fie prudentă.

Uşa ei nu era închisă cu cheia, dar Nicolas nu putea fi prea departe. Dintr-un moment în altul el va urca şi ea va auzi cheia întorcându-se în broască, el nu o va elibera decât atunci când va hotărî şi până atunci ea nu putea face altceva decât să aştepte. Oricum era prea dărâmată pentru a continua să se zbată.

Agasată de faptul că se gândea neîncetat la Nicolas şi la pericolele care o pândeau în caz de neascultare, Diana îşi îndreptă gândurile spre Emmy,

Fusese uluită să audă vocea liniştită şi senină a bătrânei doici. Prin ce miracol suportase Emmy absenţa ei fără să fie neliniştită? Era pentru prima oară că se bucura că Emmy era în plină criză de confuzie mentală. În afară de aceasta guvernanta i se păruse sănătoasă. De nu i s-ar întâmpla nimic înainte de înapoierea Dianei!

Oboseala şi plictiseala o asaltară pe când contempla uşa. Poate ar face mai bine să se întindă şi să se odihnească? Câteva ore de somn ar reface-o. Şi-ar recăpăta toată energia, iar mâine îl va înfrunta fără teamă pe tiranul ei!

* * *

Era ziua mare, când Diana deschise ochii şi spre imensa ei satisfacţie era în plină formă. Domnul Nicolas fără Nume, se putea juca cu nervii săi dacă dorea! Nu va întârzia să regrete!

Ea se refugie în baie unde îşi îmbrăcă blugii şi cămaşa lui Nicolas apoi reveni în încăpere unde aşteptă vreo zece minute, să vină temnicerul să-i deschidă.

Îşi aminti că nu auzise cheia învârtindu-se în broască, în ajun. Cu un pas hotărât, se îndreptă spre uşă, ştiind dinainte că-şi dădea osteneala degeaba. Nicolas se gândea la toate, el ţinea să-şi elibereze prizoniera, el însuşi.

Diana mişcă mânerul, apoi, după un moment de uluire totală, căscă ochii aiurită… Uşa se deschisese!

Bucuria şi agitaţia o copleşiră val-vărtej. Uitase s-o închidă! Era foarte devreme… Cu puţin noroc, el mai dormea poate!

Diana îşi luă repede poşeta şi cu inima bă-tându-i, în vârful picioarelor, atentă să nu facă zgomot, coborî repede în hol.

Avea mâinile umede când ajunse la uşa mare de stejar, de la intrare. Hotărât lucru, Nicolas fusese grozav de distrat! Zăvorul nu era tras! Fără îndoială era epuizat de cât o supraveghease zi şi noapte!

Dar ce o interesa? se gândi ea ştergându-şi mâinile de pantaloni. Nu se va lăsa înduioşată de soarta duşmanului! Dacă totul mergea bine, el va dormi încă o oră sau două, timp în care ea va fi departe.

Ieşi, înspăimântată la gândul că fuga ei putea fi întreruptă brusc de o mână, pusă cu greutate pe umărul ei. Începu să alerge, încântată. Ah! cât de mult i-ar plăcea să vadă faţa lui Nicolas, când îşi va da seama că păsărica zburase!

Deodată se opri înmărmurită… Maşina ei era acolo, parcată în spatele unui Mercedes negru! Zeii erau de partea ei! Una dintre gorile o adusese de la hotelul din Bambury… şi dacă memoria Dianei era bună, ea făcuse plinul la sosirea la Bambury… Îi rămăsese să afle unde era…

Strecurându-se în spatele volanului, îşi cufundă privirea în poşetă în căutarea cheilor. Nu… nu! se gândi ea cu ciudă. Cel care-i scotocise printre lucruri ar fi putut avea decenţa să-i pună cheile la loc!

Era absorbită în căutările sale frenetice, când:

— Ne părăseşti deja?

Diana tresări şi întoarse capul spre geam, cu ochii larg deschişi. Acolo, imens şi impunător, cu cheile

legănându-se între degetul mare şi arătător, stătea Nicolas!

Decepţia şi zăpăceala ei fură atât de mari, incât nu putu să reacţioneze. Ea îl contemplă uluită, inertă, disperată. Nici o clipă el nu slăbise supravegherea…

Atâta pagubă pentru el! Va fi obligat s-o târască până în casă, să-i suporte urletele şi insultele căci ea nu se va reîntoarce de bună voie.

— Ştii în ce regiune te afli? întrebă el zeflemitor.

Asta era prea de tot! Diana nici măcar nu-şi putu imagina unde se afla. Poate au trecut vreo graniţă? Nu… ar fi fost imposibil pentru că ea a vorbit cu Emmy fără probleme.

— Nu, răspunse ea, mohorâtă.

Şi atunci avu şocul vieţii ei: Nicolas îi dădu cheile.

— O să te conduc.

Ea nu avea nici o încredere în el, totuşi îi acceptă oferta.

— Mă… mă laşi să plec? îl întrebă ea, ne-venindu-i să creadă.

— Cel mai bine ar fi să mă urmezi. Drumul naţional este la mai mulţi kilometri de aici. Rişti să te rătăceşti pe drum! Eşti grăbită să te întorci la Londra, presupun?

— Este departe?

— La vreo cincizeci de kilometri.

Dacă era sincer şi dacă o elibera, ea va fi acasă, cu Emmy, peste o oră!

Numai că… era el oare sincer? Sau inventase un nou joc ca s-o chinuie?

— Îţi retragi acuzaţiile? Crezi că agenţia „Intérims Adaptables” există?

Lucirea ironică din ochii lui negri se estompă.

— Ştiu asta de ieri dimineaţă; am sunat şi am dat de înregistrarea robotului, mărturisi el spre mirarea Dianei.

O furie surdă puse stăpânire pe ea.

— Ce? Şi m-ai sechestrat în această cameră? Chiar după ce ai avut confirmarea nevinovăţiei mele?

El o fixă imperturbabil.

— Am avut confirmarea că agenţia există, asta-i tot.

— Cu alte cuvinte, mă bănuieşti în continuare că sunt complicea lui Stoddard… crezi că amândoi ne-am gândit să folosim această agenţie, astfel încât, dacă planul nostru eşua şi dacă eu aş fi fost reţinută, am fi avut un alibi de toată încrederea. Nu-i aşa?

Nicolas nu catadicsi să-i răspundă. Totuşi Diana voia să ştie.

— Mi-ai dat drumul şi totuşi eşti încă convins de participarea mea la complot.

— Ştiu unde să te găsesc dacă doresc să te interoghez din nou, ripostă el. Acum urmează-mă.

Diana îl văzu intrând în Mercedes şi-l compară în gând cu un monstru şi un mojic.

Asta nu o consolă cu nimic. Oh! N-avea decât să creadă ce voia despre ea! Puţin îi păsa! Aprecierile unuia ca el nu o atingeau deloc dar, ca o bună cetăţeană cinstită şi cu capul pe umeri, era şocată că putea fi considerată criminală.

Zgomotul motorului din faţa ei o aduse pe pământ şi ea se agăţă de volan. Erau la un kilometru de proprietate când ea văzu un panou… Cornthorpe, citi ea… Spera să nu m-ai treacă prin acest sat toată viaţa ei!

Urmară un drum de ţară sinuos până la o intersecţie. Acolo, Nicolas parcă pe margine, coborî din maşină şi veni spre ea cu un mers suplu şi felin, Totuşi, Diana reperase deja direcţia pe care trebuia s-o urmeze!

El era la trei metri când ea apăsă pe acce-lerator, lăsându-l în urma ei, puţin surprins. Drum bun.

Ea ajunse la Londra şi fu mirată să constate cât de densă era circulaţia într-o duminică dimineaţă în Capitală. Condusese repede, aşteptându-se în orice moment să fie urmărită de Nicolas.

El nu luase această iniţiativă, totuşi ea nu respiră uşurată decât în momentul în care in-troducea cheia în broasca apartamentului ei. Uf! Era liberă. În sfârşit! Ce uşurare!

Emmy, care se scula cu noaptea-n cap în fiecare zi, o aştepta cu siguranţă.

— Emmy, eu sunt! anunţă Diana pătrunzând în vestibul.

Abia pronunţase aceste cuvinte, că bătrâna doamnă apăru în faţa ei.

— Oh, Emmy! sunt atât de mulţumită să te văd, îngerul meu! exclamă ea, gata să plângă.

— Şi eu, draga mea, o asigură doica… Eşti cu siguranţă epuizată, după ce ai stat atâta la spital, continuă ea, fără să-i dea voie să o întrebe de sănătate… Du-te repede în salon şi relaxează-te, îţi aduc o ceaşcă cu ceai.

Spital? Diana o urmă pe Emmy în bucătărie. Ea era cât pe ce să pună ceainicul pe foc, dar se răzgândi: Emmy era o natură foarte independentă şi era mai bine s-o lase să se descurce singură.

— Cum se simţea băieţelul azi dimineaţă? o întrebă Emmy.

— Vrei să spui…

— Edward, bineînţeles! Eşti mai obosita decât credeam, constată ea scrutând cu atenţie chipul fetei… Şi de unde ai luat hainele astea, copila mea? Eşti în zdrenţe!… Ah! Cineva ţi le-a împrumutat la spital, presupun.

— Ei… da, aşa e, murmură Diana, care nu înţelegea absolut nimic.

Fiul Janei avusese un accident? Biata Jane! Era probabil grav, de Emmy crede că ea îşi petrecuse week-endul cu prietena ei la spital.

— Scuză-mă, mă duc să dau un telefon, declară Diana, străduindu-se să nu-şi dea la iveală tulburarea.

— Îţi aduc ceaiul imediat ce va fi gata. Diana se repezi în salon. Numai de-ar fi

Jane acasă!

— Jane? Îmi pare rău că nu te-am sunat până acum.

Nu era momentul să-i povestească aventura ei; Jane trecuse prin momente dureroase, dacă micuţul Edward…

— Nu e grav, probabil că am fost greu de găsit, căci mi-am petrecut cea mai mare parte din timp la clinică. Am încercat să dau de tine vineri seara; am vorbit cu Miss Emsworth. Era foarte bucuroasă la gândul că pleacă în vacanţă şi ne-a fost greu să ne înţelegem. Cred totuşi că am făcut-o să priceapă până la urmă care era problema mea… Edward a avut un accident şi a fost în comă.

— Oh, Jane, îmi pare rău! exclamă Diana… Cum se simte el în dimineaţa aceasta?

Ea se va ocupa mai târziu de povestea cu vacanţa bătrânei doamne.

— Şi-a revenit în noaptea aceasta dar bietul micuţ este într-o stare jalnică. Este atât de slăbit.

Mai pălăvrăgiră puţin, când Emmy intră şi puse în faţa Dianei ceaiul şi tartinele cu pâine prăjită.

— Te pot însoţi la spital, dacă vrei.

— Nu, prefer să stai acasă, în cazul în care vom avea oferte de lucru. Nu m-am mai gândit la agenţie când am aflat vestea… Am uitat să pun robotul atât am fost de grăbită. Dar după părerea mea, n-am pierdut mare lucru. Afacerile sunt mai curând calme…

— Vor suna, o asigură Diana.

— Myra a acceptat să preia problema ieri, dar azi după-amiază are o întâlnire amoroasă. Nu te deranjează dacă înregistrez pe robot coordonatele tale?

— Te rog, Jane, nu mă mişc de acasă... Nu fi îngrijorată, Myra şi cu mine vom fi la datorie. Ne vom descurca fără tine, conchise Diana, înainte de a închide.

— Vino repede să mănânci, scumpa mea! Apoi vei face o baie şi te vei schimba.

— Da, Emmy, răspunse Diana ascultătoare.

Savurându-şi ceaiul fierbinte, Diana o anunţă pe Emmy că starea sănătăţii băieţelului se ameliorase.

— Te întorci la spital azi?

— Nu, Jane m-a rugat să rămân acasă, în caz că cineva ar avea nevoie de noi la agenţie.

Destinsă de o baie bună, caldă, mult mai la îndemână în propriile ei haine, Diana se hotărî ca într-una din zilele viitoare să-i povestească Janei episodul din acest week-end. Pe moment ea trebuia să se ocupe de Emmy. Biata Emmy care se gândea să plece în vacanţă. De unde-i venise această idee? Diana va avea sarcina penibilă să-i risipească iluziile…

Cu toate acestea, Diana avea să descopere în cursul după-amiezii că Emmy avea capul limpede.

— Plec de acum în patru săptămâni, sâmbătă, decretă ea, pe când vorbeau despre Brighton.

— Te duci la Brighton? întrebă Diana.

— N-o să-ţi fie frică, singură, nu-i aşa? Dacă nu vrei să plec, pot renunţa. l-am spus totuşi doamnei Bricknell să mă treacă pe lista participanţilor la această călătorie. Costă mult mai puţin în afara sezonului şi timpul va fi frumos, în plină lună aprilie.

Diana o lăsă să-şi exprime toată bucuria faţă de perspectiva acestei plecări. Încet, încet, ea înţelese că doamna Bricknell, care conducea clubul la care era

înscrisă Emmy, hotărâse să petreacă câteva zile la malul mării.

— Şi doamna Bricknell m-a sfătuit să-mi iau carnetul de asigurări sociale, continuă vitejeşte Emmy. Nu voi avea desigur nevoie, mă simt minunat! Aerul din Brighton îmi va reda culoarea roşie în obraji!

Cu aceasta, Diana era perfect de acord.

* * *

Din nefericire, intenţia de a-i telefona doamnei Bricknell nu se putu concretiza săptămâna următoare; ea putea telefona cu greu de acasă fără ca Emmy să surprindă conversaţia şi să se simtă profund decepţionată; totuşi, Diana dorea să obţină câteva informaţii suplimentare privind această excursie.

Luni, Diana se trezi într-un birou de dimen-siunea unui dulap, în faţa unei maşini de scris… şi fără telefon. Şeful îi rezervase un maldăr impresionant de dosare care trebuiau aduse la zi. În timpul prânzului, înghiţi un sandviş, înainte de a fugi la spital. Edward, spre satisfacţia tuturor, era pe cale de vindecare.

Liniştită în privinţa fiului ei, Jane se putu concentra din nou asupra agenţiei. Ea îi mărturisi Dianei că era din ce în ce mai îngrozită de lipsa de comenzi. Dacă mai continua aşa, va fi obligată să depună bilanţul!

— Myra mi-a spus ieri că e încântată de varietatea lucrărilor, dar că s-a săturat de sfârşiturile de lună dificile. Am reuşit să-i găsesc o slujbă pentru următoarele două săptămâni, dar după asta…

Jane suspină, întristată.

— Şi nu am nimic pentru tine, adăugă ea cu privirea chinuită.

— Va fi mai bine mâine! o consolă Diana, ascuzându-şi cu abilitate propriile temeri.

Jane îi adresă un surâs recunoscător.

— Vineri… s-a petrecut totul bine?

— Ei… Da, da.

Îi va povesti altădată aventura sa, hotărî Diana.

Jane avea prea multe griji pe moment; nu o va copleşi cu probleme suplimentare.

* * *

Diana petrecu un week-end liniştit la ea acasă, aşteptând ipotetice telefoane, în timp ce prietena ei era la spital. Telefonul rămase mut şi duminică seara, Diana fu cuprinsă de disperare. Era nervoasă, supărată pe ea însăşi… De ce imaginea lui Nicolas îi apărea în orice clipă în faţa ochilor? În sfârşit, spre ora opt, un zgomot strident o aduse la realitate.

— Alo?

— Eu sunt, Jane.

— Ai o voce optimistă. Lasă-mă să ghicesc: ţi-au crescut acţiunile?

— Dacă aş fi avut… Nu, mai mult decât atât! exclamă Jane cu entuziasm. Ai auzit vorbindu-se de întreprinderea Macalister Precision Equipment?

Cine nu auzise vorbindu-se?

— Ei sunt peste tot!

— Într-adevăr. M-au sunat. Agenţia noastră le-a fost călduros recomandată!

— Ce tot spui?

Recomandată? De cine? se întrebă Diana, dar nu avu timp să-i pună întrebarea că Jane continuă:

— E un miracol pentru noi, Diana!… Şi dacă tu efectuezi bine lucrările tale, ne vor oferi şi alte contracte. Vacanţa mare se apropie şi ei vor avea nevoie de secretare de schimb.

— Eu? Vrei să spui că mă trimiţi pe mine la ei?

— Ah! Nu ţi-am spus? Pe tine te vor!

— Pe mine?… Dar cine a putut…?

— Nu am nici o idee, dar nu are importanţă. Una din secretare are gripă; ea şi-a prevenit şeful că nu va putea veni mâine dimineaţă la serviciu… Pe scurt, esenţialul este că te vei prezenta la ei. Formidabil, nu? Gândeşte-te o clipă, Diana. …Au sute de secretare, ar fi putut să se descurce fără noi. Dar nu… Cineva ţi-a lăudat meritele şi ei s-au adresat la „Intérims Adaptables”!

Buna dispoziţie a Janei era contagioasă şi Diana nu se putu împiedica să nu-şi exprime bucuria când îi anunţă această veste guvernantei.

— E bine, aprobă Emmy placidă şi senină… Întotdeauna am ştiut că tu eşti cea mai bună, scumpa mea.

Diana o îmbrăţişă cu entuziasm.

Culcându-se în seara aceea, ea se gândi cu un mic surâs la cel ce o sechestrase la el acasă timp de patruzeci şi opt de ore. Domnul Nicolas fără Nume o considera criminală. Care ar fi reacţia lui, dacă ar afla că una din întreprinderile cele mai reputate ale ţării voia s-o angajeze?

A doua zi dumineaţă, emoţionată, ea îşi îmbrăcă un taior gri şi o cămaşă albă. Ţinea să-l impresioneze pe noul şef prin seriozitatea şi simplitatea ei. Era în joc viitorul agenţiei. Din loialitate faţă de Jane Davis, Diana trebuia să dea ce era mai bun din ea!

Tot traseul îl petrecu autoliniştindu-se: avea toate calităţile cerute; putea avea încredere în ea! Totuşi, când ajunse la intrarea impozantă a sediului societăţii Macalister Precision Equipment se simţi cuprinsă de frică.

Îşi îndreptă umerii şi cu capul sus înaintă cu demnitate până la biroul de recepţie unde o funcţionară în uniformă o primi cu un surâs amabil.

— Bună ziua, mă numesc Diana Alexander. Sunt trimisă de „Intérims Adaptables”. Cred că sunt aşteptată. Eu…

— Domnul Macalister vă aşteaptă, într-adevăr, interveni tânăra femeie.

Diana îşi înghiţi saliva. Va lucra pentru însuşi directorul acestei onorabile societăţi! Va fi ea la înălţime? Dar deja, recepţionera îi indica drumul.

Diana intră în lift, străduindu-se zadarnic să se calmeze. Nu… Nu putea fi marele Macalister! La ultimul etaj, străbătu coridorul. Întâlnind o funcţionară, voi să se asigure că nu greşea uşa.

— Scuzaţi-mă, doamnă… acesta este biroul domnului Macalister?

— Da, intraţi pe acolo, îi răspunse tânăra femeie, fixând-o cu ochi curioşi. Aveţi întâlnire? Domnul Macalister este un înverşunat al muncii, nu primeşte niciodată fără…

— Mă aşteaptă, afirmă Diana. Încăperea în care intră era pustie, dar zări o uşă care ducea spre o cameră alăturată. Sălaşul domnului Macalister, fără nici o îndoială… Ea ezită o clipă şi îşi adună curajul. Dacă lucra deja, ea îl va deranja! Nu avea totuşi altă soluţie! Îşi reluă suflul, afişă un surâs radios şi ciocăni în uşă.

Văzu mai întâi o masă mare din stejar masiv. Apoi… o mână ţinând un stilou, o mână pe care o cunoştea! Doi ochi negri şi pătrunzători se opriră asupra ei. Privirea aceasta, niciodată nu o uitase… Deschise gura, uluită, fără să scoată un sunet.

— Bună ziua, Diana. Ai ajuns bine acasă deunăzi, în pofida comportării dumitale condamnabile?

CAPITOLUL VI

— Dumneata! şopti ea.

Era atât de tulburata să-l vadă acolo, în faţa ei, calm şi imperturbabil cum îi era obiceiul, încât o apucă ameţeala.

— Dumneata... Dumneata eşti domnul Macalister?

Ea făcu stânga împrejur. O pedepsise destul pentru o crimă pe care nu o comisese. Pentru nimic în lume nu-şi va pune capul sub ghilotină a doua oară!

Era aproape de culoar, când o voce imperioasă o imobiliza.

— Doamna Davis va fi grozav de decepţionată să afle modul în care ai plecat fără măcar să iei husa de pe maşina de scris.

Diana se opri, dar refuză să se întoarcă. Ce să facă? Era împărţită între dorinţa de a o ajuta pe Jane şi cea de a fugi de acest tiran!

— Când i-am vorbit ieri, părea să spună că oferta aceasta reprezenta pentru agenţie un adevărat miracol! râse el.

Diana se hotărî în sfârşit să-l înfrunte în faţă. Ea îl fulgeră cu privirea.

— Ai discutat cu Jane? Eşti deci şeful per-sonalului?

Un surâs fals apăru pe buzele lui Nicolas.

— În afară de fratele meu, nu cunosc decât un singur Macalister în această clădire.

Blaise! Îşi aminti de modul în care apăruse, în momentul în care Nicolas o săruta... Blaise... În vârstă de douăzeci şi cinci de ani, el i se păruse simpatic, în ciuda împrejurărilor în care se întâlniseră. Nu avea

autoritatea fratelui său Nicolas, şi era uşor de ghicit cine, dintre cei doi, era în fruntea societăţii Macalister Precision Equipment.

Dacă ea pleca acum, ar fi fost sfârşitul a-genţiei „Intérims Adaptables”. Căci directorul acestei societăţi avea cu siguranţă o mulţime de relaţii. Nu numai că el se va lipsi de serviciile agenţiei, ba mai mult, şi-ar descuraja toţi prietenii să se adreseze Janei Davis, în viitor!

Niciodată în viaţa ei, Diana nu urâse un om, ca acum. Ea se întoarse încet şi reveni în birou.

— Specie de monstru! şuieră ea, cu dinţii strânşi.

— Ei? Rămâi?

Stăpânindu-şi o explozie de mânie, ea se instală în spatele mesei şi smulse husa de pe maşina de scris.

Domnul Macalister nu era un „împătimit al muncii”, cazul său era mai grav: nu ştia să se oprească! Nu cruţa pe nimeni, nici pe el, nici pe secretara sa. La prânz, Diana avea impresia că îndeplinise mai multe sarcini decât într-o săptămână întreagă, în altă parte!

La ora unu, îşi acordă o pauză. Nicolas îi recomandase să lase uşa deschisă între cele două încăperi; ea ştia că nu era pentru plăcerea de a o privi în rarele momente în care îşi ridica ochii din dosarele sale. Nu... Era încântat s-o aibă acolo, la dispoziţia lui. Această situaţie o exaspera pe Diana, cu atât mai mult cu cât el părea că încearcă o oarecare plăcere s-o vadă în culmea furiei.

Tăcerea bruscă îl surprinse şi el îşi lăsă un moment lucrarea.

— Am voie să merg la masă? întrebă ea sec.

— Să fii înapoi la două fix, răspunse el, glacial.

La ora două fără cinci minute, ea pătrunse în lift. Abia aştepta ora cinci. Ea se putea repezi acasă, la scumpa ei Emmy, care o va primi cu căldura şi

bunătatea ei obişnuită! Dumnezeule! Doamna Bricknell! Uitase complet s-o sune!

Nicolas Macalister era cufundat tot în docu-mente când ea sosi. Mâncase oare? El avea nevoie de odihnă! Dar de fapt... ce-o interesa pe ea soarta lui? Dând din umeri se instală din nou în faţa maşinii de scris.

La ora trei, Nicolas Macalister îşi lăsă stiloul, se ridică şi se apropie tăcut de Diana care continua să bată la maşină. Dacă avea ceva să-i spună, nu depindea decât de el să...

El rămase tăcut. Oare avea obiceiul să se învârtă în jurul secretarei sale în fiecare zi la ora trei după-amiază?

Prezenţa lui o deranja. Era tulburată. De-a ce se juca? Ce aştepta? Se pregătea să sară asupra prăzii? Şi iată! o greşeală de ortografie, din cauza lui! Diana îşi contemplă greşeala, stânjenită. Poate era ora ceaiului? Ea trebuia oare să-l pregătească?

Uşa se deschise şi Diana ridică capul. Spre imensa ei mirare, îşi dădu seama că el o priveşte atent, în timp ce ea, perplexă, o fixa pe noua venită.

— Oh! Nicolas, îmi pare rău, dar sunt foarte ocupată! De ce ai insistat să vin imediat?

Diana o examină pe necunoscută, o blondă înaltă care, în mod vizibil, nu-şi pierdea niciodată timpul să remarce noile secretare.

Dar, bineînţeles! Ea o cunoştea. O văzuse deseori la televizor! Cordelia Cunliffe, celebrul critic...

— Nu te-aş fi deranjat dacă nu ar fi fost important, răspunse Nicolas.

Cordelia Cunliffe îşi puse o mână posesivă pe braţul lui.

— Nicolas... Sper că nu-i în legătură cu Gus Stoddard? exclamă ea, brusc speriată. Credeam că ai

reglat definitiv această problemă pentru mine. Mi-ai spus că tu…

Diana rămase cu sufletul la gură. După ce o gratificase cu o privire grea de subînţelesuri, Nicolas, îşi împinse prietena în birou şi trânti uşa după ei. Ei rămaseră acolo cam o jumătate de oră, timp în care Diana avu timp să tragă concluziile. Aşa deci, Cordelia Cunliffe, soţia lui James Cunliffe, eminentul chirurg, avea o legătură cu domnul Nicolas Macalister.

Ce eveniment! Diana îşi aminti că o văzuse pe Cordelia într-un interviu televizat în urmă cu două săptămâni. Presa se ocupa de o afacere în care era implicat soţul ei care refuzase să facă un avort unei tinere disperate; soţia lui îl apărase din toate puterile.

Totuşi, gândurile o antrenară pe Diana şi mai departe, în trecut. Cu mai multe luni în urmă se publicaseră statisticile privind divorţurile. Cordelia Cunliffe explodase de furie, afirmând că mariajul era un angajament pe viaţă şi că trebuie să fii fidel partenerului.

Ziariştii n-ar mai putea de bucurie dacă ar afla despre activităţile extraconjugale ale cronicarului lor preferat!

Piesele jocului începeau să se îmbine logic. Nu zărise Diana o coamă blondă într-o maşină sport, în ziua în care o femeie îi adusese haine de schimb, la Nicolas Macalister? Şi adineauri, speriată, Cordelia pronunţase numele fatidic: Stoddard! Deci… Stoddard avusese în mână o scrisoare compromiţătoare, privindu-i pe Cordelia şi Nicolas.

Aparent, Cordelia ţinea să-şi păstreze şi soţul şi amantul. Marile sale discursuri despre loialitate şi fidelitate riscau să se întoarcă împotriva ei!

Totuşi, Diana nu era complet satisfăcută… Nicolas îi demonstrase clar că nu avea nici un fel de încredere în ea. De ce-şi invitase el metresa ia birou, atunci? Şi

de ce dorise s-o angajeze pe Diana când propria lui secretară avea gripă? Ar fi putut lua pe oricine altcineva…

Suspină adânc şi se apucă din nou de lucru. Chiar în acel moment Nicolas şi Cordelia trecură prin faţa ei dar Diana nici măcar nu ridică capul.

— James şi cu mine te aşteptăm să vii să cinezi cu noi.

Câtă ipocrizie! se gândi Diana, în timp ce, după plecarea Cordeliei, Nicolas veni să se posteze în faţa ei.

— Încântător! murmură ea cu acreală.

— Ce ai de spus?

— Am spus… încântător!

— Explică-te…

— Cum pot împărţi o masă cu soţul şi amantul. Mă depăşeşte! E dezgustător!

— Amantul?

— Nu ai nici un simţ al demnităţii! spuse ea cu dezgust. Nici măcar nu ai curajul să admiţi că Cordelia Cunliffe este…

Două mâini puternice se abătură asupra umerilor ei şi o ridicară de pe scaun.

— Nu-mi vorbi de cinste şi demnitate, nici măcar despre curaj! mârâi el. Crezi că jocul cu care te amuzai înainte de a interveni nu era onorabil?

Diana ştia că-şi pierde timpul şi energia să se apere, dar se încăpăţână:

— Mă întreb de ce nu i-ai dat întâlnire în altă parte. Doar sunt o criminală, de ce să mă tentezi?

— E o mărturisire?

— N… nu! murmură ea în grabă. Au! Mă doare!

— Mi-ar plăcea să te…

Dar tăcu, zărind lacrimile din colţul ochilor ei. Diana văzu cum i se îmblânzeşte privirea şi mâinile îi

deveniră mângâietoare, ca pentru a şterge semnele pe care i le lăsase.

— Nu aveam intenţia să…

Încă o dată el omise să-şi termine fraza. Diana se clătină. Spre marea ei confuzie, acest contact o tulbura! Furioasă pe ea însăşi, ea îl respinse cu un gest violent.

— Când voi avea chef să fiu îmbrăţişată, domnule Macalister, dumneata vei fi prevenit ultimul! răspunse ea, reproşându-şi stângăcia.

Nicolas îşi încreţi pleoapele, observându-i de aproape faţa roşie şi încurcata.

— Credeam că ţi-am spus deja că nu ţin să fiu primul, domnişoară Alexander, decretă el rece. Permite-mi să-mi reformulez discursul. Nu mă atragi deloc. Şi acum te rog să fii amabilă să treci la treabă! Te plătesc pentru asta.

La ora cinci fix, Diana îşi aranjă lucrurile. După această scenă neplăcută, Nicolas nu-i mai adresase nici un cuvânt. Diana nu binevoi să-l salute.

Întoarsă acasă, Emmy o întrebă cum decursese ziua ei de lucru. Diana se feri să-i descrie ce personaj odios era şeful ei, de frică să nu o sperie.

Cu puţin noroc, secretara sa se va vindeca repede şi această înlocuire nu va mai fi decât o amintire urâtă. Una în plus…

Totuşi, în timpul mesei, Emmy insistă: ea voia să ştie cum era decorat biroul, dacă salariaţii dispuneau de un echipament sofisticat, dacă munca era interesantă. Şi mai ales…

— Cum este acest domn Macalister?

— Ei… mare.

— În jur de un metru optzeci şi cinci? Diana dădu din cap. Faţa bătrânei doamne se ilumină într-un surâs larg, în timp ce ea continua să întrebe:

— E căsătorit? întrebă ea.

— Nu. Dar e foarte solicitat, sunt sigură

— Cât despre mine, sunt sigură că nici una dintre prietenele sale nu-ţi ajunge nici la gleznă! Şi… el e drăguţ?

Diana se stăpâni. Nu-i plăcea să mintă, dar Emmy ar fi distrusă dacă ar afla în ce măsură acest contact o chinuia.

— Adorabil! afirmă ea.

Spre marea ei uşurare, Emmy suspină satis-făcută şi orientă conversaţia spre un alt subiect.

* * *

Mulţumită lui Dumnezeu, Emmy nu putu face o apreciere a „adorabilului” ei şef, a doua zi dimineaţă!

Proasta dispoziţie nu-i venea bine deloc: de dimineaţă până seara, nu-i vorbi decât în monosilabe. Îşi înregistrase corespondenţa la magnetofon ca să evite să i se adreseze direct!

Cu atât mai bine! gândi ea. Cu cât se vor vedea mai puţin, cu atât se va simţi ea mai bine. Totuşi, avu sentimentul că e supravegheată îndeaproape.

Ziua de miercuri fu o replică exactă a celei de marţi, Diana primind ordine concise şi poruncitoare şi priviri bănuitoare în orice moment. Ea se străduia să-l ignore pe Nicolas Macalister, totuşi revenind la birou după masa de prânz, fu obligată să constate că el o hărţuia.

Scoţându-şi haina şi punându-şi pe birou ooşeta, remarcă faptul că sălaşul marelui patron era gol. Uf!… În sfârşit era liniştită.

Numai de-ar fi ocupat în exterior până la ora cinci! Diana începu să lucreze cu un surplus de energie. Îşi va îndura chinul până la capăt de dragul Janei Davis şi al agenţiei.

Două ore mai târziu, pe când era complet absorbită de dosarele ei, uşa se deschise.

El se aştepta fără îndoială la o privire cordială. Se înşela, sărmanul! Diana îşi menţinu capul în hârtii. Îl auzi mişcându-se şi postându-se lângă ea… Ea nu-şi schimbă poziţia.

Totuşi, silueta înaltă se aplecă pentru a-i exa-mina mai bine figura şi ea riscă o privire cu coada ochiului. Diana era hotărâtă să-l înfrunte, dar acesta nu era Nicolas, ci fratele său!

Blaise se îndreptă, spunând:

— Mi se părea mie că te cunosc de undeva. Ultima oară când ne-am văzut, îmi amintesc că erai… mai roşie.

Diana se făcu stacojie, amintindu-şi de acel incident. Nicolas era întins lângă ea, pe pat… Negăsîndu-şi cuvintele, în lipsă de o replică spirituală, ea adoptă atitudinea secretarei per-fecte.

— Domnul Macalister a ieşit. Nu mi-a spus la ce oră…

— Domnul Macalister? Ia te uită! o întrerupse el ironic. Am avut impresia că întreţii relaţii mai amicale cu el…

Diana înţelese că el nu ghicise motivele pentru care ea îşi petrecuse week-endul la ei. Nu era la curent cu şantajul exercitat asupra fratelui său. Poate nu ştia că Cordelia Conliffe era amanta lui Nicolas!

Ea avu foarte curând confirmarea. Un lucru era clar: Blaise era încredinţat că ea este amica lui Nicolas.

— Fratele meu nu are obiceiul să amestece munca cu plăcerile, declară el cu un surâs, examinând-o de sus în jos. Să fie oare un semn? O avea intenţia să facă pasul? Căci este evident că nu se mai poate lipsi de dumneata!

Cu ochii măriţi, Diana era gata să izbucnească în râs la această idee… Ea, Diana Alexander, soţia lui

Nicolas Macalister? Era prea nostim! Nu-şi pierdu însă timpul să corecteze judecata pripită a lui Blaise.

— Fratele dumitale nu amestecă afacerile cu plăcerea, îl întrerupse ea pe un ton sec. Ra-porturile noastre… amicale, cum spui dumneata, au încetat chiar în ziua aceea… în timpul Week-endului.

— Ciudat, aş fi crezut contrariul! insistă incorijibilul seducător. Dacă Nicolas te-a invitat să rămâi un week-end întreg acasă, înseamnă că e o treabă serioasă… Ai uitat poate să-i spui că vrei să rupi? o tachină el văzând-o că-şi muşcă buzele de ciudă… Ai fi prima care ia această iniţiativă. Întotdeauna Nicolas e cel care pune capăt acestor…

— Nu e nimic de rupt, interveni ea repede, dornică să schimbe subiectul.

Apoi îşi aminti scena la care Blaise fusese martor şi roşind, adăugă:

— În orice caz, acum s-a terminat Blaise nu păru deloc convins.

— Nicolas nu crede asta.

— Ascultă, şopti ea, exasperată… Se întâmplă că secretara lui are gripă. Eu lucrez pentru o agenţie de secretare interimare. Când a telefonat doamnei Davis, directoarea…

— A făcut-o personal? Te-a angajat pe dumneata, mai precis, din întâmplare?

Blaise era un băiat inteligent şi perspicace, constată ea. Puteau discuta la infinit, el va continua să creadă ceea ce voia. Refuzând să-i răspundă la surâs, ea se pregătea să-l expedieze fără prea multe maniere, promiţându-i să-i transmită un mesaj lui Nicolas. Dar Blaise o luă înainte:

— Nu fi prea dură cu el, îngeraşule. Ţi-a povestit cu siguranţă cum ne-am pierdut părinţii în copilărie. Sora mea şi eu, eram încă foarte mici. Îl cunosc bine pe

fratele meu, precis a uitat să-ţi spună cât de mult s-a dedicat acestei întreprinderi. A lucrat fără încetare zi şi noapte. A devenit pentru el ca un fel de drog.

— Cu toate acestea, îi rămâne destulă energie să se distreze din când în când! lansă Diana cu o umbră de ironie.

Avu în faţa ochilor imaginea Cordeliei punând o mână posesivă pe braţul lui Nicolas.

Dar Blaise interpretă în felul lui această declaraţie, şi ea crezu că va cădea de pe scaun când îl auzi răspunzându-i:

— Nu fi geloasă pe trecutul lui. Nicolas merită să se distreze puţin. El a jucat rolul de mamă şi tată pentru Cordelia şi pentru mine la moartea…

Diana nu auzi sfârşitul discursului său. Cordelia… Cordelia! Asta însemna că Cordelia Cunliffe era sora lor? Deci nu putea fi amanta lui Nicolas cum presupusese Diana…

— Ţi-a prezentat-o pe sora mea, Cordelia?

— Am văzut-o în fugă, se bâlbâi ea, dar bineînţeles am avut ocazia s-o văd deseori la televizor.

— Cordelia este o fanatică a operelor de caritate, dar din nefericire Nicolas nu a acceptat niciodată să fie una din ele.

— Oh…?

Ce voia el să spună prin asta? Ea era curioasă să ştie mai mult, dar nu îndrăzni să-l mai încurajeze.

— Ea îl pisează de ani de zile să-şi încetinească ritmul. Ea visează să-l vadă însurat, tată de familie. Nicolas a pretins întotdeauna că este deasupra acestor lucruri. După mine, i-a fost frică de un eşec: nu suportă eventualitatea unui divorţ.

— Ascultă, Blaise…

— Ce? Ştii cum mă cheamă? Nu am fost prezentaţi oficial unul altuia, mi se pare…

— Diana Alexander, replică ea, văzând o luminiţă ironică aprinzându-se în ochii lui veseli. Îi întinse mâna iar Blaise i-o strânse un pic cam multă vreme, după părerea ei.

Luând un aer solemn, el decretă:

— Fii indulgentă faţă de fratele meu, Diana Alexander. Are un caracter imposibil, ştiu, dar ţine la dumneata. De nu, ar fi luat una din secretarele noastre s-o înlocuiască pe a sa…

— El…

— Cât despre dumneata, în ciuda protestelor, ţii la el! De nu, de ce ai fi acceptat să vii aici? Ai fi putut refuza: dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat, dacă totul s-a terminat între voi, el ar fi putut înţelege perfect acest lucru.

— Blaise, eu…

Hotărât lucru, cei doi fraţi nu-i permiteau să-şi termine frazele! Chiar în acea clipă, în timp ce Blaise îi mai ţinea încă mâna, apăru Nicolas.

Blaise nu părea prea grăbit să i-o lase. Privirea furibundă a lui Nicolas o copleşi pe Diana şi ea se crispă uşor.

— Nu aveţi de lucru? îi întrebă el. Blaise dădu drumul mâinii fetei, fără să se grăbească, cu un surâs pe buze.

— Ce învârteşti aici, Blaise?

— Uite, venisem s-o invit pe Diana la cină într-una din seri, spuse el fără să clipească. Nu ai nimic împotrivă, sper?

Uşa biroului lui Nicolas se trânti cu zgomot în urma lui. Blaise fu încântat: primise răspunsul atât de mult aşteptat. Reacţia lui Nicolas trăda într-adevăr în ce măsură „ţinea” el la Diana. Cel puţin el era convins. Diana în schimb, analiza altfel comportarea lui Nicolas: el o considera criminală şi în nici un caz nu-i permitea fratelui său să-i facă curte!

În seara aceea, Emmy o întrebă din nou despre patronul ei. Avea chef de vorbă şi Diana nu putu să se mai gândească la episodul de după-amiază, decât atunci când se duse la culcare.

Izbucnirea de furie a lui Nicolas o rănise profund. Dar de ce?

Cu ochii deschişi, în întuneric, ea se agita, incapabilă să adoarmă. Se hotărî să nu se mai gândească la Nicolas Macalister. Enervarea ei creştea şi nu putu închide ochii toată noaptea!

Aşa deci, Cordelia Cunliffe era sora şi nu amanta lui. Vestea asta o dărâmase. Ar trebui să se scuze? Nu, la urma urmelor ce putea să-şi reproşeze? Nicolas o judecase fără s-o cunoască şi nu-i ceruse niciodată iertare. Avea într-adevăr motive s-o bănuiască, dar… Oh! Să se ducă la naiba!

Diana crezu că reuşise să-şi alunge toată familia Macalister din minte. Încetişor, somnul punea stăpânire pe ea… Brusc, se ridică în pat.

Nicolas Macalister nu era victima unui şantaj cum crezuse la început. Cordelia era prada acestui misterios Stoddard. Ăsta era adevărul! Diana îşi rememoră scena de luni, din birou. Cordelia, cuprinsă de panică, îngăimase: „cre-deam că te-ai ocupat… pentru mine”. Gus Stoddard o ameninţase pe Cordelia şi nu pe Nicolas.

Era oare posibil?

* * *

A doua zi, Nicolas îi păru şi mai mohorât ca de obicei. Dădea ordine concise şi încrunta din sprâncene când ea părea ezitantă…

Furioasă, Diana scotocea cu frenezie prin dulapul în care erau clasate toate dosarele. O trimise sec din biroul lui, acuzând-o că încurca special documentele ca să-l aducă la exasperare. Ce monstru! Etichetele

erau identice pe o parte şi pe cealaltă. Cum putea şti că la dreapta era corespondenţa care trebuia să plece şi la stânga afacerile în curs?

Săptămâna era pe sfârştie. Diana nu mai putea de oboseală morală şi fizică. Secretara lui Nicolas va reveni cu siguranţă luni, nu? Dacă era încă gripată, atâta pagubă! Diana o va trimite pe Myra în locul ei. Myra nu se va lăsa dominată de acest tiran!

Telefonul sună pentru a suta oară şi Diana ridică receptorul cu un gest mecanic.

— Bună ziua, domnişoară Alexander. Sunt Avril Knight, secretara domnului Macalister. V-am sunat să aflu dacă totul e bine?

Vocea sa era limpede şi proaspătă, constată Diana cu bucurie.

— Totul e în ordine. Dumneata cum te simţi?

— Foarte bine! Dar dumneata?

— Nu aş fi nemulţumită să profit de un week-end liniştit, mărturisi Diana. Vii luni, cred?

— Nu ştiu. Domnul Macalister mă aşteaptă? M-a sunat duminica trecută spunându-mi că am un aer obosit. S-a scuzat chiar că îmi dă prea mult de lucru! M-a sfătuit să mă odihnesc şi mai ales să nu-mi fac griji. A promis că mă contactează când va avea din nou nevoie de mine.

Bădăranul! Ce bădăran! Secretara lui nu a avut niciodată gripă!

— Înţeleg, murmură Diana, cuprinsă de furie! Uşa biroului lui Nicolas era deschisă, ea ridică capul spre el şi cu ochii furibunzi, îl fulgeră cu privirea.

— Poţi veni luni la prima oră, dacă vrei. Domnul Macalister tocmai voia să-ţi telefoneze.

Avril Knight o asigură că va veni şi închise. Diana puse receptorul şi se ridică. Ea se lovi aproape de Nicolas, cu a cărui expresie nu era deloc de glumit.

— Miss Knight e vindecată, spuse ea pe un ton mieros. Va fi aici luni dimineaţă.

— Când va trebui să conduci acest birou, o să te anunţ, replică el.

— Ai făcut rău că m-ai minţit! ripostă ea.

— Greşeala mea este relativ mică, în comparaţie cu crima dumitale.

— Nu sunt complicea unui şantajist! urlă ea în pragul isteriei. De altfel nu dumneata erai cel vizat, ci sora dumitale.

Când îşi dădu seama de greşeala ei, era prea târziu. Nicolas o apucă de umeri şi o scutură cu violenţă.

— Cine ţi-a spus?

Această întrebare o luă pe nepregătite. Apoi înţelese că el o văzuse tresărind.

— Mă doare! suflă ea.

El îi dădu drumul imediat. Mâinile îi căzură încet de fiecare parte a corpului ei.

— Am aflat deunăzi că doamna Cunliffe este sora dumitale; Blaise mi-a spus. Dacă-ţi mai aminteşti, eu credeam că e…

Diana tăcu: dacă ar fi continuat, într-o clipă ar fi îngenuncheat in faţa lui pentru a-i cere iertare. Încercă să respire adânc.

— După câte am auzit-o spunând lunea trecută, în faţa mea, am dedus că… Nu mă privi în felul acesta, nu sunt complet idioată, să ştii! Nu aparţin clanului Stoddard, dar mi-a fost uşor să… A avut o aventură cu el, nu-i aşa? exclamă ea cu ochii măriţi de această descoperire.

Se dădu înapoi. Nicolas înainta spre ea imens şi periculos.

— Stoddard ţi-a spus asta?

— Nu! Nu el! Şi… nu mă atinge! Nicolas strânse pumnii: era gata de orice ca să-şi apere rudele. Şi

Diana ar face acelaşi lucru pentru Emmy… Totuşi, ea refuză să cedeze.

— Această scrisoare îl privea pe Stoddard şi pe sora dumitale, nu-i aşa?

Regretă imediat că vorbise. Ar fi avut tot interesul să tacă fiindcă nu ar fi putut ajunge niciodată la uşă înaintea lui Nicolas! El părea gata să o facă praf şi pulbere! Brusc, pe neaşteptate, se opri.

— Amestecă-te în treburile dumitale.

La aceste cuvinte, dispăru pe culoar. Diana se aşează la maşina ei de scris, dar tremura prea tare pentru a se apuca să lucreze.

Orele se scurseră încet, iar Nicolas nu mai reveni. „Amestecă-te în treburile dumitale”, spusese. Să fie un semn că o credea în sfârşit! Înţelesese el că ea este nevinovată?

Diana îl detesta pe Nicolas Macalister, totuşi nu se putu opri să nu zâmbească, începu în fine să-şi dea seama că se înşelase în privinţa ei! Ea se ridică şi acoperi maşina de scris cu o husă de plastic. Avril Knight se va instala luni pe locul acesta. De ce ar mai in-teresa-o părerea lui Nicolas? Ea nu-l va mai vedea niciodată! Niciodată!… Surâsul i se şterse de pe buze.

CAPITOLUL VII

În week-endul acela, Diana constată cu tristeţe că-şi petrecea tot timpul gândindu-se la Nicolas Macalister.

Supărarea ei era normală, îşi spuse ea. De aceea o urmăreau amintirile înfruntărilor dintre ei.

Dar de ce se gândea mai mult la momentele în care el se purtase mai blând, aproape tandru?

Jane avu ideea să o sune sâmbătă după-amiază şi Diana îşi spusese că în sfârşit se va putea gândi la altceva.

— Cum s-au petrecut lucrurile la Macalister? întrebă ea fără altă introducere, spre imensa supărare a Dianei, care-şi înăbuşi un suspin.

— Foarte bine, minţi ea. Nu se poate plânge de munca mea, în nici un caz.

— Ce? Vrei să spui că ai lucrat pentru domnul Macalister în persoană?

— Chiar asta, draga mea! El nu-i chiar atât de rău pe cât se spune, continuă Diana… Cum se simte fiul tău?

— Starea lui este mult mai bună săptămâna asta, afirmă Jane. Cu puţin noroc, se va întoarce acasă peste vreo zece zile.

Mai vorbiră câteva minute, apoi Jane o anunţă pe Diana că trebuia să se prezinte la o nouă întreprindere luni dimineaţă.

— Domnişoara Emsworth se simte bine? Poţi s-o laşi singură?

— Bineînţeles.

— Perfect! exclamă Jane, care se grăbi să-i dea toate informaţiile privind această slujbă temporară.

* * *

Duminică dimineaţă, Diana se trezi, mai mult ca oricând, obsedată de imaginea lui Nicolas Macalister. Şi, o dată în plus, se consolă spunându-şi că e normal. Cine nu ar fi reacţionat dacă ar fi fost acuzat de cele mai grozave minciuni? Căci Nicolas o bănuia şi acum că luase parte la acel şantaj. De asta, ea era sigură!

O mai preocupa şi altă problemă: de ce o îndepărtase el cu bună ştiinţă pe propria lui secretară?

Răspunsul era clar: ţinea s-o aibă pe Diana sub supraveghere, în caz că Stoddard ar fi avut îndrăzneala să profereze şi alte ameninţări la adresa surorii lui. Cât timp ar mai fi ţinut-o dacă Avril Knight, funcţionară serioasă şi devotată, nu ar fi avut ideea să telefoneze?

Luni dimineaţă, plină de curaj, Diana se prezentă la noul post. Descoperi repede că în comparaţie cu săptămâna precedentă, aceasta va fi plicticoasă de moarte!

Vineri seară, când se întoarse acasă, fu co-pleşită de un sentiment de uşurare. Uf! Se terminase. Oare toate ofertele care se vor prezenta de acum înainte i se vor părea atât de lipsite de interes?

La Macalister abia avusese timp să respire, dar cel puţin o pasionase ce făcea.

Emmy ieşea din camera ei, în momentul în care Diana intra în vestibul.

— Bună ziua, scumpa mea. Ai avut o zi bună?

— Sunt fericită că am ajuns acasă, îţi spun sincer, Emmy.

— Nu toţi patronii au farmecul domnului Macalister, nu-i aşa? murmură bătrâna doamnă cu un surâs maliţios… Vom cina devreme în seara aceasta.

Diana încuviinţă fără să pună întrebări. Dacă Emmy dorea să cineze devreme, ele vor mânca devreme. Nu o deranja deloc lucrul acesta.

Totuşi, o dată vesela ştearsă şi pusă la loc, Emmy se îndreaptă cu paşi mici şi repezi spre camera ei, după ce o anunţă pe Diana:

— Am multe de făcut.

Diana ezită: ce ocupaţii putea să aibă de se închisese în cameră de la ora asta? Se feri totuşi să se ţină după ea, preferând să se cufunde în studiile ei de franceză. La urma urmei, Emmy era liberă. La momentul potrivit, îi va da cu siguranţă câteva explicaţii.

După o oră, Emmy tot nu apăruse; Diana era neliniştită. De mai multe ori era gata să se ridice pentru a ciocăni la uşa guvernantei. Ar putea s-o ajute, poate? Ea îşi strânse cărţile. Oricum, eforturile ei fiind zadarnice, nu va învăţa nimic azi.

Telefonul sună chiar în clipa în care era în pragul uşii; Jane era invitată la cină de foştii ei socri, deci era rândul Dianei să recepţioneze mesajele.

Ea ridică, spunându-şi numele cu o voce clară. Apoi, recunoscând timbrul vocii lui Nicolas Macalister, se sprijini de aparat, trăsnită.

— Am nevoie de dumneata în timpul acestui week-end, decretă el pe nerăsuflate.

— Miss Knight are cumva gripă şi de data aceasta? întrebă ea cu suavitate.

Funcţionara pe care o întâlnise în prima zi pe culoar avea dreptate: el nu se oprea niciodată! O săptămână nu-i ajungea, mai trebuia să lucreze şi sâmbăta şi duminica!

— Ea este doamna Knight şi locul ei este lângă soţul ei, nu la mine.

Diana nu avea nici un chef să accepte.

Poate Myra ar fi fost... La el? I se uscă gâtul.

— La... la dumneata? se bâlbâi ea. Vrei să vin la dumneata?

— Mâine şi duminică. Vei fi obligată să dormi aici.

— Imposibil.

— De ce? Ai prevăzut o ieşire din oraş cu unul din prieteni... Cu Stoddard?

O cuprinse un sentiment de oboseală extremă şi scoase un suspin profund.

— Nu am prieteni. Nu prevăzusem nimic special.

— Eşti liberă deci să vii mâine dimineaţă, la Cornthorpe.

— Nici vorbă! Pe de o parte, ea nu putea s-o lase pe Emmy singură două zile, iar pe de altă parte, perspectiva şederii in această casă îi displăcea total. Totuşi, Nicolas Macalister aştepta un răspuns şi nişte explicaţii. Ea trebuia să fie subtilă. Un refuz net ar constitui un risc pentru viitorul agenţiei.

— Hm... Avem mai multe secretare, toate foarte...

Ea fu întreruptă sec.

— Pe dumneata te vreau.

Diana îşi stăpâni furia care ameninţa să explodeze. Aşa deci, nemulţumit doar s-o hărţuiască, el dorea s-o aibă tot timpul sub ochi!

— Corectează-mă dacă mă înţelegi, reluă el după o tăcere prelungită. Deviza agenţiei voastre este: „Orice, oriunde, oricând", mi se pare...

Această săgeată o atinse drept în inimă. Din consideraţie pentru Jane Davis, Diana trebui să-şi amintească că Nicolas Macalister avea puterea să distrugă agenţia, dacă dorea.

— De ce trebuie să-mi petrec noaptea acolo? Într-adevăr ea putea parcurge fără probleme drumul dus-întors, două zile la rând!

— Pentru că…

El făcu o pauză, ca şi cum ar fi căutat cu disperare un pretext. Nu fu surprinsă deloc să-l audă şoptindu-i:

— Pentru că aşa vreau eu…

Diana se strădui să nu-i trântească telefonul în nas. Se gândi la Jane, apoi la Emmy… Ce făcea ea de mai bine o oră în camera ei?

— Eu… Mi-e greu să părăsesc casa douăzeci şi patru de ore în şir.

— De ce? Mi-ai spus că locuieşti singură… Nu-i adevărat! M-ai minţit! O acuză el, furios.

— Nu-i ceea ce crezi.

— Ha! Lasă-mă să râd! Atâta pagubă. Era obligată să-i povestească totul. Dintr-o clipă în alta risca să explodeze. Niciodată Jane nu i-ar ierta această laşitate.

— Iată, începu ea, coborând tonul, în cazul în care Emmy şi-ar fi făcut apariţia din camera sa. Eu… eu locuiesc cu o doamnă foarte în vârstă. Este doica mamei mele.

Tăcere. Ducă-se la naiba! Nu-i va spune mai mult!

— Iată o noutate! Ce număr au cămăşile sale?

Asta era prea de tot. Diana nu se mai putu stăpâni.

— Ţi-am spus adevărul! urlă ea. Când te vei hotărî să mă crezi?

— În cazul acesta te sfătuiesc s-o iei cu dumneata, interveni el, cu o voce plină de ironie.

— Să… să o iau?

— Ştii unde stau. Să fii aici mâine dimineaţă la nouă fix.

— Dar…

— Sau mă asculţi, Diana, sau agenţia va suporta consecinţele.

Câştigase, monstrul! Nu mai avea nici o scăpare.

— Perfect, murmură ea.

— Ah, adăugă el, cum va trebui să te hrănesc, te sfătuiesc să-ţi aduci o rochie de seară. Mi-ar place să te prezint invitaţilor mei.

Diana închise încet. Mitocanul! Mitocanul! Mitocanul! bombăni în sinea ei. Apoi, brusc, se calmă. Va trebui să-l suporte cât timp vor lucra, apoi, se va descotorosi de el, întrucât el primea nişte prieteni.

Rămânea s-o convingă pe Emmy să vină cu ea. Sarcina va fi complicată. À propos! Ce activitate putea s-o absoarbă atâta timp?

Diana o întâlni în pragul camerei sale. Bătrâna doamnă surâdea, mulţumită. Ce misterioasă! gândi Diana reţinându-şi un surâs.

— Mă duceam să fac o cafea. Vrei şi tu, Emmy?

— Aş bea mai curând cacao, scumpa mea, răspunse Emmy, depăşind-o pentru a intra în bucătărie. Cafeaua m-ar împiedica să adorm.

Diana aşează ceştile şi farfurioarele pe un platou, apoi, alegându-şi cu grijă cuvintele, îi împărtăşi proiectul său de a o lua cu ea la Cornthorpe.

— Va trebui să petrecem acolo noaptea de sâmbătă, conchise ea; nu te-ar deranja, sper? Vei vedea, este o casă încântătoare. Vom pleca la ora nouă fără…

— Dar nu pot să te însoţesc, scumpa mea! O întrerupse Emmy cu o sclipire de nelinişte în priviri.

— De ce, îngerul meu?

— Ei bine… Nu voi merge, dacă tu nu eşti de acord, dar plecarea la Brighton este fixată pentru mâine dimineaţă la ora opt. Tocmai mi-am făcut bagajul.

Oh! biata Emmy! gândi Diana. Nu era pentru mâine ci pentru sâmbăta viitoare! Confundase datele! Va fi teribil de decepţionată!

— Emmy, nu te voi împiedica să pleci, ştii bine! Aştepţi călătoria asta de atâta vreme. Totuşi… este sâmbăta viitoare.

— Lucrezi atât de mult că ţi-ai pierdut memoria! exclamă Emmy privind-o cu mândrie ca şi cum s-ar fi aflat în faţa primului ministru… Nu, nu, e mâine, sunt sigură! Doamna Bricknell mi-a amintit în după-amiaza aceasta să-mi iau carnetul de asigurări sociale.

— Ascultă, Emmy, o voi suna imediat, eşti de acord?

Emmy o privea neliniştită pe când ea se în-torcea după ce discutase mai multe minute cu doamna Bricknell.

— Eu sunt cea care m-am înşelat! anunţă ea vesel. Totul este organizat: autocarul va trece să te ia mâine dimineaţă la ora opt.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! suspină Emmy. începeam să mă întreb dacă să nu-mi despachetez lucrurile!

* * *

La ora nouă fără un sfert, a doua zi, după ce i-a urat bătrânei doamne petrecere frumoasă, şi a condus-o la autocar, Diana trânti o geantă cu haine, umplută în grabă, pe bancheta din spatele maşinii. Era la jumătatea drumului, când bunele ei intenţii se risipiră… Voise să-i dovedească lui Nicolas că avea caracter… în locul unei rochii de seară neagră, sobră şi sofisticată, luase una gen furou, roşu aprins! Va fi obligată s-o poarte întru-cât nu avea nimic altceva…

Greşi direcţia şi făcu mai mulţi kilometri până îşi dădu seama. Intenţia ei de a ajunge la ora zece fix nu se realiză deci…

La zece şi zece îşi parca maşina în faţa intrării unui conac pe care sperase să nu-l mai vadă cât va trăi.

Îi deschise un valet… Ultima oară, servitorii se remarcaseră prin… lipsa lor.

— Bună ziua, domnule. Sunt Diana Alexander, se prezentă ea, răspunzând cu un surâs la surâsul acestuia.

La urma urmei, el nu trebuia să-i ghicească starea de spirit!

— Urc valiza în camera dumneavoastră, Miss Alexander. Domnul Macalister vă aşteaptă. Urmaţi-mă, vă voi conduce în biroul său.

Deci, servitorii nu erau la curent cu nimic: ei nu ştiau că ea vizitase deja vila…

— Miss Alexander, domnule anunţă el ceremonios, în pragul încăperii, înainte de a se da la o parte pentru a o lăsa să intre.

Nicolas, îmbrăcat cu un pantalon de catifea şi un pulovăr, o examină cu atenţie de sus în jos. Abia fu închisă uşa în spatele valetului, că ţipă:

— Ai întârziat!

— Scuză-mă că-mi permit să-mi trag sufletul! ironiză ea cu tristeţe. Am greşit drumul.

— Bine, eşti aici, asta e important, să ne punem pe treabă… Nu, înainte de asta, te sfătuiesc să verifici dacă bătrâna doamnă este instalată confortabil.

Era drăguţ din partea sa. Diana roşi stânjenită. O lua din scurt, o dată în plus.

— A venit cu dumneata, nu? întrebă el cu pleoapele încreţite.

— Nu. Pentru că…

— Pentru că minţi. Pentru că bătrâna doică a mamei dumitale nu există… Eşti gata?

— Aş vrea să mă spăl pe mâini. Pot să urc în camera mea? Cred că ştiu unde este.

Aruncându-şi stiloul pe masă, el se ridică.

— Nu ştii unde este! Urmează-mă!

La primul etaj, pe palier, încetini ritmul pentru a saluta o doamnă într-o bluză bleumarin, guvernanta, doamna Gow.

— Nu ai considerat util să dai liber personalului? întrebă Diana acru, în timp ce el o invita să intre într-o cameră decorată cu gust… Este superbă! exclamă Diana fără să vrea.

Se întoarse spre Nicolas. El părea mulţumit de reacţia ei. Alesese el personal această cameră? El era imposibil… Nu… Doamna Gow luase această iniţiativă.

— Să fii jos în cinci minute.

Până la prânz, ei rezolvară un număr incredibil de sarcini. Aici, cel puţin, nu erau întrerupţi niciodată de vizitatori sau de telefon.

Li se servi un prânz uşor. Nicolas părea grăbit să-şi reînceapă lucrul, ceea ce-i convenea de minune Dianei. După cafea, se închiseră din nou în birou.

— Ajunge pentru azi! decretă el dintr-o dată.

— E abia ora patru şi jumătate!

— Vom cina la ora opt, îi răspunse el. Ai făcut un efort considerabil, meriţi să te odihneşti.

Diana căscă ochii, uimită. Auzise bine? Se îndreptă încet spre uşă.

— Şi… dumneata? întrebă ea fără să vrea. Te vei odihni şi dumneata?

— Asta îţi este fără îndoială indiferent.

— Ai cădea de sus dacă ţi-aş afirma contrariul! ripostă ea.

— Tot ce e posibil, mormăi el printre dinţi, după ce-i aruncă o privire cruntă.

În timpul absenţei ei, cineva îi desfăcuse bagajele şi ii aranjase hainele în şifonier.

Furoul roşu era acolo, îndrăzneţ şi ţipător. Atâta pagubă! Zarurile erau aruncate! Această ţinută îi venea de minune, ea ştia asta. Nu avusese niciodată ocazia să poarte acest cadou pe care şi-l făcuse cu o lună în urmă. Îl va inaugura în această seară…

— Intră! strigă ea auzind o bătaie în uşă. Doamna Gow apăru cu ceai şi biscuiţi, aşezaţi frumos pe un platou de argint.

— Aş fi putut coborî eu să-l iau! protestă Diana.

— Domnul Macalister s-a gândit că aţi fi mulţumită să-l serviţi aici, în linişte.

— Mi-a… spus că masa va fi servită la ora opt.

— Aşa este, domnişoară Alexander. Totuşi, cred că veţi fi invitată să-l întâlniţi puţin mai devreme pentru a bea aperitivul.

Diana surâse. Ora opt, era perfect! Poate va coborî puţin mai devreme pentru a-i întâmpina pe invitaţii lui Nicolas…

— Nu a sosit încă nimeni?

Dacă prietenii domnului Macalister veneau să-şi petreacă week-endul aici, trebuia să fi sosit deja. Această întrebare părea s-o descumpănească pe guvernantă. Numai de n-ar fi uitat! gândi Diana într-un elan de milă: porţiile riscau să fie serios reduse pentru fiecare! Dar doamna Gow îşi revenise deja:

— Domnul Blaise nu vine în acest week-end, explică ea cu un surâs… Câteodată nu revine toată săptămâna, îi destăinui ea cu o voce scăzută.

Diana nu se putu împiedica să nu surâdă: Subînţelesul era clar. Doamna Gow se scuză brusc, avea o oală pe foc.

— Aveţi o sonerie aici, îi arătă ea cu degetul un buton situat la capul patului. Dacă aveţi nevoie de orice, nu ezitaţi, sunaţi-mă.

Diana îşi turnă o ceaşcă de ceai, ştiind dinainte că nu va folosi această sonerie niciodată. Nu ştia nimic despre invitaţii lui Nicolas. Poate fuseseră invitaţi doar la cină. În orice caz, avea o certitudine: Blaise nu va fi printre ei. Cu atât mai bine! Nu o va mai tachina în legătură cu relaţiile sale cu Nicolas.

Orele treceau. Diana se odihnise, apoi făcuse o baie şi la ora opt fără un sfert se postă în faţa oglinzii. Era gata. În cincisprezece minute trebuia să coboare. Contemplându-şi imaginea în oglindă, trebui să admită că era într-o extremă stare de nervozitate.

Şi asta din cauza acestui furou roşu, bineînţeles! Amintirea probei din prăvălie era exactă: această ţinută îi venea de minune!

Ea îi punea în valoare corpul zvelt şi picioarele fine, iar când se mişca, ţesătura subţire îi mula formele armonioase, subliniindu-i delicateţea taliei. Bretelele erau atât de înguste încât fusese obligată să renunţe la sutien. Putea să-şi permită! Bineînţeles, dacă Emmy ar fi văzut-o astfel, ar fi scos un strigăt de oroare! Diana surâse fără să vrea. De ce ar fi neliniştită? Oare să fi devenit ridicol de pudică din cauză că locuia cu bătrâna doamnă? Diana se considera o tânără persoană modernă, din vremea ei! Dacă ar fi ascultat-o pe Emmy la infinit ar mai purta şi acum bonete de noapte!

Diana se dojeni cu severitate; nu avea de ce să se simtă vinovată sau ruşinată; nu servea la nimic să se agaţe de poşeta ei de piele…

Mai erau zece minute până la ora opt când ajunse la uşa salonului. Ciuli urechea… Curios… nici cel mai slab murmur… Numai de n-ar tăcea toţi la intrarea ei!

Diana încetă să ezite când hotărî că ea valora cel puţin cât Nicolas Macalister şi prietenii săi. Cu bărbia sus, înarmată cu un surâs, apăsă pe clanţă. În pragul camerei, ea se opri, perplexă.

Era prezentă doar o singură persoană, superbă, în costum de culoare închisă, cu un pahar de whisky în mână… Nicolas!

— Unde sunt… bâigui ea. Nu putu continua: modul în care el o privea cu o lucire admirativă în priviri, îi

tăie respiraţia. Îşi pierdu şirul gândurilor. Nicolas se opri la câţiva metri în faţa ei, cu un surâs pe buze.

— Eşti fermecătoare, murmură el, încet.

Roşie, descumpănită, Diana luptă cu sălbăticie cu ea însăşi să nu arate plăcerea pe care i-o provoca acest compliment. Se strădui să-şi amintească că-l detesta pe acest bărbat. Spre imensa ei uşurare, doamna Gow alese acest moment pentru a-şi băga capul pe uşa întredeschisă.

— Venim imediat, declară Nicolas fără să-i lase nici cea mai mică şansă să declare „Domnul este servit”… Vrei un aperitiv, Diana? întrebă el amabil.

— N… nu, mulţumesc.

Prietenii săi erau deja la masă. Poate erau nerăbdători, gândi ea în drum spre vestibul. Nicolas se repezi în faţa ei pentru a-i arăta drumul.

Pentru Diana şocul fu teribil. Urmându-I pe Nicolas în sufragerie, ea rămase împietrită… încăperea era goală! Erau puse doar două tacâmuri. Prietenii nu erau. Nicolas neglijase pur şi simplu să-i invite la acest dineu!

Nicolas era chiar în spatele ei, încântat de viziunea acestei minunate creaturi în furou roşu. Diana simţi cum tot sângele i se urcă în obraji. Nu era intimidata… Nu!… Era furioasă!

— Cine dintre noi minte mai mult? strigă ea răsucindu-se pe tocuri pentru a-l privi drept în ochi… Sau poate, proasta dumitale dispoziţie i-a descurajat pe prieteni să mai vină?

În ciuda tuturor eforturilor sale, ea nu reuşea deloc să-şi stăpânească furia. Era prea de tot! Furia îi creştea în fiecare clipă! Când el vru să pună o mână încurajatoare pe braţul ei, ea îl respinse cu un gest sălbatic.

— Sau şi mai bine, şuieră ea, brusc inspirată, poate ţi-a fost frică să mi-i prezinţi? La urma urmelor, aş fi

putut încerca să exercit asupra lor un şantaj odios, ceea ce ar explica de ce ai crezut că e mai bine să anulezi mica dumitale petrecere!

CAPITOLUL VIII

Gata să explodeze, Diana fu descumpănită un moment că nu primea nici o replică. Nicolas se mulţumea să surâdă.

— Diana, eşti încă şi mai frumoasă când te superi. Ştiai? murmură el. Aşează-te, te rog, o împiedicăm pe doamna Gow să treacă.

Din respect pentru guvernantă, Diana ascultă.

— Vino aici, o încurajă Nicolas, oferindu-i un scaun.

Diana înaintă fără chef; aştepta momentul în care urmau să rămână din nou singuri, căci era hotărâtă să-l întrebe dacă îi era ruşine s-o prezinte prietenilor lui.

Un delicios miros de supă îi umplu nările în timp ce doamna Gow îi servea. În alte împrejurări, Diana ar fi admis că-i este foame. Pe moment, nu mai simţea decât o mare furie. Doamna Gow dispăru şi Nicolas turnă vinul.

— Cum o mai duce agenţia în ultima vreme? Dacă nu mă înşel, eraţi în pragul falimentului cu puţin timp în urmă.

Şi iată că, încă o dată, el o domina cu o uşurinţă deconcertantă! Fuseseră de ajuns două fraze. Diana era copleşită.

Îi aruncă o privire ostilă. Abordând subiectul agenţiei el îi aminti cât de îndatorată îi era Janei. El îi demonstra clar că ea trebuia să fie atentă: dacă din nefericire îl aducea la exasperare, agenţia nu va întârzia să fie în pericol. El singur deţinea puterea.

Cât despre Diana, ea trebuia să se mulţu-meascâ să rămână acolo, cuminte, fără să protesteze.

— După cum bine ştii, răspunse ea, noi suntem încă la început. Acceptăm toate propunerile, chiar şi pe acelea pe care ne-ar plăcea să le refuzăm.

Săgeata fusese lansată, gândi ea cu satisfacţie. Dar bucuria ei fu de scurtă durată. Nicolas nu reacţionă. El hotărâse să fie o gazdă perfectă.

— Cinezi deseori cu clienţii dumitale? Diana înghiţi două linguriţe de supă. Cea a lui Nicolas se va răci în scurtă vreme, dacă nu va începe să mănânce şi va continua s-o contemple cu o privire intensă.

— Dumneata eşti primul! replică ea. Doamna Gow apăru cu friptura. În timp ce se agita în jurul mesei, Diana şi Nicolas vorbiră de una şi de alta, dar după plecarea guvernantei, ei reorientară discuţia asupra Dianei.

— La ce proiecte ai renunţat ca să lucrezi cu mine zilele acestea?

Nici unul. Dacă Emmy n-ar fi plecat la Brighton, ele ar fi făcut probabil o plimbare în grădina publică. Apoi în timpul siestei bătrânei doamne, Diana s-ar fi cufundat în studiile sale de franceză.

— Nici unul, declară ea cu sinceritate, bănuindu-l că are el ceva în gând. Nu prevăzusem nimic special.

— Nu ai amânat vreo întâlnire amoroasă? El ridicase sprâncenele, vag mirat, ceea ce o exasperă pe fată.

— Am… am puţin timp de consacrat flirturilor.

— Doar nu lucrezi zi şi noapte?

— Studiez mult. Pentru mine este indispensabil să-mi lărgesc cunoştinţele. Este una din condiţiile de a reuşi în meseria mea.

— Ah… Şi ce studiezi în acest moment?

Diana luă un cartof. El părea interesat sincer de persoana ei. Ea se calmă încet. Poate o va dispreţui

mai puţin decât îşi imagina? Poate greşise că se enervase…

— Învăţ franceza, mărturisi ea. Dacă într-o zi cineva telefonează la agenţie pentru a solicita o secretară bilingvă, eu voi fi pregătită…

Această declaraţie îl determină pe Nicolas să o întrebe despre slujbele temporare pe care le avusese până atunci.

Destinsă brusc, mult mai comunicativă, ea îi povesti cum păstrase căţeaua însărcinată a unui cuplu de pensionari.

— Nici o problemă! Aveam numărul de telefon al veterinarului pe care trebuia să-l contactez în caz de urgenţă. Apoi, încurajată de Nicolas şi de vin, ea începu să vorbească cu volubilitate. Gazda ei avea un farmec teribil, hotărî ea fără să vrea. Ea îi înşiră toate sarcinile pe care le îndeplinise în cele mai variate domenii.

Terminaseră felul doi când ea ajunse la episodul din cabaret, unde lucrase ca barman.

Diana îşi lăsă cuţitul şi furculiţa şi făcu o grimasă de dezgust amintindu-şi de modul în care doi dintre clienţi, beţi morţi, voiseră s-o agreseze.

De ce ridică ea ochii spre Nicolas, tocmai în acel moment? Nu ştiu niciodată. Privirile lor se întâlniră, cea a lui Nicolas exprimând agresivitate latentă.

— De ce accepţi slujbe ca aceasta? întrebă el cu bruscheţe. Eşti o secretară excelentă, îţi poţi pune candidatura în cele mai mari întreprinderi.

Diana întoarse capul. Slavă Domnului, doamna Gow o scuti să dea vreun răspuns: ea aducea desertul.

— Luăm cafeaua aici. Nu vom mai avea nevoie de dumneata, doamnă Gow. Mulţumesc.

Era amabil din partea lui, remarcă Diana. Guvernanta avusese o zi foarte grea. Era deci mai puţin tiranic acasă decât la birou.

De cât timp era doamna Gow în serviciu la el? De ani de zile, cu siguranţă. Dar Avril Knight? Îşi schimba regulat secretarele?

O umbră de surâs îi apăru pe buze. Nicolas o privea cu duioşie.

— De ce eşti interimară, Diana? o întrebă el, aducând-o la realitate.

— Eu…

— Respect şi admir loialitatea dumitale faţă de Jane Davis…

Tulburată, Diana nu spuse nimic.

— Nu ai fost mereu în această situaţie, nu-i aşa? Ce făceai înainte de a te înscrie la „Intérims Adaptables”?

— Ei… eu… Am urmat un curs de secretariat.

— După aceea ai obţinut un serviciu, nu? La cine?

Diana se prefăcu interesată de piciorul paharului ei.

— Ai ceva de ascuns? insistă el, încreţind sprâncenele.

— Am avut mai mulţi şefi, ripostă ea sec. Şi nu, nu am nimic de ascuns!

— Totuşi, dai de înţeles că ai fost concediată de mai multe ori… Ai fost într-adevăr concediată, Diana?

Împinsă să reacţioneze, Diana folosi unica armă care îi era la îndemână: provocarea.

— Dacă vrei să ştii totul, da, am fost concediată de mai multe ori. Dar nu e ceea ce crezi. Nu am fost bănuită de şantaj de către patronii mei!

Dacă continua s-o hărţuiască, va urca în camera ei imediat şi va rămâne acolo până mâine dimineaţă! Ea se uită în jur… Unde-i era poşeta? O uitase în birou! Ce proastă era!

— Povesteşte-mi tot, Diana, murmură el, spre imensa ei surpriză. Spune-mi de ce o secretară dotată cu toate calităţile, ca dumneata, a ajuns într-o asemenea situaţie?

Diana ezită. Părerea lui Nicolas îi era indi-ferentă. Dacă el o aprecia ca pe o „excelentă secretară” cu atât mai bine pentru el! Apoi, înţelese că se păcălea singură. Fie că voia sau nu, complimentul lui Nicolas o mişcă.

— Eu… Procentajul absenţelor mele a fost considerat prea ridicat.

— Nu puteai să te scoli devreme? Azi dimineaţă ai întârziat un sfert de oră, dar când ai lucrat la birou nu am avut a mă plânge niciodată.

Astfel, el înţelegea că ea ar fi ajuns la timp dacă nu ar fi greşit drumul! De ce nu arătase ei această indulgenţă de la început? Ziua ar fi decurs mai bine!

— De fapt, uneori nu mergeam zile în şir la birou şi câteodată săptămâni întregi.

— Totuşi, nu eşti leneşă… Te plictiseai?

— Uneori da, mărturisi ea.

Apoi, atmosfera amicală şi paşnică o incită la confidenţe şi ea se auzi continuând:

— Dar nu era asta. înţelegi? Îţi aminteşti de bătrâna doamnă despre care ţi-am vorbit?

— Da, doica mamei dumitale, pe care ai uitat s-o aduci cu dumneata.

Enervată de tonul lui persiflant, ea răspunse înţepat:

— Aşa e! De când ne-am instalat la Londra ea suferă de bronşită. În general, între lunile octombrie-martie ea are crize de tuse înspăimântătoare. Când e bolnavă eu sunt cea care mă ocup de ea.

Nicolas o privi atent, cu scepticism şi ea regretă imediat că vorbise prea mult.

— Nu ar fi fost mai uşor s-o trimiţi la spital? Această sugestie o irită grozav pe Diana.

— Emmy are optzeci şi doi de ani! Are groază de spitale! şi nu te obosi să-mi sugerezi s-o trimit într-o casă de bătrâni. Această perspectivă o terorizează.

— Între timp dumneata eşti concediată constant pentru că o îngrijeşti pe bătrâna doamnă! râse el ca şi cum n-ar fi crezut un singur cuvânt din declaraţiile ei. Preferi să-ţi dezamăgeşti superiorii.

— Emmy este toată familia mea! protestă ea cu vehemenţă. De altfel, nu trebuie să mă neliniştesc că-i abandonez pe patronii mei pentru că Jane m-a angajat. Dacă nu sunt disponibilă din cauza lui Emmy, mă înlocuieşte cu o alta interimară.

— Şi reuşeşti să-ţi câştigi existenţa în felul acesta?

Întrebarea putea fi nevinovată: într-adevăr, resursele sale erau slabe când nu lucra. Totuşi, furioasă că era bănuită neîncetat că minte, ea explodă:

— Nu-mi acopăr lipsurile prin şantaj! strigă ea.

— Nu insinuam asta, replică el, cu un calm exasperat.

— Tatăl meu poseda o mică întreprindere de tâmplărie. Nu ne puteam plânge, duceam o existenţă confortabilă. Astfel că, el nu era de acord să fac eforturi studiind. Cu toate acestea, m-am înscris la un curs de secretariat şi sunt foarte mulţumită acum. Afacerea nu mai mergea. Începuse să aibă probleme înainte de a muri, dar nu am aflat decât după aceea.

A vorbi despre tatăl său îi risipi toată mânia. Ea se simţi golită dintr-odată. De ce se obosea să-i povestească viaţa ei lui Nicolas? El nu părea grăbit să reacţioneze. El îi turnă o a doua ceaşcă de cafea înainte de a lua cuvântul.

— Deduc că, atunci când rămâi lângă bătrâna doamnă, sfârşitul lunii nu este prea uşor pentru dumneata. Am dreptate?

— Ne descurcăm. Emmy primeşte o alocaţie de stat.

— De ce nu te-a însoţit azi? Ea nu e bolnavă. Altfel dumneata nu ai fi aici astăzi… Chiar din consideraţie pentru Jane Davis.

Ah! În sfârşit părea să creadă că ea spune adevărul. Diana surâse.

— Emmy şi-a petrecut ieri seară ore în şir închisă în cameră. Tocmai mă duceam să văd dacă nu are nevoie de ceva, când ai telefonat. Înţelegi, uneori face crize de confuzie mentală. După ce m-ai sunat am anunţat-o că vom petrece patruzeci şi opt de ore în casa dumitale. Atunci Emmy mi-a împărtăşit intenţia ei de a pleca a doua zi dimineaţă la Brighton cu prietenele ei. Ea face parte dintr-un club. Emmy îmi vorbise vag despre acest proiect, dar eram convinsă că plecarea ei era fixată pe sâmbăta viitoare.

Iată… Se exprimase deschis şi… nu-i ascunsese nimic. O credea el oare? El o privea, dar trăsăturile lui erau dure. Nu! El nu avea nici o încredere în ea? Şi curios, Diana fu rănită până în adâncul sufletului.

— Ea era, Emmy, cea pe care ai încercat s-o suni ultima oară, fără voia mea. Pe ea o numeai „îngerul meu”… sau pe altcineva?

Atunci, Diana reacţionă cum intenţionase s-o facă cu un sfert de oră mai devreme. Ea se ridică şi scaunul scârţâi pe duşumea.

— De ce te interesează asta? strigă ea.

Fără să mai aştepte răspuns, fugi din sufragerie, orbită de lacrimi. Batista ei! Unde era? În poşetă! Şi aceasta? Bărbatul ăsta era un monstru, un tiran! hohoti ea, îndreptându-se spre salon.

Zărindu-şi poşeta, se aplecă s-o ridice; în nervozitatea ei, o lăsase pur şi simplu să cadă pe jos. Se întoarse cu gândul să se refugieze în camera ei.

Rămase pe loc, doborâtă. Nicolas nu-şi bea cafeaua în sufragerie cum presupunea, ci stătea acolo, în faţa ei, imens şi impunător, barându-i drumul!

Diana îşi suprimă un hohot; în nici un caz nu-i va face plăcerea să-l lase să constate ravagiile pe care le

provocase în sufletul ei. Totuşi, ochii ei erau foarte lucitori şi Nicolas îşi dădu seama imediat.

— Ce ai?

Parcă n-ar şti! Ea avu brusc o dorinţă aproape irezistibilă de a-l lovi. Hotărât lucru, acest bărbat era lipsit de orice sensibilitate!

— Lasă-mă să trec.

El nu se mişcă nici măcar cu un milimetru. Asta era prea de tot! Diana era în pragul disperării. Ea nu voia să-i arate cât suferă! El nu trebuia să ştie cât de mult o afectau acuzaţiile lui!

Ea înaintă un pas, sperând să-i transmită mesajul său tăcut: „Dă-te la o parte, te rog”. Era chiar în faţa lui când, spre consternarea ei, el o luă în braţe.

Ea tresări, tulburată fără să vrea, de aceste mâini care-i atingeau umerii. Ridicând ochii spre el, ea căută o replică spirituală pe care să i-o arunce în faţă. Privirea lui Nicolas nu o încurajă.

— Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

— Nu… nu mă atinge, murmură ea cu o voce răguşită de emoţie.

Dar era deja prea târziu. Nicolas o strânse la pieptul său şi ei îi scăpă un fel de geamăt. El nu o sărută. Cât timp o ţinu aşa cu tandreţe? Diana nu avu nici cea mai mică idee. Era atât de bine să-şi pună obrazul pe acest piept musculos, să asculte această inimă bătând la unison cu a ei. In curând se va îndepărta pentru a urca în camera ei, ea ştia asta… Totuşi, nu se putea hotărî s-o facă. Nu imediat… Magia acestui moment era atât de mare, încât ar fi putut dura la infinit…

Când el îi atinse delicat pleoapele cu buzele, ea se crispă uşor. Trebuia să-l respingă! Acum, înainte ca… Ochii săi verzi albăstrui îi întâlniră pe cei foarte negri ai lui Nicolas, în care dansau flăcări de dorinţă. El îi citi, se pare, gândurile, căci o îmbrăţişă şi mai strâns.

Hipnotizată, Diana fu incapabilă să se zbată.

— Diana, şopti el, ca şi cum ea îl chinuia dincolo de limitele răbdării. Oh! Diana, mă înnebuneşti!

Ea nu înţelegea prea bine de ce îl aducea într-o astfel de stare. Totuşi, toate proiectele ei de fugă se risipiră brusc. Ea îşi amintea doar ultimul lor sărut. Amintirea acestei guri arzătoare pe a ei o obseda.

El surâse, apoi încet, cu prudenţă, îşi aplecă capul spre ea. Fără să vrea, Diana scoase un suspin de mulţumire. Îmbrăţişarea lor deveni mai aspră, respiraţia lor mai neregulată.

Când simţi degetele lui Nicolas parcurgându-i spatele, provocându-i fiori delicioşi, ea îşi strecură mâinile pe sub haina sa, pentru a gusta mai bine căldura corpului său. Arcuită spre el, beată de pasiune, cu obrajii roşii de emoţie, ea îşi dădu capul pe spate pentru a se lăsa admirată.

— Te doresc, murmură el.

Nu-i veni în gând să protesteze în timp ce el o ridica de la pământ pentru a o aşeza pe una din canapele. El o lăsă puţin pentru a-şi scoate haina. Apoi se lungi pe divan, lângă ea.

Diana îşi pierdu raţiunea. Picioarele lor se amestecară, gurile lor se topiră una în alta. Niciodată în viaţă, ea nu cunoscuse o astfel de ardoare.

Nicolas se ridică în sfârşit uşor, pentru a-i contempla faţa şi umerii dezgoliţi. Ultima oară îşi afundase cu cruzime unghiile în această carne fragedă. Astăzi, totul era mângâiere, atingere delicată. Odiosul tiran, dominator şi arogant, se transfigurase, lăsând loc unui bărbat tandru, respectuos în faţa acestei frumuseţi.

Diana întredeschise buzele. Irezistibilă invitaţie: Nicolas o sărută din nou cu pasiune. Atâta timp cât rămăseseră în picioare, Diana putuse păstra o umbră de luciditate. În prezent, intensitatea emoţiilor ei

creştea cu disperare. Ea ştia că era prea târziu să dea înapoi.

De altfel, nu avea nici un chef. Dorea să i se abandoneze total. Dacă el încerca aceleaşi sentimente ca ea, era singura ieşire posibilă…

Totuşi, nu se putu împiedica să nu simtă o uşoară teamă, când privirea lui Nicolas se fixă din nou asupra bretelelor furoului său roşu. El dădu una la o parte, apoi pe cealaltă.

— Nicolas! gemu ea.

El o privi drept în ochi şi ea descifră în expresia lui o întrebare… De ce îi şoptise prenumele? Ea nu mai ştia unde era, ce făcea!

— Oh… nimic, suspină ea.

Ea surâse, fericită, oferindu-i-se. Ea îl simţi trăgând fermoarul rochiei. Ţesătura alunecă pe pielea ei albă, dezvăluind un

piept perfect. Diana deveni stacojie, intimidată brusc.

Nicolas percepu această reacţie şi momentan rămase perplex, dar nu puse nici o întrebare.

— Eu…

Ea nu mai putu vorbi din cauza stânjenelii care fu mai puternică decât nevoia de a se explica.

— Te doresc, şopti el. Dumnezeule, cât de mult te doresc!

Ea surâse uimită, vrăjită. Îi va răspunde! Şi ea la fel! Era gata de orice! Ea îl iubea!

— Să transformăm acest week-end într-o amintire de neuitat…

Această declaraţie o atinse pe fată ca o săgeată în inimă. Căci ea dezvăluia, brusc, modul în care el gândea!

Ea se încordă. Voia cu orice preţ să-şi înăbuşe această voce a conştiinţei care o chinuia. Creierul începu să-i funcţioneze normal. Nicolas o invitase să

petreacă week-endul la el în acest unic scop. Îi mărturisise chiar acum, nu?

El era tot deasupra ei, făcând imposibilă orice tentativă de fugă. Ea începu sa se agite, să încerce să-şi tragă bretelele pe umeri. „Amintire de neuitat” spusese el, vorbind despre acest week-end…

Iubirea ar fi fost total exclusă faţă de ea. de Diana ca individ!

— Te jenează fermoarul? întrebă el cu o voce scăzută.

Îl trase şi mai mult.

— Nu! exclamă ea.

— Nu? De ce, Diana? Ţi-e ruşine cumva de corpul tău?

El părea fascinat de coapsele ei. Privirea lui întârzia pe sânii, pe burta şi apoi pe faţa ei.

— Eu… nu vreau, sughiţă ea.

Ultimele vestigii ale amorului ei propriu o asaltară dar ea fu incapabilă să-i încredinţeze frământările ei; avea absoluta certitudine că nu va putea şterge niciodată acest moment din memoria ei… contrar lui.

— Credeam că am depăşit stadiul simplului flirt, murmură el.

Aparent, el nu-şi credea urechilor! El nu putea să-şi imagineze în ce măsură era ea serioasă! El nu putea înţelege cum de se răzgândise ea în ultima clipă!

Nicolas se îndepărtase suficient pentru a o lăsa să acţioneze; cu o mişcare energică, ea se acoperi.

— Nu vreau, repetă ea, fixând cu încăpăţânare covorul.

Dacă măcar el s-ar mişca! Dacă s-ar ridica! Ea ştia că el o contempla cu o privire atentă, dar ea îşi păstră pleoapele coborâte.

— Minţi, Diana, îl auzi ea răspunzând. Mă doreşti şi tu cum te doresc şi eu. Ştiu, simt.

Va înceta el într-o zi s-o acuze de minciună? El nu o va crede niciodată! Niciodată! Niciodată! Furia o copleşi. Cu atât mai bine, gândi ea cu necaz. Ea era prea vulnerabilă Dacă îşi domina furia, risca să cedeze din nou, îndată ce el ar încerca s-o îmbrăţişeze.

— Nu vreau să te apropii de mine. Punct! decretă ea cu un tremur în glas. Vrei să te dai la o parte, te rog?

Nicolas se conformă în tăcere, mulţumîndu-se să se aşeze.

— Ce este?

— Nimic. Eu… nu ţin să… să merg până la capăt, bâigui ea, stânjenită. Poţi să înţelegi, nu?

— Adineauri dădeai o altă impresie, atacă el.

— Mi-am schimbat părerea, ripostă ea. Această conversaţie era de nesuportat. De ce n-o lăsa el să plece fără să discute? În orice caz, ea nu-i va oferi ocazia să disece, să analizeze comportarea ei. Ea se ridică. O mână fermă se puse pe braţul ei. Diana se întoarse, foarte încet. La ce se gândea el? El era gânditor, reflecta. Îşi amintea accesele ei de timiditate?

Deodată el păru distrus, stupefiat.

— Într-o zi mi-ai spus că eşti virgină, murmură el, spre imensa dezolare a fetei. Doar nu e adevărat, nu-i aşa?

Diana se smulse din strânsoarea lui, furioasă.

— Nu m-ai crezut niciodată! Dacă ţi-aş repeta că sunt virgină, m-ai bănui din nou că vreau să te înşel!

Un val de lacrimi îi urcă în ochi. Clipa de magie dispăruse. Crezuse că are în mână paşaportul de intrare în paradisul extazului. Se înşelase. Decepţia era amară. Ea nu reprezenta nimic pentru el. Ea nu era decât un specimen feminin…

— Este adevărat?

Se sculase şi el, pentru a se planta în faţa ei, neîncrezător.

— Nu cunosc decât un mijloc să afli, replică ea, glacial, căutând să-l pedepsească. Dar, după cum ţi-am spus, nici nu intră în discuţie, aşa că nu vei şti niciodată!

O va apuca el acum şi o va scutura ca pe un pom? El părea copleşit. Diana se dădu înapoi cu un pas, liniştită că-l pusese la punct,

Nicolas rămăsese nemişcat. El era tot atât de stupefiat.

— Eşti virgină!

Această exclamaţie o scoase din sărite. Dorind cu orice preţ să-şi ascundă durerea, ea se hotărî să-l atace pe toate fronturile.

— Ai interpretat în felul tău sloganul agenţiei: „orice, oricând, oriunde”, îl ironiză ea. Din păcate, ai bătut la o uşă greşită. Noi nu propunem serviciile la care te-ai gândit.

Ochii lui Nicolas părură că se micşorează; el îşi subţie buzele şi strânse din dinţi. Dar nimic nu o opri pe Diana.

— Bineînţeles, te cunosc bine acum şi ştiu că nici o femeie nu ar sucomba de bună voie în braţele tale, totuşi…

Ea nu putu continua. Îl exasperase.

— Dacă amintirile mele sunt bune, te-ai a-bandonat fără prea multe încurajări din partea mea!

Ce să răspundă la asta? Era adevărat.

— Am acţionat din loialitate faţă de Jane, minţi ea.

Nici o clipă nu se gândise la prietena ei, când el o luase în braţe…

— Totuşi, tarifele noastre nu includ niciodată genul acesta de supliment, adăugă ea.

Înţelese imediat că l-a ofensat şi văzu şi mai repede cât putea fi de jignitor.

— Iartă-mi indiscreţia de adineauri, când te-am întrebat care e situaţia ta financiară, spuse el. Acum îmi dau seama de ceea ce este evident: felul în care îţi completezi tu câştigurile modeste... Cât ceri în general? reluă el, mieros.

Supărată, atinsă în demnitatea ei, Diana explodă. Sări la el, ridică braţul, îşi luă avânt şi... îl pălmui.

— Specie de...! strigă el imobilizând-o.

— N-ai ezitat să mă loveşti, nici tu! urlă ea. Trăsăturile lui Nicolas se înăspriră. Apoi, spre imensa surpriză a Dianei, mânia sa se risipi. Era învins. Fără a mai pierde timp, ea fugi cât putu de repede.

Niciodată nu fusese umilită în felul acesta! Urcă treptele două câte două cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi se repezi în camera ei. Deschise valiza şi-şi îngrămădi hainele unele peste altele".

Ştia că trebuie să treacă din nou prin salon: ea îşi uitase acolo poşeta în care se găsea trusa de chei. Atâta pagubă! Nu putea să rămână aici. Era terminată, golită, fără forţe!

Un sfert de oră mai târziu, cu bagajul în mână, ea coborî în vestibul. Zgomotul paşilor ei era înăbuşit de mocheta groasă. Ea scrută împrejurimile. O rază de lumină se strecura pe sub uşa biroului. Salonul era în întuneric.

Iată ce reprezenta ea pentru el! Nimic! O şi uitase şi se consacra acum muncii lui!

Diana pătrunse in încăpere în vârful picioarelor şi îşi recuperă poşeta. Fără zgomot, reveni în vestibul şi tot în tăcere, se grăbi spre maşina ei.

CAPITOLUL IX

În fond, absenţa Emmyei era un dar ceresc, gândi cu amărăciune Diana, văzându-se în oglindă a doua zi dimineaţă. Cu ochii umflaţi, încercănaţi, trădând oboseala, ea nu ar fi avut nici un curaj să răspundă întrebărilor bătrânei doamne. Se târî până la bucătărie, unde îşi făcu o ceaşcă de cafea.

Aşezată la masă, ea reflectă îndelung. Era îndrăgostită de Nicolas Macalister, bineînţeles. Îl iubea de un anumit timp dar nu dorise nici-odată să înfrunte adevărul în faţă. Nici acum nu dorea acest lucru, dar asta era situaţia…

,,Oh, Diana, mă înnebuneşti”! murmurase el. Ea ştia acum ce voise el să spună. Scena din ajun îi revenea în minte, dureroasă şi penibilă

La ce oră o fi descoperit Nicolas dispariţia ei? El nu putuse să-şi dea seama în timpul nopţii. După cincisprezece minute de când fusese pălmuit, el se cufundase din nou în dosarele sale! A aşteptat mult în dimineaţa aceasta, aşezat în spatele biroului său? Fără îndoială şi-a trimis guvernanta s-o trezească…

Dumnezeule, ce catastrofă pentru agenţie! Ea îi întorsese cu bună ştiinţă spatele şefului ei! Fusese nebună când a reacţionat în felul acesta? Vinerea precedentă, el o prevenise, că agenţia era la discreţia lui!

Îşi petrecu jumătatea de oră care urmă, gândindu-se dacă s-o sune pe Jane pentru a o avertiza de dezastru. Nu, se răzgândi ea în final. Ce i-ar putea povesti? Să-şi ia gândul de la toate speranţele de a

colabora în viitor cu Macalister Precision Equipment, pentru că domnişoara Alexander avusese ideea genială de a-l pălmui pe directorul general, înainte de a pleca în grabă? Era imposibil… de neconceput!

Culcându-se în seara aceasta, Diana dădu curs liber lacrimilor. Era inutil să se străduiască să şi-l alunge cu orice preţ pe Nicolas Macalister din suflet! Imaginea lui o obseda!

Mâine, va fi obligată să-i telefoneze Janei: promisese să-i dea veşti despre ea.

* * *

După o noapte agitată, Diana se sculă luni dimineaţă pradă unui insuportabil sentiment de vinovăţie. Poate ar fi dormit mai bine dacă i-ar fi mărturisit totul prietenei ei?

La ora nouă, se gândi să-l sune pe Nicolas: îl va implora să revină asupra ameninţărilor sale şi să propună noi contracte agenţiei. Nu! se răzgândi ea… Nu va vorbi cu el sub nici o formă!

La nouă şi un sfert mai ezita încă.

La ora nouă treizeci, ea formă numărul biroului Avrilei Knight, care i-l dădu imediat pe Nicolas.

— Diana?

Vocea lui era îndepărtată, ca şi cum el s-ar fi smuls cu greu dintr-un studiu al pieţii. Totuşi, contrar oricărei aşteptări, el nu părea agresiv.

— Eu… îmi pare rău că te deranjez. Voiam… voiam să-ţi spun că…

— Şi mie îmi pare rău, auzi ea. Am greşit sâmbătă.

Aceste scuze, pronunţate pe un ton răguşit, o surprinseră. Cu ochii măriţi, împietrită, ea înghiţi în sec.

— Ne-am… ne-am certat prosteşte.

— Mă ierţi?

„Da! Da! Da! ar fi vrut ea să strige. Te iubesc şi îţi iert totul! Absolut totul!” Dar asta i-ar fi indiferent!

— Bineînţeles, răspunse ea, atentă, îngrijorată să nu-şi trădeze sentimentele. De fapt, dacă te-am sunat este pentru… Ei bine, trebuia să lucrez cu tine şi ieri, şi eu…

— Vrei să treci azi pe la mine pe la birou?

— Oh… nu!

Nici vorbă! Chiar dacă biata Avril Knight s-ar prăbuşi sub scrisori şi lucrări de bătut la maşină!

— Voiam să ştiu doar, reluă ea după ce îşi umezi buzele, dacă te vei răzbuna pe agenţie?

— Stima pe care mi-o porţi mă mişcă profund! strigă el înainte de a trânti cu zgomot receptorul.

Diana puse receptorul în furcă gata să plângă. Îi trebuiră mai multe minute ca să-şi stăpânească zăpăceala. Până la urmă, obosită şi chinuită, se hotărî s-o sune pe Jane Davis.

— Bună ziua, Diana! exclamă aceasta cu o voce veselă. Am ceva pentru tine pe mâine, Nu închide, să caut fişa!

— Pari în formă, constată Diana, spunându-şi că nu va dura mult.

— Am tot ce-mi trebuie ca să fiu fericită, draga mea! Edward iese mâine din spital şi… o altă veste bună.

Probabil că era o veste bună, dar Diana nu avea chef să ghicească.

— Mi-e groază de ghicitori! Povesteşte-mi tu totul.

Jane încercă să menţină misterul şi reuşi vreo… două secunde.

— La nouă şi cinci azi dimineaţă m-au sunat de la Macalister Precision Equipment.

Inima Dianei se strânse cu durere.

Era îndurerată, rănită, umilită. Oh! Îşi imaginase că Nicolas nu va întârzia s-o acuze pe Jane că-i trimisese

personal necalificat... Dar... în acest caz Jane ar fi fost într-o dispoziţie sumbră!

— Nicolas Macalister?

— Nu, nu el, şeful personalului. À propos! Am aflat din întâmplare că tu ai fost angajată în week-endul acesta. Contabilul mi-a spus să trimit factura pentru sâmbătă şi duminică.

Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii Dianei. Nicolas nu se plânsese de comportarea ei!

Totuşi, Jane continuă:

— Domnul Harris, şeful personalului, avea nevoie de două dactilografe. Este formidabil pentru noi, Diana, agenţia începe în sfârşit să meargă...

Diana regreta că nu are contract pentru ziua de luni. Ar fi avut cel puţin cu ce să se ocupe. Era decepţionată că nu o avea pe Emmy lângă ea... Mai mult ca niciodată simţea nevoia să se destăinuie bătrânei doici, atât de călduroasă şi care găsea întotdeauna cuvintele potrivite cu care s-o consoleze.

În timpul după-amiezii căzu pradă mai multor crize de disperare... Nu-l va mai vedea niciodată pe Nicolas. Se sfârşise totul înainte de a începe. După incidentul de sâmbătă, el va refuza serviciile ei. Cu atât mai bine, până la urmă. Ea se simţea în stare să îndeplinească toate sarcinile care i s-ar fi dat, dar cum să ascundă sentimentele pe care le -avea?

* * *

Această săptămână fu una dintre cele mai grele din viaţa ei. Era descumpănită. La moartea părinţilor ei, cel puţin o avusese pe Emmy. Totul se va aranja când se va întoarce bătrâna doică, se consolă ea vineri seară...

Emmy sosi sâmbătă, încântată de excursia ei, dar bucuroasă că se întorsese acasă. Diana o îmbrăţişă cu căldură, o felicită pentru felul în care arăta.

După-amiază bătrâna doamnă îi povesti întâmplări din excursie şi anecdote... Ea repeta deseori aceleaşi povestiri, dar Diana o asculta cu răbdare, cu îngăduinţă, ca şi cum ar fi fost prima oară că le auzea. Ele îşi beau ceaiul când Emmy se întoarse brusc spre Diana.

— Eu vorbesc întruna de când m-am întors. Dar tu, draga mea? Cum te simţi? Eşti mulţumită în continuare că lucrezi la acest simpatic domn Macalister?

Luată din scurt, Diana îi contemplă faţa luminoasă care cerea un răspuns favorabil. Înţelegând că Emmy amesteca puţin totul, ea Hotărî să nu o ameţească mai mult.

— Foarte mulţumită, Emmy.

— Mâine mergem la el?

— Ei... Nu, îngerul meu, nu mâine. Emmy părea deodată foarte obosită. Nu se odihnise încă de la întoarcerea ei.

Diana îi va explica mai târziu că ea îşi petrecuse deja week-endul la domnul Macalister. După o siestă bună, Emmy va suporta mai bine decepţia sa.

Emmy îşi despacheta lucrurile în camera ei, când telefonul sună. Era ora şase fix. Diana răspunse... şi fu gata să se prăbuşească. Era Nicolas.

Sunetul glasului său o tulbură enorm. Nu putea să-şi imagineze de ce o suna, dar ştia dinainte că nu din cauza unei probleme de serviciu.

— Vrei să cinezi cu mine în seara aceasta? Era o invitaţie după toate regulile politeţii, deşi pe un ton mohorât.

Să cineze? În seara aceasta? Cu el? Oh, nu! Şi totuşi murea să accepte!

— Nu... Nu, mulţumesc Nicolas, nu pot. După o scurtă tăcere, el insistă:

— De ce?

— Eu…

Ea tăcu. Ce să spună? Să spună că nu putea ieşi cu el pentru că-l iubea la nebunie? Că dacă o îmbrăţişa ca ultima dată, dacă îi şoptea la ureche „te doresc”, ea ar sfârşi prin a ceda?

— O femeie are dreptul să refuze dacă… dacă îi place să refuze, sfârşi ea cu stângăcie.

— Nu voiai întotdeauna să refuzi, îi reaminti el.

Slavă Domnului, el nu era acolo, în faţa ei! Roşie, tulburată, cu mâinile umede, ea se agăţă de telefon.

— Tu… Vinul pe care l-ai servit a fost excelent, murmură ea.

De unde scosese această replică? Dumnezeule! Ce proastă era! Se comporta ca o şcolăriţă timorată! Furioasă pe ea însăşi şi pe

simţul ei dezvoltat de a da replici, ea închise încet.

— Era Jane, scumpa mea? întrebă Emmy, apărând în salon cu un bibelou cumpărat de la Brighton.

— Nu, draga mea, murmură Diana, cu privirea la bibelou. Era… un prieten.

* * *

Duminică dimineaţă, Emmy se trezi bolnavă; protestă totuşi când Diana o sfătui să rămână în pat.

— Este efectul călătoriei. Va trece! Vei vedea, mâine, mâine îmi voi recăpăta toată energia.

Bătrâna doamnă se simţea mult mai bine după siesta de după-amiază. În aşa fel încât Diana fu gata să accepte un angajament de ultimă oră pentru seară. Ea ar fi trebuit să se întoarcă la ora unsprezece… Emmy ar fi fost demult culcată, nu trebuia deci să-şi facă griji pentru ea.

— Despe ce e vorba? întrebă Diana, care avusese deja mai multe experienţe neplăcute.

— Este puţin mai special, mărturisi Jane. Dar fidelă sloganului nostru „orice, oriunde, oricând” nu am ezitat când domnul Macalister…

— Nicolas Macalister? o întrerupse ea.

Cât de multă dreptate avusese să fie neîncrezătoare!

— În persoană! À propos, el a recomandat agenţia unei alte întreprinderi. Dar să revenim la seara aceasta… Unul dintre clienţii săi, un francez, soseşte de la Paris cu soţia lui. Domnul Macalister trebuie să discute afaceri cu el mâine dimineaţă… În seara aceasta, se mulţumeşte să-i scoată puţin. Pe soţie nu o interesează deloc tranzacţiile lor, iar domnul Macalister crede că i-ar trebui o companie. Ea nu vorbeşte o boabă de engleză şi astfel, el a crezut că ai putea, cunoscând franceza, să…

— Ţine absolut să fiu eu?

— Absolut. Nu ţi-am spus? Mi se pare foarte interesat de calităţile tale, Diana. Atunci iată, trebuie să-i întâlneşti la…

Diana nu auzi continuarea discursului. Era dezolată că trebuie s-o decepţioneze pe Jane, dar nu putea în nici un caz să cedeze. De altfel… ea se exprima încă greoi în franceză… Şi apoi… cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă: acest cuplu de străini nu exista! Era o invenţie a lui Nicolas. Nicolas încăpăţânatul… Când avea un scop de atins mergea până la capăt! El o dorea, dar ea nu ocupa nici un loc în viaţa lui. Un moment de plăcere… după care ar alunga-o. O furie surdă o copleşi. Hotărâse cu orice preţ s-o facă să cineze cu el. Era gata de orice, chiar să furnizeze explicaţiile cele mai extravagante!

— Te duci, nu-i aşa? conchise Jane.

— Regret, murmură Diana. Domnul Macalister a înţeles greşit: franceza mea este nesatisfăcătoare. Ah,

dar dacă mă gândesc, Myra este bilingvă! Ea este cea de care ai nevoie!

— Myra? Nu ştiam.

— Ba da, ba da, te asigur! insistă Diana.

Ea se îndoia puternic de talentele de translator ale colegei sale, dar cum nu va fi vorba despre franceză la această serată…

— El a precizat că pe tine te vrea, ripostă Jane, bănuitoare. Ai dreptate, dacă Myra este bilingvă, ea este mult mai indicată…

Faţa Dianei se ilumină într-un surâs. Îşi imagina de pe acum expresia lui Nicolas, când o va vedea sosind pe Myra!

În seara aceea, Diana se culcă devreme, dar nu putu să adoarmă. Un sentiment de gelozie pusese stăpânire pe ea, fără voia ei… Nu se putea opri să nu şi-i imagineze pe Myra şi pe Nicolas, cinând în intimitate, la lumina lumânărilor, într-un restaurant intim şi călduros… Myra era drăguţă, inteligentă, vioaie, nostimă… S-ar abandona cu uşurinţă în braţele unui bărbat pe care l-ar găsi seducător. Nu era un secret pentru nimeni… Şi Nicolas Macalister avea atâta farmec, când voia!

* * *

Diana se trezi într-o stare deplorabilă. Se pregătea să intre în baie când auzi o tuse seacă în camera Emmyei. Ea se repezi în încăpere şi o găsi pe Emmy zăcând în pat, palidă, cu ochii strălucind de febră.

— Încearcă să te aşezi, o încurajă Diana ridicând-o pentru, a-i strecura o pernă sub ceafă.

— Mă simt bine, scumpa mea, spuse Emmy într-o răsuflare.

Nu se simţea chiar aşa de bine… Abia protestă când Diana îi spuse că o să cheme doctorul. Trebuia să aştepte să se deschidă cabinetul acestuia. Între timp

ar trebui s-o anunţe pe Jane Davis că nu este disponibilă şi că nu-şi va putea îndeplini funcţia de gazdă, cum era prevăzut pentru azi.

— Nu conta pe mine săptămâna aceasta, adăugă ea după ce-i explică situaţia.

— Suntem destul de ocupate, ştii.

În alte împrejurări Diana ar fi fost încântată de această veste.

— Ascultă, poate nu va dura mai mult de două, trei zile. Cu puţin noroc, Emmy va fi din nou pe picioare joi. Te voi anunţa îndată ce voi fi liberă.

Diana aruncă o privire în camera bătrânei doamne, înainte de a se duce să se îmbrace. Ea lăsă un mesaj asistentei doctorului Ferguson, apoi începu să aranjeze casa.

La ora nouă. telefonul începu să sune.

— Unde naiba ai fost ieri seară? răcni Nicolas, fără altă introducere.

Uluită de acest asalt, cuprinsă de gelozie, ea ripostă cu ironie.

— De ce? Nu te-ai înţeles bine cu Myra? Nicolas nu răspunse imediat. Tăcerea se prelungea.

— Eşti cumva… geloasă? murmură el într-un final.

Atâta perspicacitate o enervă şi ea se grăbi să se apere:

— Nu fi ridicol! Ai petrecut o seară bună? Vreau să spun, francezii…

— Am găsit-o încântătoare pe Myra, interveni el. Sper că nu va fi prea obosită azi la lucru. A fost…

Distrusă, Diana contemplă telefonul. Ea trântise cu putere receptorul. Dumnezeule! suspină ea lăsându-se să cadă în fotoliul cel mai apropiat. Nicolas o bănuia de gelozie şi ea tocmai confirmase această bănuială!

Se liniştise cât de cât, când telefonul sună din nou. Nu putea fi decât Nicolas…

El era, mai mieros ca niciodată…

— Nu mai lăsat să termin, murmură el. Diana respiră adânc. Trebuia neapărat să dea impresia de răceală şi indiferenţă totală.

— Contrar a ceea ce crezi, răspunse ea sec, nu cer un raport amănunţit…

— M-aş fi ferit să ţi-l dau, o întrerupse el. Îţi telefonez pentru că am o propunere de lucru pentru tine.

— Cunoşti numărul agenţiei.

— Te vreau pe tine personal, n-am nevoie de colegele tale. Eşti o secretară excepţională. Am nevoie de…

— Doamna Kniqht are gripă?

— Soţul ei este bolnav.

— Sun-o pe doamna Davis. Sunt sigură că-ţi va găsi ceva.

— Diana! strigă el, pe tine te vreau şi pe nimeni altcineva!

Această izbucnire aţâţă mânia fetei.

— Ai mai pretins asta, dacă nu mă înşel. Ţi-am explicat că agenţia nu oferă…

Nu putea continua: Nicolas era în avantaj; nu avea timp de pierdut în discuţii sterile.

— Dacă ţii cât de cât la „Intérims Adaptables”, te sfătuiesc să fii la biroul meu exact peste o oră!

Diana îşi înăbuşi un strigăt de groază. El era serios. De data aceasta este grav! Îşi va pune ameninţările în execuţie.

— Eu… nu pot, şopti ea.

— Bine.

— Nicolas! strigă ea.

— Da?

— Nicolas, nu pot să vin, sunt imobilizată în casă!

Urmă o scurtă tăcere.

— De ce? Eşti bolnavă?

— Nu, nu-i vorba de mine ci de Emmy... Are o bronşită şi nu pot s-o părăsesc asum.

Tăcerea care urmă se prelungi periculos de multă vreme. Nicolas nu o credea. Niciodată nu crezuse în existenta domnişoarei Emsworth!

— Trebuie să vină doctorul, adăugă ea repede. Dacă vrei să verifici adevărul spuselor mele, sună-l: este doctorul Ferguson. Am lăsat un mesaj pentru el în dimineaţa aceasta.

Nicolas rămase mut, spre imensa tristeţe a Dianei care se închise în ea, abătută. Făcuse cum era mai bine. Zadarnic, bineînţeles. Nicolas nu o va crede niciodată; De ce şi-ar schimba atitudinea? Văzând-o pe Myra venind ieri seară, înţelesese perfect că Diana nu voia să-l vadă. Emmy era în ochii lui o simplă invenţie, un pretext al Dianei care îi întărea pă-rerea...

— Ai avea tot interesul să locuieşti la ţară cu această bătrână doamnă, nu crezi?

— Ce?

— Mă... mă crezi, bâigui Diana. Crezi că locuiesc cu Emmy?

— De ce mă întrebi? Mă minţi?

— Nu, spuse ea după ce-şi clăti vocea. Nu, nu te mint! Te-am minţit în ziua în care am pretins că locuiesc singură dar îmi era frică să nu-ţi trimiţi gorilele la mine. Nu doream s-o sperie pe Emmy.

Nicolas făcu o pauză, ca şi cum ezita să ia o hotărâre.

— Voi fi obligat deci să-mi găsesc în altă parte o secretară.

O podidiră lacrimile de emoţie. În sfârşit el avea încredere în ea! El accepta refuzul ei, îi lua în serios argumentele.

— Totuşi, să revenim la bătrâna ta doică, continuă el, mai amabil. Ar trebui să părăsească Londra, cred. Aerul din oraş nu-i prieşte.

— Da… este adevărat, încuviinţă ea, întrebându-se unde voia el să ajungă. Din păcate nu-mi pot permite să…

— Eu, da, o întrerupse el.

Diana contemplă telefonul aiurită, buimăcită. Auzise bine? Această declaraţie însemna că el o mai voia încă, şi că…

— Vrei să spui…

Dar nu, nu era posibil! Ea se înşela!

— Cu alte cuvinte… ne oferi… un cămin la amândouă?

— Nu ţin să-ţi vorbesc despre toate acestea la telefon. Voi veni…

— Răspunde-mi! ceru ea cu inima bătându-i. Răspunsul agresiv al lui Nicolas nu o linişti deloc.

— După tine, de ce mi-aş petrece timpul să te urmăresc?

Această mărturisire conţinea tot ce voia Diana să audă. Totuşi ea insistă, căci dorea să aibă certitudinea că nu comite vreo greşeală.

— Ne oferi un cămin, mie şi Emmyei, cu…

— Bineînţeles! răcni el, fără s-o lase să termine… Şi mult mai mult decât atât. Diana, eu…

— Nu mă suna, o să-ţi telefonez eu, conchise ea cu tărie.

Închise, scuturată de suspine. „Mult mai mult decât atât”… Ha! Nicolas va da dovadă de o mare generozitate… În schimbul a ce? Credea că o poate cumpăra? Ce se va întâmpla cu Emmy şi cu ea când el se va sătura? Se vor muta din nou la Londra?

Telefonul sună din nou, strident. Diana ştiu din instinct că era Nicolas.

— Diana, cred că m-ai înţeles greşit, spuse el dintr-odată.

Nu. Ea înţelesese perfect. Ea îi trânti telefonul în nas. De trei ori într-o jumătate de oră, cu siguranţă bătuse recordul!

Diana se duse să arunce o privire în camera bătrânei doamne. Ştia foarte bine de ce pusese capăt discuţiei. Îi era frică… frică de ea însăşi, de slăbiciunea ei. Se temea să nu se dea bătută. Nu-şi putea permite un asemenea risc: viitorul ei şi cel al Emmyei erau în joc.

Când era închisă în camera ei, Emmy se distra observând trecătorii; Diana îi dăduse încăperea cu ferestrele spre stradă. Doctorul Ferguson o examină şi îi prescrise câteva remedii, asigurând-o pe Diana că totul va fi în ordine. Criza era vindecabilă şi bătrâna doamnă va fi pe picioare în câteva zile. Diana tocmai dăduse medicamentele bolnavei când auzi sunând la uşa de la intrare. Riscă o privire afară şi înlemni ca o statuie.

Cunoştea această maşină, parcată în faţa maşini ei. Ea aparţinea lui Nicolas Macalister.

— Cine era, scumpa mea?

— Oh… fără îndoială, un reprezentant oarecare, bâigui Diana.

Soneria răsună din nou.

— Poate ar trebui să-i deschizi, sugeră Emmy.

— Nu avem nevoie de nimic, afirmă Diana.

Numai de-ar pleca Nicolas! se rugă ea în gând. Ea putea să-i trântească telefonul dar în nici un caz nu putea să-i spună că nu mai voia să-l vadă, privindu-l drept în ochi! Nu era momentul să cedeze! Era prea vulnerabilă. Trebuia să se gândească înainte de orice la Emmy!

Diana nu ar fi fost mirată dacă el s-ar fi apucat să lovească cu pumnii în uşă. Dar el nu făcu asta şi ea încercă faţă de el un elan de tandreţe. El avea destulă sensibilitate pentru a nu dori să înspăimânte o

bătrână de optzeci şi doi de ani… Mişcată de atenţia lui, Diana, era gata să se repeadă in vestibul. Dar se întoarse spre Emmy pe care o privi îndelung… Biata, era lividă şi atât de fragilă, pierdută în cămaşa de noapte din flanelă.

Nicolas sună o ultimă oară. Apoi, Diana auzi zgomotul paşilor săi. Îşi înăbuşi dorinţa de a se repezi la fereastră. Ar fi vrut să aibă o ultimă viziune asupra lui Nicolas Macalister… înainte ca el să iasă definitiv din viaţa ei. Nu îndrăzni să ia această hotărâre decât atunci când auzi zgomotul motorului.

* * *

Ea fu uşurată, a doua zi dimineaţă, să constate că medicamentele aveau un efect benefic asupra bietei Emmy.

— Cred că astăzi mă voi scula din pat! anunţă ea cu bucurie. Mă simt în plină formă, nu mai sufăr deloc.

— Mă pregăteam să fac o curăţenie serioasă în salon, replică Diana. Poate ai putea rămâne în pat, până după-amiază? Ce crezi?

— Bine, scumpa mea.

Telefonul sună puţin după ora zece şi Diana răspunse cu o voce ezitantă.

— Nu închide! ordonă Nicolas.

Ea îşi adună tot curajul ca să-l asculte.

— Ce vrei?

— Vreau să-ţi vorbesc. Dar nu aşa. Vei avea amabilitatea să-mi deschizi dacă trec în timpul zilei?

— Nu ştiu ce vrei să-mi spui, dar nu ţin deloc să aflu.

— Cu alte cuvinte, n-o să-mi deschizi, nu-i aşa?

— Ai câştigat un punct!

— Proastă mică! răspunse el cu o voce răguşită de furie. Ascultă-mă bine, o dată pentru totdeauna! Fie că vrei sau nu, mă vei întâlni şi mă vei asculta până la

capăt! Voi obţine câştig de cauză într-un fel sau altul! N-o să-mi mai scapi, îţi garantez!

Diana se agăţă de telefon, prea uimită de această izbucnire ca să reacţioneze. Ar fi vorbit în gol... Nicolas nu mai era la capătul firului s-o audă... Îi închisese în nas.

CAPITOLUL X

Diana îşi petrecu toată ziua de marţi temându-se că Nicolas va veni şi va sparge uşa de la intrare. Ea se culcă epuizată şi temătoare.

Starea sănătăţii bătrânei doamne se îmbunătăţi rapid şi miercuri după cină, Diana hotărî s-o anunţe pe Jane a doua zi: ea putea începe să lucreze.

Despre Nicolas nu avea nici o ştire. Era în acelaşi timp perplexă şi vag decepţionată.

Medicul care o vizită pe pacientă joi dimineaţă o declară restabilită. Diana îi oferi o cafea pe care el o acceptă cu entuziasm. Ea venea de la bucătărie când o auzi pe Emmy decretând:

— Voi petrece în curând un week-end în afara oraşului. Aerul de la ţară îmi va face foarte bine. Va fi mult mai eficace decât oricare dintre remediile dumitale, doctore!

— Sunt perfect de acord! aprobă el.

Diana nu îndrăzni să intervină: ea nu va destrăma iluziile bătrânei doamne în faţa unui străin.

După plecarea acestuia, Diana îi telefonă Janei Davis.

— Emmy e în plină formă… Ai vreun contract pentru mine?

Jane păru uşurată la această veste.

— Sunt încântată să te aud, am ceva pentru tine pe mâine!

— Sper că nu e ceva pentru Nicolas Macalister? Nu aş dori să…

— Liniştеşte-te, draga mea, o întrerupse Jane, cu o voce plină de umor. Nu, nu e vorba de Macalister Precision Equipment. De altfel nu înţeleg ce ai împotriva lui. El e fermecător. M-a sunat azi dimineaţă să mă întrebe dacă tu lucrezi săptămâna asta.

— El?

— În persoană! confirmă Jane. De fapt, am fost foarte flatată! În general, trebuie să mă mulţumesc cu şeful personalului. Domnul Macalister mi-a mulţumit că i-am trimis-o ieri pe Myra.

Diana tresări, cu inima strânsă de gelozie.

— I-am explicat că tu te ocupi de Miss Emsworth.

— I-ai vorbit despre Emmy?

— Sper că nu te deranjează? Domnul Macalister este principalul nostru client, pe moment şi am considerat că este util să-i furnizez câteva explicaţii. Te stimează, ştii, a insistat să-l previn imediat ce vei fi din nou liberă.

Diana se afundă într-un fotoliu, cu lacrimile în ochi după ce pusese telefonul în furcă.

Nicolas Macalister era machiavelic. Luase contact cu Jane dintr-un motiv foarte precis, ţinea să verifice dacă Diana locuia realmente cu o bătrână doamnă…

Emmy apăru chiar în acel moment.

— Jane are de lucru pentru tine, draga mea?

— Da, mâine după-amiază, răspunse Diana; înarmându-se cu un surâs entuziast, pentru a nu trezi curiozitatea bietei Emmy. E amuzant, voi însoţi o persoană în maşină, ea are permis de conducere de puţin timp şi se teme să se aventureze singură pe străzi.

Diana îşi dădu seama atunci că uitase adresa clientei sale. O sună pe Jane chiar după prânz. Mâzgăli informaţiile pe un carneţel, apoi nu se putu împiedica să nu-şi întrebe prietena:

— Tu… nu ai noutăţi despa Nicolas Macalister, presupun?

— Ba da, cum să nu… Voia să ştie dacă eşti disponibilă luni. Nu a prelungit convorbirea. Probabil era foarte ocupat. S-a limitat să-mi mulţumească politicos şi a închis.

Iată, se sfârşise. El se săturase s-o urmărească. Ea era vexată în loc să încerce o uşurare intensă!

* * *

Nu avu timp deloc să se gândească la Nicolas Macalister a doua zi, căci Miss Pringle, şoferiţă începătoare, plină de entuziasm şi de energie în ciuda celor şaizeci şi opt de ani ai ei, îi solicită întreaga atenţie… Gum se va termina această plimbare? Accelerări brutale, frânări bruşte… în fiecare secundă riscau un accident!

— Nu-i chiar aşa rău! exclamă Miss Pringle. Sunt încântată că te-am cunoscut! Voi suna agenţia când voi avea chef să mă plimb şi te voi solicita pe dumneata, domnişoară Alexander.

Diana se întoarse acasă imaginându-şi dinainte luxul pe care şi-l va oferi: o ceaşcă de ceai tare cu mult zahăr.

— Emmy! Eu sunt! anunţă ea, pătrunzând în vestibul.

Contrar obiceiului ei, Emmy nu răspunse. Fără îndoială aţipise. Diana inspectă salonul, apoi bucătăria…

— Emmy! repetă ea neliniştită.

Uşa camerei ei era deschisă: ar fi auzit cu siguranţă când o strigase!

Diana rămase în prag nemişcată, încreţind fruntea.

Emmy nu era nici în camera ei! Poate avea întâlnire cu prietenele ei, la club? Dar s-ar fi întors la patru şi jumătate, iar acum era mai mult de şase! Speriată,

Diana se repezi în salon: îi va telefona doamnei Bricknell… Ea se opri, văzând o foaie de hârtie pusă la vedere pe telefon.

Diana luă mesajul cu ochii măriţi. Nu era scrisul guvernantei, ci acela al lui… Nicolas Macalister! Cum de intrase aici? Şi unde se dusese Emmy?

— Mitocanul! murmură ea. Monstrul! Cum a îndrăznit…?

Fără să mai piardă timp se repezi în maşină şi demară în trombă… ceea ce ar fi uimit-o fără doar şi poate pe Miss Pringle…

„Poate vei accepta în sfârşit, să te întâlneşti cu mine? Nicolas…” latăce se mulţumise să scrie.

Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de furioasă! Se înşelase. Nicolas nu abandonase partida. El îşi punea ameninţările în practică!

Deci el credea că răpind-o pe Emmy, va reuşi s-o convingă să-i împartă patul! Greşeală, domnule Macalister, greşeală! Dacă va îndrăzni să se atingă de Emmy, îl va gâtui! Ce îndrăzneală! Profita de crizele de confuzie mentală ale unei doamne în vârstă, pentru a-şi atinge scopurile! Era odios! Lipsit de nobleţe. I-a fost suficient să-şi spună numele, pentru ca Emmy să se repeadă la bagajele ei fără să protesteze! Ea confunda totul, era cu siguranţă încredinţată că acest „week-end la ţară” era prevăzut de multă vreme!

Aici, Diana trebui să admită că era vinovată: omisese să i spună că ea fusese deja la Macalister, în timpul vacanţei ei la Brighton…

Diana îşi anunţă sosirea printr-un scrâşnet de frâne pe prundiş. Într-o clipă fu în faţa uşii de stejar masiv. Prea înfuriată ca să reflecteze, lovi cu putere în uşă. Un zgomot de paşi se auzi din interior. Cum ar reacţiona dacă i-ar deschide doamna Gow? Niciodată nu ar putea să se stăpânească!

Diana înghiţi în sec. Nu era doamna Gow ci Nicolas Macalister, imens, impozant, sigur pe ei, dezinvolt.

— Mă gândeam eu că o să te văd aici, murmură el.

— Unde este Emmy?

— Ea este în siguranţă, stai liniştită. Blaise are o pasiune pentru persoanele în vârstă. El se ocupă de Miss Emsworth… Nu avea nici o frică, ea m-a urmat fără cel mai mic protest… Din contră, părea să mă aştepte! A întârziat atât cât să-şi pună paltonul şi pălăria… valiza ei era gata!

Diana se făcu stacojie.

— Nu i-am spus niciodată că vom veni să petrecem un week-end aici, se apără ea. Ba da, dar acum mult timp în urmă… Era pe vremea când ea a plecat la Brighton.

— Ştiu, răspunse el, spre mirarea Dianei. Mi-ai mărturisit că suferă din când în când de confuzii mentale… Am înţeles pe drum ce se întâmpla. Ea mi-a dezvăluit unul sau două amănunte în timpul conversaţiei, care mi-au atras atenţia.

— Nu asta e problema! Tu nu aveai dreptul s-o iei! Ţi-am spus că a avut bronşită. Nu m-ai crezut, încă o dată!

— Ba da. De asta l-am sunat pe doctorul Ferguson…

— Pentru că voiai să verifici dacă…

— Voiam să ştiu dacă ea putea suporta călătoria, o întrerupse el. Medicul m-a asigurat că nu risca nimic.

— Perfect! În cazul acesta o iau imediat acasă.

Nicolas păru exasperat. Strânse din dinţi ca să nu-şi arate enervarea.

— Mă consider răspunzător pentru Miss Emsworth. Nici nu poate fi vorba pentru tine să reiei călătoria, mai ales ia ora asta. Se întunecă şi aerul rece ar putea afecta bronhiile acestei încântătoare persoane.

Diana respiră adânc, gata să protesteze, dar el continuă:

— Camera pe care ai ocupat-o data trecută te aşteaptă. Poate vrei să te răcoreşti înainte de a cina? După masă, vom avea discuţia pe care trebuia s-o avem de mai bine de o săptămână.

El se îndepărtă pentru a o lăsa să treacă. Ea era liberă să iasă… Sau mai curând el îi ordona să dispară!

Diana nu se mişcă nici un centimetru. Furia ei o imobiliza pe loc.

— Dacă ai de gând să-ţi reformulezi oferta, te previn că nu va folosi la nimic!

El ridică o sprânceană, agasat, dar ea, nu tăcu:

— Să ştii o dată pentru totdeauna, Nicolas Macalister! Nu voi fi niciodată amanta ta!

Dumnezeule! Ce-a spus? Ea roşi, îngrozită. Nicolas nu-i ceruse niciodată să devină amanta lui. Oh, bineînţeles, mărturisise că o doreşte, şi nimic mai mult…

Ea fugi în grabă, cu pleoapele coborâte.

— Eu… îmi pare rău, şopti ea, cu un picior în vestibul. N-am înţeles nimic, nu-i aşa? Tu… De fapt, ceea ce vrei este o secretară cu normă întreagă, la tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme…

Nicolas o prinse de încheietura mâinii. Degetele lui o strângeau cu cruzime. Deodată, el îi dădu drumul.

— Eşti într-adevăr o secretară remarcabilă, declară el. Dar gândeşte-te… Aş merge până la a răpi o bătrână doamnă pentru a beneficia de serviciile tale? Ştii ca şi mine care sunt reacţiile noastre când suntem împreună. Crezi sincer că doresc să te am ca pe o ulcică cu care să-mi decorez biroul?

— Eu… Vreau să spun…

— Ţin să te am lângă mine în orice moment, în biroul meu, în salonul meu, în camera mea…

Sângele-i se urcă în obraji…

— Numai că, refuz! strigă ea. Imediat ce o voi găsi pe Emmy, voi pleca!

— Nu am terminat, Diana!

— Eu da! Nu mai avem nimic să ne spunem. Şi lasă-mă în pace! Dă-mi drumul! Nu voi fi niciodată amanta ta! Niciodată!

Drept răspuns, Nicolas o strânse cu ambele mâini. El o obligă să-l privească drept în ochi.

— Vei accepta să fii amanta mea dacă îţi voi pune un inel de cununie în deget?

Diana căscă gura, stupefiată. Ea văzu un surâs aşternându-i-se pe buze.

— Un adevărat inel de cununie? Diana îşi drese glasul, apoi tuşi, uşor.

— Cu certificat de căsătorie?

Nicolas nu mai surâdea. El devenise foarte serios.

— Cu un certificat de căsătorie. Tremurând, Diana îşi concentră întreaga atenţie asupra pieptului său musculos, la câţiva centimetri de ea. De ce? se întrebă ea descumpănită. De ce? Ea nu auzise bine! Nicolas nu se oferise s-o ia în căsătorie!

Pe Nicolas nu-l interesa căsătoria, Blaise îi demonstrase asta. Oare dorea s-o pedepsească încă? O bănuia că este complicea lui Stoddard? Da, cu siguranţă asta era…

— Credeam că ţi-e groază de femei capabile să se preteze la orice ca să stoarcă bani de la ceilalţi.

— Nu te măriţi cu mine pentru averea mea. Diana, sunt convins… Dacă un cont în bancă bine garnisit ar fi reprezentat o momeală pentru tine, ai fi fost măritată de mullă vreme.

Diana era total descumpănită. Nu ştia ce atitudine să adopte.

— Trebuie să-ţi mulţumesc că ai atâta stimă pentru mine? râse ea.

Această mică înţepătură nu-l afectă peste măsură:

— Ai fi putut avea toţi bărbaţii pe care i-ai fi vrut, şi ştii asta.

Diana îşi reţinu un strigăt. Inima îi bătea surd.

— Dar n-o să-ţi permit, continuă el.

— Tu…

— N-o să-ţi permit să te căsătoreşti cu altul, decât cu mine, Diana.

— Tu… pari convins că vreau să mă mărit cu tine?

— M-am purtat ca un bădăran, Diana, mărturisi el cu o voce răguşită. Dar numai Dumnezeu ştie care vor fi reacţiile mele dacă mă refuzi! Iubita mea, m-ai târât în noroi. Ajunge acum. M-am săturat.

— Dar eu…

Târât în noroi? Niciodată nu avusese această impresie.

— Mă doreai atât de mult?

— Atât de mult.

— Atât de mult… încât eşti gata să te căsătoreşti cu mine!…

Ea nu mai putu continua căci el o scutura cu violenţă, ca pentru a o aduce la realitate. Oricum, ea nu mai ştia ce avusese de gând să-i spună.

— Adevărul, iubita mea, este că sunt victima unui rău de care credeam că pot să scap. Sunt îndrăgostit. De tine. Te iubesc, Diana!

Era imposibil! Ea se dădu înapoi, din instinct.

— Taci, te implor! îl rugă ea, cu gâtul uscat. M-ai pedepsit suficient până acum, nu?

Nicolas o îmbrăţişă cu ardoare şi o legănă la pieptul său, murmurându-i cuvinte de consolare la ureche.

— Iubirea mea, nici nu poţi să-ţi imaginezi… Când mă gândesc la modul în care te-am maltratat, mă trec fiori reci! Eşti atât de bună, atât de profund cinstită! Cum să am îndrăzneala să te rog să mă ierţi şi să mă iei de bărbat, după tot ce ţi-am făcut?

— Crezi deci că… că ţin la tine? întrebă ea, descumpănită.

El îşi cufundă privirea în ochii ei.

— Nu mă iubeşti cât te iubesc eu, dar înclinaţia mea către logică m-a îndemnat să reflectez! trebuia să existe motive puternice ca să mă eviţi în felul acesta… Mi s-a părut că discern puţină gelozie în vocea ta, când ţi-am spus că am găsit-o fermecătoare pe Myra. M-am înşelat?

Diana rămase pe loc, rănită adânc.

— Pretinzi că mă iubeşti şi totuşi, te-ai culcat cu ea.

— Eşti geloasă? exclamă el, încântat.

— Da, admise ea.

— Oh, iubita mea, dragostea mea, şopti el strângând-o la piept.

— Te-ai culcat cu ea? insistă Diana. Chiar dacă o va costa, ea voia un răspuns.

— Nici măcar n-am cinat cu ea. S-a prezentat în locul tău şi eu am expediat-o în taxi.

— Oh, Nicolas! hohoti ea. Îşi puse capul pe umărul lui tremurând de emoţie. Ea îi auzi inima bătându-i. O mână i se strecură brusc după ceafă, şi-o forţă să-şi ridice capul.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Diana? Un larg surâs îi ilumina faţa şi de data aceasta, ea nu încercă să-şi ascundă bucuria.

— Da, Nicolas.

Pe când îi luă buzele, o parcurse un fior şi se lipi şi mai mult de el.

— Mă iubeşti şi tu un pic?

Intimidată, ea roşi, da surâsul nu i se şterse.

— Eu… Eu am încercat deseori să te detest…

— Altfel spus, mă iubeşti!

— Oh, da, da, Nicolas!

Braţele sale se strânseră şi mai mult in jurul ei şi el îi acoperi din nou buzele cu un sărut pasionat şi

arzător. Gata să se topească de fericire, Diana fu descumpănită când el întrerupse brusc aceste manifestări de iubire pentru a-i ordona:

— Vorbeşte!

Ce trebuia ea să-i răspundă?

— Te iubesc, Nicolas! Îşi dădu seama că sesizase foarte bine semnificaţia acestei porunci, căci el o asaltă cu sărutări tandre pe ochi, pe gură, pe gât şi o atrase spre un fotoliu, aşezând-o pe genunchii lui. Trecură mai multe minute magice, apoi el se hotărî s-o respingă uşor.

O umbră îi voală privirea; el părea brusc neliniştit.

— N-o să mai fugi, Diana?

— Niciodată, îl asigură ea fără cea mai mică ezitare.

Apoi, ea îndrăzni să-l tachineze…

— Nu te aşteptai să rămân ultima dată, presupun:

— Ba da, iubirea mea, îi mărturisi el. Ca să-ţi spun totul, când am descoperit dispariţia ta, am fost distrus. Nici o clipă nu am crezut că poţi pleca în toiul nopţii.

— Ţi-ai dat seama când m-ai aşteptat în biroul tău să ne apucăm de lucru, duminică dimineaţă?

— Înainte de asta, răspunse el cu un surâs ruşinat. M-am sculat devreme, am pregătit un platou cu ceai şi pâine prăjită. Am furat chiar un trandafir din buchetul doamnei Gow. La ora şase… nu dormisem toată noaptea, am intrat în camera ta.

— Nu! strigă ea, nevenindu-i să creadă. „Ba da”, confirmă surâsul lui.

— Când ai fugit din salon, m-am închis în biroul meu: voiam să fiu singur şi să reflectez. Am hotărât să-ţi cer mâna în timp ce tu ai fi fost încă adormită… şi fără apărare.

Diana îl contemplă înmărmurită. Aşa deci, el avusese de gând s-o ceară în căsătorie încă de pe atunci!

— Nimic nu mă mai putea opri.

— Tu… Mă iubeai deja?

— Te iubesc din clipa în care te-am văzut. N-am vrut să privesc adevărul în faţa, pentru că mă uram pentru…

— Nu ştiai că sunt nevinovată, interveni ea, simţind că el are nevoie de ajutorul ei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama! Totul la tine exprima puritatea şi prospeţimea! Imediat ce ai deschis ochii, trebuia să mă apropii de tine şi să te liniştesc.

— N-ai făcut-o.

— Nu aveam nici o încredere în acest sentiment care se numeşte iubire. Te reţineam la mine, te sechestram de frică să nu pleci pentru totdeauna, dar în acelaşi timp, te respingeam. M-am convins fără voia mea că eşti vinovată, că doreşti să destrami căsătoria surorii mele, Cordelia.

— Deci Cordelia era victima acestui şantaj?… Oh, iartă-mă, murmură Diana. Nu voiam să fiu indiscretă.

— Tot ceea ce priveşte familia mea, te priveşte şi pe tine acum.

Şi pentru a-i arăta că are încredere în ea, îl povesti penibila aventură a Cordeliei.

— Înainte de a-l întâlni pe soţul ei, James Cunliffe, Cordelia l-a cunoscut pe un oarecare Stoddard… Ea a rămas însărcinată… Călătoream mult pe vremea aceea şi nu am aflat decât mult mai târziu, când ea a venit să mă vadă, înnebunită la gândul că James ar putea să afle.

— Stoddard o ameninţa că va dezvălui existenţa acestui copil lui James Cunliffe?

— Ea a avut o extrauterină dar din nefericire, la spital, sub efectul sedativelor, i-a scris o scrisoare ciudată lui Stoddard în care pretindea că i se făcuse un avort.

— Oh! exclamă Diana… James Cunliffe s-a ridicat cu vigoare împotriva întreruperii voite a sarcinii, mi se pare. A fost intervievat la televiziune despre asta, recent.

— Cordelia l-a susţinut energic. Îţi imaginezi cât de terorizată a fost când a primit un mesaj anonim cu fotocopia acestei scrisori compromiţătoare! S-a repezit la mine şi eu am sfătuit-o să vorbească cu James, dar…

— Ea îl iubeşte pe soţul ei?

— La nebunie. Nu voia să-i destăinuie nimic… Pe de altă parte, nu avea douăzeci de mii de lire pe care i le cerea acest escroc, i-am promis că mă voi ocupa eu de această afacere.

— L-ai întâlnit pe acest Stoddard?

— I-am pus banii în locul stabilit. Apoi am aşteptat să văd cine va veni să-i ia şi să aducă scrisoarea. Nu m-am gândit că Stoddard va apela la o agenţie… Şi el nu mai era în stare să-mi explice.

— Sper că i-ai dat o pedeapsă despre care îşi va aminti multă vreme.

— Într-adevăr, confirmă Nicolas cu un surâs. Dar am vorbit destul despre Cordelia, conchise el privind-o cu tandreţe.

— O ultimă întrebare! îl imploră ea. De ce ai rugat-o pe sora ta să vină în prima zi la birou?

Nicolas îi mângâie obrajii cu vârful degetelor.

— Iartă-mă, iubita mea. Nu puteam să mi te scot din suflet, totuşi continuam să te bănuiesc că ai participat la acest complot. Dacă te-am angajat la început, a fost ca să mă asigur că te am sub observaţie. Toată dimineaţa te-am supravegheat. înnebuneam! Când ai ieşit să mănânci, i-am telefonat Cordeliei. Voiam să ştiu cum vei reacţiona văzând-o… Voiam cu orice preţ să mă asigur de nevinovăţia ta!

— Nu erai definitiv convins când mi-ai dat cheile de. la maşină, în prima duminică?

— Oh, Diana, am fost atât de neîndemânatic! Eram deja nebuneşte îndrăgostit de tine şi-mi era ciudă; era atât de nou, de neaşteptat! Şi eram chinuit de gelozie la gândul că ai putea fi prietena acestui Stoddard!

— Nicolas! Iubitul meu! suspină ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Nu va fi întotdeauna uşor. Am treizeci şi şapte de ani şi abia azi descopăr chinurile iubirii! Tot ce ştiu este că voi încerca din toată inima să te fac fericită.

Diana suspină satisfăcută. El o iubea, ce-ar fi putut dori mai mult?

I.S.B.N. 973-9170-13-7

850

Diana Alexander acuzată de șantaj? Imposibil! Și totuși Nicolas Macalister o acuză! El o sechestrează în frumoasa sa locuință din împrejurimile Londrei. E hotărât să o țină până va mărturisi. Dar ce să mărturisească?

— Ești fermecătoare, murmură el încet.

Roșie, descumpănită, Diana luptă cu sălbăticie cu ea însăși să nu arate plăcerea pe care i-o provoca acest compliment. Se străduia să-și amintească că-l detesta pe acest bărbat.

THE BEST